READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

HOWARD
ROUGHAN
PROMISIUNE
MINCINOASĂ

STEPHANIE
GERTLER
ÎN DERIVĂ

BERNARD
CORNWELL
HOȚUL DE
SPÂNZURĂTOARE

RICHARD
PAUL EVANS
FLOAREA-
SOARELUI

READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

HOWARD ROUGHAN
PROMISIUNE MINCINOASĂ

STEPHANIE GERTLER
ÎN DERIVĂ

BERNARD CORNWELL
HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

RICHARD PAUL EVANS
FLOAREA-SOARELUI

COLECȚIA DE ROMANE

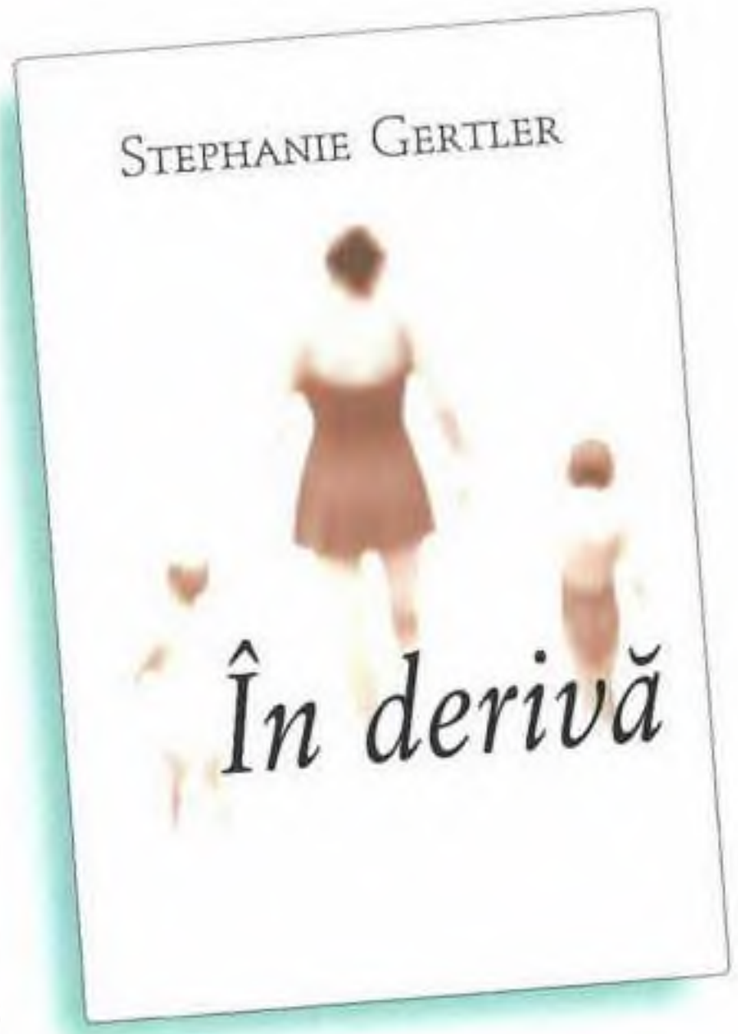

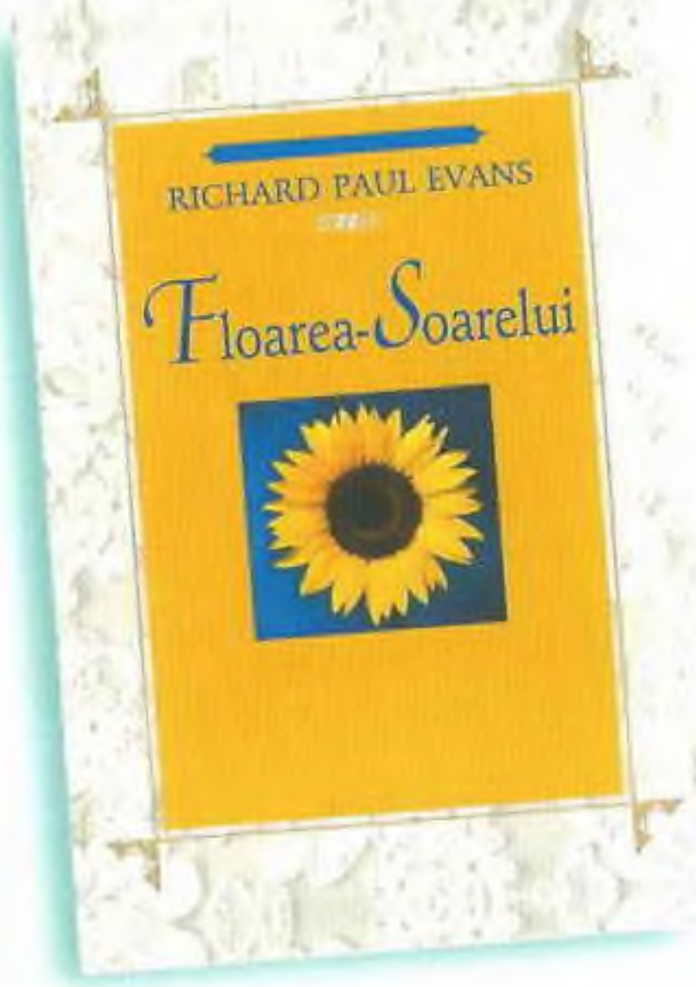

Howard Roughan

Promisiune mincinoasă

Într-o seară, târziu, doctorul David Remler, psiholog la New York, primește un telefon neliniștitor de la noua și misterioasa lui pacientă, Samantha Kent. Îngrijorat, Remler dă fuga s-o ajute, în speranța că va împiedica un șocant act de violență să ia proporții. Habar nu are ce-l așteaptă: este atras cu iscusință într-o capcană îngrozitoare. O istorie seducătoare, plină de suspans, cu întorsături nebănuite.

Stephanie Gertler

În derivă

Hanul din mica stațiune Drifting este și căminul proprietarilor săi, soții Claire și Eli Cherney. În extrasezon, la han sosește un oaspete misterios, împreună cu fiica lui, iar Claire intuiește că fetița se află în pericol. Pentru a salva copilul, ea se avântă într-o călătorie de-a lungul căreia va dezlega tainele propriei sale copilării. Un roman de neuitat ce explorează legătura profundă dintre mamă și fiică.

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Copyright © 2007 Editura Reader's Digest, București

Redactare: Oana Chiriță, Luana Schidu
Redactor-șef: Adriana Irimia
Paginare computerizată: Nitsch-Petioky Loránd
Producție: Petr Kuk
Director general: Arina Topârcean

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Promisiune mincinoasă / Howard Roughan. **Hoțul de spânzurătoare** / Bernard Cornwell. **În derivă** / Stephanie Gertler. **Floarea-Soarelui** / Richard Paul Evans. București: Reader's Digest, 2007

ISBN 978-973-88240-2-7

I. Roughan, Howard
II. Cornwell, Bernard
III. Gertler, Stephanie
IV. Evans, Richard Paul

821.111-31=135.1

Printed and bound in Germany by GGP Media GmbH, Pössneck, 2007

READER'S DIGEST

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI, 2007

CUPRINS

HOWARD ROUGHAN
PROMISIUNE MINCINOASĂ

Într-o seară, târziu, doctorul David Remler, psiholog la New York, primește un telefon neliniștitor de la noua și misterioasa lui pacientă, Samantha Kent. Îngrijorat, Remler dă fuga s-o ajute, în speranța că va împiedica un șocant act de violență să ia proporții. Habar nu are ce-l așteaptă: este atras cu iscusință într-o capcană îngrozitoare. O istorie seducătoare, plină de suspans, cu întorsături nebănuite.

6

STEPHANIE GERTLER
ÎN DERIVĂ

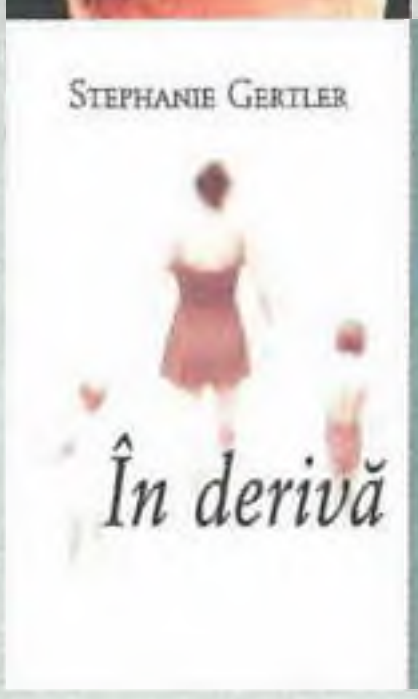

Hanul din mica stațiune Drifting este și căminul proprietarilor săi, soții Claire și Eli Cherney. În extrasezon, la han sosește un oaspete misterios, împreună cu fiica lui, iar Claire intuiește că fetița se află în pericol. Pentru a salva copilul, ea se avântă într-o călătorie de-a lungul căreia va dezlega tainele propriei sale copilării. Un roman de neuitat ce explorează legătura profundă dintre mamă și fiică.

168

BERNARD CORNWELL

HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

Căpitanului Rider Sandman, proaspăt revenit din Războaiele Napoleoniene, i se cere să investigheze o crimă. Cum acuzatul se declară nevinovat, singura posibilitate a lui Sandman de a-l salva de la spânzurătoare este să găsească adevăratul ucigaș, urmând indicii care îl duc din lumea subterană a infractorilor londonezi până la cercul secret al unui club privat. O povestire polițistă scrisă într-un stil alert, în atmosfera Angliei din perioada Regenței.

296

RICHARD PAUL EVANS

FLOAREA-SOARELUI

Ruperea logodnei o face pe Christine Hollister să-și lase casa confortabilă din Dayton pentru a participa la o misiune umanitară în jungla peruană. Îndată ce-i cunoaște pe copiii orfani pe care venise să-i ajute și pe protectorul lor, enigmaticul doctor Paul Cook, își dă seama că viața ei nu va mai fi niciodată la fel ca până atunci. O poveste plină de tâlc despre puterea dragostei și a speranței.

440

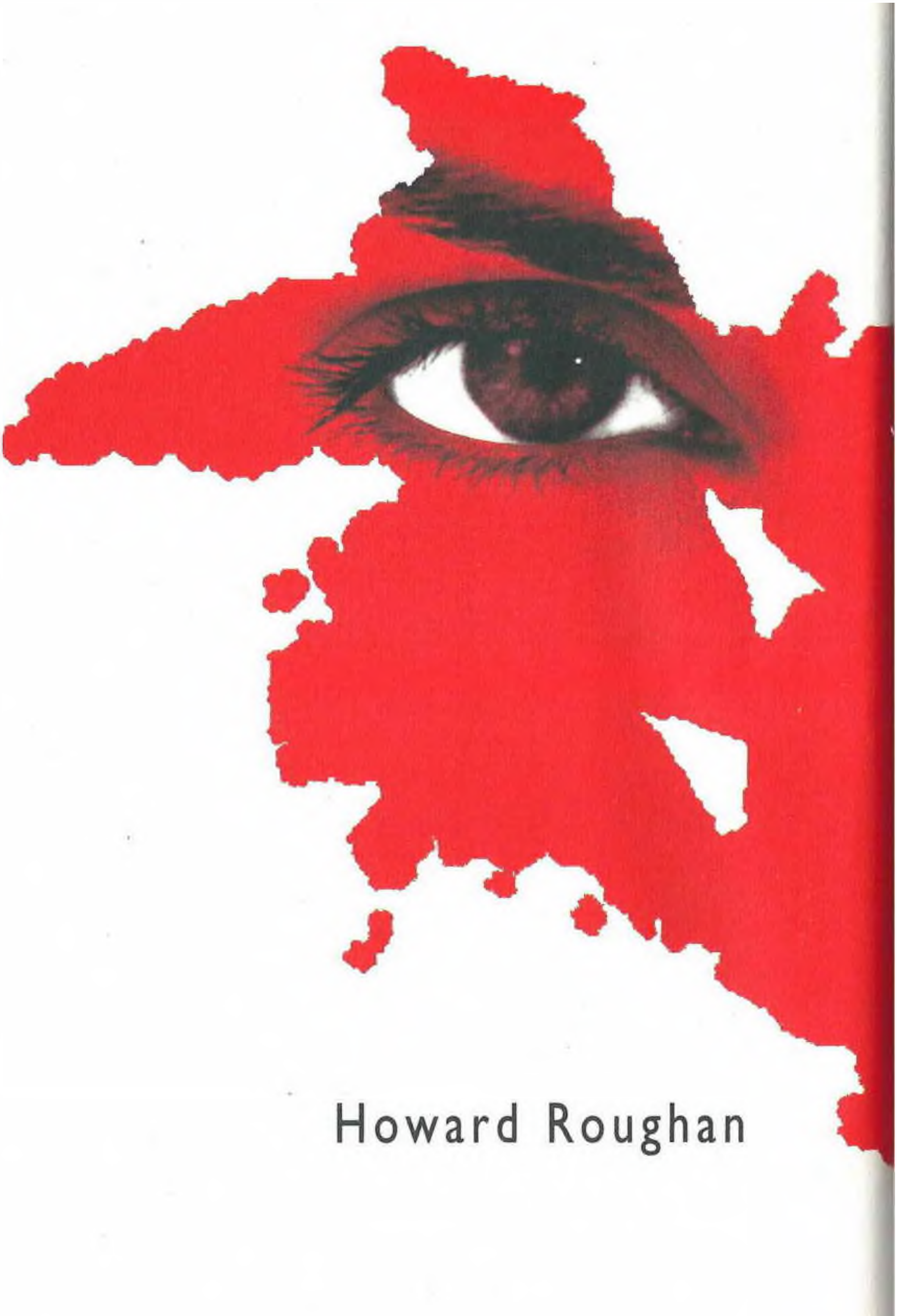

Howard Roughan

PROMISIUNE MINCINOASĂ

Uneori încrederea
înseamnă totul.

Pacientul ar trebui să poată avea
încredere în terapeutul
căruia îi încredințează cele mai intime
gânduri și sentimente.

Dar n-ar trebui
ca și terapeutul să poată avea
încredere în pacientul său?

PARTEA I

Unu

Ca să fiu sincer şi total neprofesionist, programul meu din acea zi semăna cu echipa nerodată a starurilor de baschet din Manhattan.

Pacienta de la ora nouă era o directoare bulimică divorţată de două ori care avea o aventură cu şeful ei căsătorit. La ora zece, un cleptoman măcinat de remuşcări, care nu putea păstra niciodată ceea ce furase. Se întorcea întotdeauna la magazine ca să pună la loc lucrurile furate. Apoi pacientul de la ora unsprezece: un violoncelist cu comportament sexual compulsiv. Două ore pentru pauza de prânz şi pentru hârţogăraie şi înapoi la muncă.

Ora două: un actor de telenovele care nu mai putea face diferenţa între el şi personajele pe care le interpreta. Urma pacientul de la ora trei. De fapt, mai bine să nu încep să vorbesc despre pacientul de la ora trei. În sfârşit, ultimul pacient al zilei. Cel de la ora patru. Principalul motiv pentru care îmi amintesc ziua aceea.

Se numea Kevin Daniels. Un tânăr scriitor care scrisese şapte scenarii, dar nu reuşise să vândă nici unul. Frustrarea lui Kevin se manifesta printr-o ură profundă faţă de oamenii pe care dorea să-i impresioneze. Pentru Kevin, Hollywood-ul era infestat cu, citez, *târfe capricioase şi cultural retardate menite să facă din noi toţi clienţi de filme idioate.* Îmi închipui cum sunau scenariile lui.

În acea după-amiază mohorâtă de joi, de la mijlocul lui octombrie, Kevin a intrat în biroul meu cu un zâmbet necaracteristic. Părea să aibă veşti importante.

– Am avut un moment de intensă claritate, o revelaţie, spuse el. A început să vorbească în şoaptă. Trebuie să ajung în inima bestiei. Mă mut, David. Plec la Hollywood.

– Să lupţi din interior, am spus.

– Exact. Am fost acolo weekendul trecut şi am închiriat un apartament în Hollywood Hills. Mă întorc acolo poimâine.

– Nu pierzi deloc timpul, nu-i aşa?

– Nu, dacă nu mă opreşte nimic. Eşti de acord cu mutatul meu, David?

Nu am vrut să risc. În mare parte psihoterapia, sau cel puţin modul în care o abordam eu, se baza pe ideea că o opinie nu trebuie niciodată să facă mai mult rău decât bine. Munca mea nu consta în a spune ce e bine şi ce e rău la modul absolut, ci doar ce era bine sau rău pentru fiecare pacient în parte.

– Dacă sunt de acord cu mutarea ta? Nu sunt sigur dacă ceea ce gândesc eu are legătură cu a fi de acord sau nu. Cel mai important lucru – şi despre asta noi doi am discutat de ceva vreme – este că nimeni nu are mai mult control asupra vieţii tale decât tu însuţi. Asta nu-ţi garantează succesul, ci dreptul de a lua singur decizii. La bine şi la greu.

A dat din umeri.

– Mă mulţumesc cu asta.

După ce ne-am uitat unul la altul în tăcere timp de câteva secunde, ne-am dat seama amândoi că ar fi o prostie să continuăm să vorbim doar pentru că mai aveam timp. Mi-a zis să-l taxez pentru o şedinţă întreagă.

– Nu, e din partea casei, am spus. Cumperi două sute, primeşti una gratis.

A râs şi am dat mâna. I-am urat noroc.

Din cauza asta îmi aduc aminte atât de bine ziua aceea. I-am spus lui Kevin ceea ce îi repetasem de multe ori pe parcursul a patru ani: că nimeni nu poate avea mai mult control asupra vieţii tale decât tu însuţi. M-am gândit că era un sfat destul de bun. Ce păcat că era greşit. *Complet* greşit.

Ştiu lucrul acesta pentru că plecarea lui Kevin a lăsat un spaţiu în programul meu... iar persoana care a venit în locul lui a fost dovada de care aveam nevoie.

Chiar a doua zi, pe la ora opt seara, Parker a întins mâna şi a apăsat cu degetul arătător pe sonerie. Am profitat de faptul că stăteam toţi trei acolo pentru a mă plânge încă o dată.

– Nu-mi vine să cred că m-aţi convins să vin aici, am bombănit.

– Prostii, a replicat Parker. Nu ai fi fost aici dacă nu ai fi vrut lucrul acesta.

– Foarte psihologic din partea ta, am spus.

– Este o negare care nu neagă nimic, a spus Parker.

Am chicotit.

– Ăsta-i avocatul pe care-l știu și pe care-l iubesc.

Soția lui Parker, Stacy, i-a dat un ghiont.

– Vrea oare avocatul pe care-l știu și-l iubesc și eu să sune din nou? a spus ea. Cred că nu ne-a auzit nimeni.

Parker a sunat din nou. Ușa s-a deschis aproape imediat.

– O, Doamne! Uite cine-i aici, aproape a țipat.

Cassandra Nance, cu toate cele patruzeci și patru de kilograme ale ei, stătea în pragul ușii cu mâna la gură, uimită. O rochie neagră îi atârna de pe umeri de parcă ar fi fost încă pe umeraș. Femeia era slabă.

– Intrați, intrați, spuse ea.

Pupături, complimentele de rigoare și obișnuita înmânare a sticlei de vin. Un angajat de ocazie, îmbrăcat în frac, ne-a luat hainele. Cassandra ne-a condus la petrecere. În drum, m-a luat de braț și mi-a șoptit la ureche:

– Mă bucur că ai putut veni, David.

În momentul acela mă resemnasem. Era o apariție pentru a menține aparențele și eram pregătit să fac eforturi pentru acest lucru. Dar înainte de a se întâmpla asta, trebuia să-l salut pe domnul Barman. După o scurtă conversație unilaterală cu tipul, mi s-a dat paharul de bourbon cu apă. Două înghițituri rapide și eram gata.

M-am uitat în jur. Se pare că erau reprezentate toate etniile, ideologiile și orientările sexuale – toți discutau fericiți unul cu altul și toți aveau vreo legătură cu gazda.

Legătura mea inițială era prin Parker și Stacy, prieteni ai Cassandrei. Parker Mathis fusese colegul meu de cameră în primul an de facultate la Universitatea Columbia. De-a lungul celor patru ani, am devenit cei mai buni prieteni. Iar faptul că amândoi am hotărât să rămânem în oraș după absolvire ne-a transformat aproape în frați. L-am iertat pe Parker chiar și pentru că devenise avocat al apărării în procese penale.

A trebuit să-i acord tot creditul în alegerea soției. Stacy Mathis era deșteaptă, amuzantă, atrăgătoare și fondatoarea centrului de criză din Harlem. Pachetul complet împodobit de un nimb.

Următoarele două ore mi le-am petrecut făcând onorurile, dând noroc și spunând bancuri, fericit să descopăr că abilitățile mele sociale de grup, deși un pic ruginite, nu mă părăsiseră complet.

Apoi, în drum spre un alt pahar de bourbon cu apă, am simțit cum Cassandra mă trage de braț. Stătea cu alți oameni.

– David, trebuie neapărat să auzi asta! m-a anunțat ea.

– Ce să aud? am întrebat-o, ca să-i fac pe plac.

– Teoria lui Nathan. Este absolut neanderthaliană.

– Ei, hai, Cassandra, nu poți pretinde că nu ești de acord, spuse bărbatul care am presupus că este Nathan. Nu făcuserăm cunoștință.

– Nathan Harris, spuse el. Am dat noroc.

– David Remler, am răspuns.

– Da, știu. Ți-am citit cartea.

Cassandra, întotdeauna gazda perfectă, spuse:

– David, îi știi pe Jane și Scott Wallace.

– Da, am spus și am zâmbit cuplului care întregea cercul nostru.

– Bine, spuse ea. Haide, Nathan, spune-i lui David despre ce ne vorbeai. Sunt curioasă ce are de comentat psihologul nostru.

Nathan avea în jur de patruzeci de ani, slab, bronzat deși nu era vară și îmbrăcat impecabil. Mi-au venit în minte cuvintele *spilcuit* și *pompos*.

– Spuneam, începu el, că am o teorie despre adevărata diferență dintre bărbați și femei. Pe scurt, cred că bărbații sunt superiori femeilor când vine vorba de lucruri tangibile – lucruri pe care le putem atinge. De exemplu, bărbații sunt mult mai buni decât femeile când vine vorba de construit. Nu mă refer doar la ideea de a construi fizic; aș include și proiectarea și desenul. Cei mai mari arhitecți din istorie au fost bărbați. Să ne gândim la arte – cei mai mari pictori și sculptori au fost tot bărbați. Cei mai buni chirurgi? Bărbați. Cei mai buni bucătari? Bărbați. Chiar și când vine vorba de făcut bani – mulți bani – bărbații se pricep mai bine decât femeile.

Nathan a făcut o pauză pentru a lua o înghițitură din pahar. În timp ce a făcut asta, am aruncat o privire spre mâinile lui. Spre surprinderea mea, o verighetă. A continuat.

– A, dar femeile, spuse, când vine vorba de lucruri intangibile – lucrurile pe care nu le putem atinge – femeile ne întrec cu mult. Când vine vorba de sentimente și emoții, femeile conduc și bărbații nu au nici un fel de putere. Și să nu credeți că femeile nu știu lucrul acesta. Îl știu foarte bine și profită de el; de cele mai multe ori ne lasă impresia că noi deținem controlul, doar pentru a întoarce apoi foaia.

– Deci, spuse Cassandra. Ce părere ai despre teoria lui Nathan?

– Cred că e foarte interesantă, am răspuns. Mi se pare că ceea ce spui tu, Nathan, este că în timp ce bărbaţii sunt mâinile culturii noastre colective, femeile reprezintă inima ei. Sunt multe excepţii însă, fără îndoială. Să ne gândim la unul dintre lucrurile pe care nu le-ai menţionat. Sexul. Nu e vorba de cine e mai bun, ci de ideea generală că bărbaţii văd sexul ca pe un act fizic, în timp ce femeile ca pe un act emoţional. Cred că lucrul acesta este o dovadă a ceea ce ai spus tu. Totuşi, ideea că femeile folosesc această diferenţă ca pe o metodă de a înşela şi de a dezamăgi – ca şi chestia aia că bărbaţii sunt de pe Marte, iar femeile sunt capcane pentru muşte de pe Venus... Nu prea cred lucrul acesta. Din punctul meu de vedere, asta este o imagine destul de inexactă a ceea ce eu am considerat întotdeauna sexul mai simţitor. Nu eşti de acord, Cassandra?

Arăta de parcă ar fi vrut să mă sărute.

– Sunt exact de aceeaşi părere.

– Adjudecat! am anunţat. Am învârtit paharul gol pe care îl ţineam în mână. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să merg să fac plinul.

– Nu te grăbi, David.

– Interesant, spuse Nathan Harris, scărpinându-se la tâmplă. Permite-mi să te întreb ceva, David. Poţi să spui cu sinceritate că nici o femeie nu a profitat de tine din punct de vedere emoţional?

– Nu cred, am răspuns. Bineînţeles, seara abia a început.

Toată lumea a găsit replica amuzantă, mai puţin Nathan.

– Mi-e teamă că eu nu prea cred *lucrul acesta,* spuse, întorcându-mi propriile cuvinte. Cu siguranţă ai fost cândva victima unei femei.

– Dragul meu Nathan, nu crezi că intri în detalii cam intime? spuse Cassandra, încercând să mă salveze.

– Nu îi cer să ne spună nume sau să povestească detalii intime, a spus Nathan revoltat. Îi cer doar să fie sincer. S-a întors spre mine. Poţi să fii sincer cu noi, nu-i aşa, David?

Asta a pus capac. Era timpul să-l pun pe Nathan la locul lui. Eram pe punctul de a spune câteva lucruri pe care apoi le-aş fi regretat.

– Mă scuzaţi, putem să-l răpim pe David un moment?

Parker, cu Stacy lângă el, se aplecase peste umărul meu. Eram luat pe sus efectiv.

– Mă tem că sunt convocat, am spus grupului. Totul s-a petrecut atât de rapid, încât Nathan nu a putut face nimic, decât să privească neajutorat.

La o distanță la care nu puteam fi auzit, le-am mulțumit lui Parker și lui Stacy pentru apariția lor oportună.

– Ne-am dat seama ce se întâmpla acolo, spuse Parker.

Am oftat lung și am glumit:

– Cum spuneam, nu știu cum de m-am lăsat convins de voi să vin aici.

– Ei, haide, David, spuse Stacy. Recunoaște că te-ai simțit bine în seara asta.

– Dacă recunosc, putem pleca? La scurt timp, am luat împreună un taxi spre casă. Am discutat (a se citi: am bârfit) despre unii oameni pe care îi întâlnirăm în seara aceea.

La intersecția străzilor Șaizeci și nouă cu Trei, taxiul a tras pe dreapta ca să cobor. În timp ce deschideam portiera, le-am mulțumit lui Parker și lui Stacy pentru că nu acceptaseră un refuz când m-au invitat la petrecere.

În timp ce stăteam pe trotuar în aerul rece de toamnă și mă uitam la taxiul care se îndepărta, eram perfect conștient de inevitabil. Acum Parker și Stacy vorbeau despre mine. Vorbeau despre mine și continuau să se întrebe, lucru pe care probabil l-au făcut din ziua în care s-a întâmplat: din cauză că îmi lipsea atât de mult, oare aveam de gând să îmi petrec toată viața așa? În momentul acela mă întrebam și eu același lucru.

Trecuseră aproape trei ani de când soția mea, Rebecca, a murit la vârsta de treizeci și unu de ani. Era însărcinată în luna a patra.

Rebecca și cu mine aveam un apartament în Manhattan. Pe lângă acesta, aveam și o căbănuță în Connecticut. Refugiul de weekend.

De multe ori, Rebecca pleca de joi seara la cabană. Fiind scriitoare, își făcea singură programul. Eu lucram vinerea zi lungă și plecam la Rebecca seara, luând trenul până la Danbury.

Așa s-a întâmplat și în a doua săptămână din noiembrie. Dar în aceea seară de vineri, în loc ca Rebecca să mă aștepte la gară cum făcea de obicei, mă aștepta un polițist. Trebuia să mă conducă la biroul medicului legist din district.

Mai devreme în dimineața aceea, în toată zona lacului căzuse o ploaie înghețată. Rebecca plecase de la cabană când ploua mai rău, pentru a merge la cumpărături. A fost o coliziune frontală. Un puști de optsprezece ani la volanul Lexus-ului părinților săi. Nu băuse și nu era

drogat. Era doar un puști care mergea prea repede. A pierdut controlul mașinii, s-a învârtit și s-a izbit în mașina care venea din față. Exact în Rebecca.

Da, cu timpul mi-am dat seama că pot suporta să vorbesc despre moartea ei. Ce nu puteam suporta era *să mă gândesc* la ea. Puteam scăpa ușor de compasiunea și curiozitatea celorlalți, de întrebările și bătăile pe spate de îmbărbătare post-mortem. Dar nu puteam să scap de propriile-mi gânduri... și la frecvența cu care ele reveneau la Rebecca. Și la copilul nostru.

Era prea devreme pentru a ști dacă era băiat sau fată. Rebecca își dorea foarte mult să afle sexul copilului cât mai repede cu putință. Pentru că nu aveam vreo părere despre asta, am lăsat-o pe ea să se ocupe. Între timp, nu am discutat despre nume. A fost propunerea mea. Dacă așteptam până aflam sexul, șansele de a ne certa scădeau cu cincizeci la sută, glumeam eu. Faptul că am fost de acord să nu vorbim despre nume nu însemna că nu ne gândeam la el. Eu cel puțin. Eram sigur că și ea făcea același lucru.

La câteva săptămâni după moartea Rebeccăi, mă uitam prin debara și am dat peste o carte cu nume de copii. Nu știusem că Rebecca cumpărase așa ceva și având în vedere ascunzișul, bănuiesc că nici nu dorea să aflu.

M-am așezat pe podea în fața debaralei. Am început să răsfoiesc paginile și am dat ici de un nume încercuit, colo de un nume bifat. Apoi am găsit-o. Între paginile dintre literele S și T era o bucată de hârtie albă. Pe ea era scrisă o listă. Totuși, nu una cu posibile nume pentru copil. Rebecca scrisese o propoziție aproape de marginea de sus. Scria *Lucruri pe care i le vom spune copilului nostru...* Dedesubt, notase următoarele:

Să iubești.
Să râzi.
Să râzi din nou.
Să asculți și să înveți.
Să spui „te rog" și „mulțumesc".
Să ai opinii.
Să le respecți pe ale celorlalți.
Să fii sincer.
Să fii prieten.
Să fii tu însuți.

Nu-mi aduc aminte cât timp am stat acolo. Am citit şi recitit ce scrisese Rebecca, până am memorat tot. Am pus hârtia la loc în carte. A doua zi, m-am dus la o bancă şi am închiriat o cutie de valori. Am pus cartea acolo. Mi-am spus că dacă voi uita vreodată o parte din lista Rebeccăi, mă voi duce acolo şi îmi voi aduce aminte. Până acum nu a fost nevoie să mă întorc.

Doi

Când am ajuns la birou luni dimineaţă am găsit un mesaj scurt de la Mila sau *Mamka* („mamă", în cehă), cum îmi plăcea să-i spun. Cred că şi ei îi plăcea să-i spun aşa. Nu avea copii.

Mamka, adică Mila Benninghoff, era secretara, contabila, legătura mea cu compania de asigurări şi se ocupa de multe alte treburi. La şaptezeci de ani, făcea să pară totul foarte uşor. Trăise în Praga în timpul invaziei naziştilor şi a comuniştilor şi ştia ce înseamnă greul.

Aranjamentul nostru era ideal, deşi un pic neortodox. Mila se ocupa de programările mele, de corespondenţă, de facturi şi de restul lucrurilor din viaţa mea de zi cu zi. Toate astea de la ea de acasă. Fapt care ei îi convenea şi era exact ce doream şi eu. Munca mea nu necesita un om care să stea mereu în recepţie, mai ales că nu răspundeam niciodată la telefoane în timpul şedinţelor.

Aşa că din apartamentul ei închiriat, cu un singur dormitor, aproape de Parcul Gramercy, Mila mă suna între programări pentru a-mi transmite mesajele – cele pe care le prelua ea sau cele pe care le primea de la robotul telefonic. Mesajul Milei din după-amiaza aceea se referea la spaţiul liber din program creat de plecarea lui Kevin Daniels la Hollywood. Îi vorbisem despre asta şi urma să discutăm după ce verifica lista de aşteptare.

– David, se pare că este cineva pe listă, începea mesajul Milei. Se numeşte Sam Kent şi va fi pacientul tău joia de la ora patru. Mi-am notat în calendar.

În acea după-amiază aveam întâlnire cu Debra Walker Coyne, stimata mea agentă literară, pentru a lua prânzul la Four Seasons şi a discuta planul celei de-a doua cărţi ale mele.

Motivul pentru care urma să fie o a doua carte era succesul neaş-

teptat al primei mele cărți, *Pendulul uman*. A rămas unsprezece săptămâni pe lista de bestsellers la secțiunea de non-ficțiune a ziarului *New York Times*. Lucrul acesta a fost posibil însă cu mult ajutor din partea zeilor oportunității. Iată cum s-a întâmplat. Cu câteva luni înainte să-mi fie publicată cartea, un rabin din partea de vest a orașului a fost arestat pentru omor. Potrivit declarațiilor procurorului districtual, rabinul, care era căsătorit, se pare că avea o legătură cu o membră a congregației sale. Când totul a început să devină putred și femeia amenința să-l dea în vileag, bărbatul a mers la apartamentul acesteia și a strangulat-o.

La început, dovezile păreau copleșitoare. La locul faptei se găseau amprentele rabinului și un vecin curios îl văzuse plecând. Pe deasupra, femeia fusese strangulată cu un fir electric care se potrivea ca grosime cu cel de pe un mosor găsit în casa rabinului.

În plus, mai era și jurnalul. Femeia ținuse o evidență detaliată a relației sale cu rabinul. Se pare că era o lectură înfiorătoare. Erau fascinante mai ales referirile numeroase la amenințările rabinului de a-i face rău femeii dacă i-ar fi trădat încrederea. Ultima însemnare – punctul culminant, dacă vreți – era datată din dimineața morții femeii. Scria doar atât: *Cred că azi o să mă omoare.*

Arestarea rabinului și procesul care a urmat erau hrana perfectă pentru toată presa din oraș. Era o poveste trăsnet. Avea crimă, sex, religie. Atunci, înainte de a-mi da seama, m-a prins și pe mine.

Totul datorită unui tip pe nume Ethan Greene. Ethan era un procuror tânăr și întreprinzător de la procuratura din Manhattan. Și el s-a găsit la locul potrivit. Superiorii lui erau convinși că prinseseră omul, rabin sau nu, și credeau că Ethan este procurorul potrivit pentru a-l pune la zid.

Ethan era inteligent, rafinat și nu avea nici o rezervă în a condamna la închisoare pe viață un rabin. Peste toate acestea, era evreu. Imaginea lui Ethan luptând nu doar pentru justiție, dar și pentru sfințenia religiei sale era exact ingredientul de care era nevoie – atât în sala de judecată, cât și pentru opinia publică.

Rabinul a susținut că femeia era foarte instabilă și hotărâse că ei doi erau făcuți pentru a avea o relație romantică.

Rabinul a declarat că a încercat să vorbească cu femeia și a fost foarte limpede în privința faptului că era imposibil ca el să-i fie mai mult decât un sfătuitor spiritual. Cât despre vizita la apartamentul aces-

teia, nu se dusese acolo decât într-un ultim efort de a o ajuta. Dar fără folos. În acea zi, a declarat rabinul, a părăsit apartamentul femeii convins că ea avea nevoie de consiliere psihiatrică. A sunat la un spital pentru a se interesa de program. Apelurile telefonice confirmau lucrul acesta.

Oare rabinul spunea adevărul? Sau mințea pentru a se salva?

Indiferent de cum primea juriul povestea rabinului, apărarea trebuia totuși să-și pună întrebarea: Atunci, cine a omorât-o pe femeie? Simplu. S-a sinucis.

Era posibil. Sau cel puțin așa a declarat medicul chemat să depună mărturie de echipa de avocați a apărării. Sinucidere prin strangulare. Se putea face lucrul acesta, a susținut expertul, profesor la facultatea de medicină de la Universitatea Harvard. Ba chiar a mai amintit două cazuri în care se credea că s-a produs același tip de sinucidere.

Avocații apărării se făleau de parcă ei ar fi știut totul dinainte. Femeia se strangulase cu un fir electric folosit la agățat tablouri, care putea fi întâlnit în milioane de alte case. Era disperată pentru că fusese respinsă. Era de asemenea furioasă. Îndeajuns de furioasă pentru a face sinuciderea să pară o crimă. Dintr-odată, lucrurile păreau să fie în favoarea rabinului.

Atunci am primit un telefon de la Ethan Greene. Problema, mi-a spus el, era juriul. Trebuia să-i convingă că este în regulă să condamni un rabin și că vor putea să doarmă noaptea știind că au trimis la închisoare un „om sfânt".

– Corect, dar de ce eu? am întrebat.

Ethan mi-a explicat. Auzise de mine când lua cina cu un prieten de-al lui și discutau problema rabinului. Prietenul lui Ethan, care la rândul lui era proaspăt psiholog, a pomenit de cartea mea și felul în care ar putea fi aplicată în acest caz. Ethan a cumpărat *Pendulul uman* a doua zi. I-a plăcut ce a citit. În special o anumită parte.

Mi-a vorbit despre femeia care își omorâse copiii în aceeași lună în care câștigase premiul de „Profesor al anului". Apoi despre bărbatul familist și cumsecade care strânsese milioane de dolari pentru acte de caritate și, cu toate acestea, într-o zi a târât un tip afară din mașină și l-a bătut până l-a omorât – doar pentru că tipul îndrăznise să-l claxoneze după ce semaforul se făcuse verde.

Sunt povești pe care le auzim din când în când și pe care le vom mai auzi și alte dăți. Nu vor dispărea niciodată. Cu toate acestea, con-

tinuăm să ne gândim la ele ca la niște rătăciri. Anomalii în raport cu spectrul comportamentului uman. Imediat încercăm să descoperim circumstanțele atenuante. Medicația pe care o lua persoana respectivă. O traumă ascunsă din copilărie. Stresul excesiv, jocurile violente de pe computer. Orice și totul. Atât timp cât nu trebuie să înfruntăm direct realitatea supărătoare: *oamenii buni pot face lucruri foarte rele.* Pentru că dacă am accepta lucrul acesta ar însemna că suntem capabili de a face orice.

Înseamnă că toți suntem la mâna pendulului uman.

Nu vreau să spun că vecinul amabil care respectă legea își va ciopârți întreaga familie cu toporul în curând. Doar că undeva, vecinul *cuiva*, amabil și care respectă legea, va face asta. Iar acum nici măcar nu știe asta. Indiferent cât de deranjant ar suna, se poate și mai rău. Ai putea fi chiar tu vecinul acela.

Primul răspuns pe care l-am dat solicitării lui Ethan de a-l ajuta a fost un refuz politicos, dar ferm. A insistat, scoțând în evidență faptul că mărturia mea ar putea fi crucială pentru ca juratii să accepte ceea ce deja știau – că rabinul, la fel ca noi toți, nu era imun la tentații.

Am continuat totuși să-l refuz pe Ethan, iar el a continuat să mă roage. Pe urmă m-am dumirit. Ethan nu *mă ruga* de fapt.

– Dr Remler, veți depune mărturie în cazul meu. Nu-mi plac citațiile. E multă hârțogăraie de făcut, dar dacă asta vreți, așa să fie.

Ei bine, când se pune problema așa...

Două zile mai târziu am fost chemat ca martor și am vorbit agitat despre faptul neplăcut, dar adevărat, că nu există un statut permanent al celor care fac fapte bune. Comportamentul uman, am spus, citând din propria-mi carte, este asemeni textului scris foarte mărunt într-un prospect de reclamă pentru asigurări: performanțele trecute nu garantează rezultatele viitoare.

Nu m-am uitat nici un moment la rabin. Mi-am fixat privirea pe Ethan, aruncând din când în când ochii spre juriu. Mi se părea că nu le păsa deloc de Dr David Remler și prețioasa lui cărțulie. Când am coborât din boxă, Ethan a ridicat din umeri de parcă ar fi vrut să spună: „A meritat să încercăm."

A doua zi au urmat pledoariile finale. Iar după trei zile, verdictul. Majoritatea pariau pe rabin. „Experții" din presă păreau să fie toți de acord.

Ne-vinovat. Înclinam să fiu de acord cu ei.

Bineînțeles, dintre toți oamenii eu ar fi trebuit să știu cât de imprevizibil este comportamentul uman. *Știre de ultimă oră*, a anunțat prezentatorul postului radio de jazz pe care-l ascultam. Ședeam la birou cu un sandvici cu ton în mână, așteptând să aud dacă va fi un singur cuvânt sau două. A fost unul. Vinovat.

Ethan Greene a câștigat. Seara m-am uitat la știri și l-am văzut cum stătea în fața tribunalului după citirea verdictului și le vorbea reporterilor. Și-a ales cuvintele cu grijă. A lăudat munca celor din departamentul lui și înțelepciunea juriului.

Imaginii cu Ethan i-a luat locul cea a unei femei hispanice mai în vârstă. Îmi părea cunoscută. Da, stătuse în primul rând, a treia persoană din dreapta. În epoca interviurilor de după verdict cu jurații, iat-o pe această femeie, o membră a juriului, spunându-le reporterilor ce i-a influențat cu adevărat decizia:

– Cred că lucrul care a contat cel mai mult pentru mine a fost mărturia psihologului. Cel cu cartea.

– Într-adevăr, spuse tânărul în costum care stătea lângă ea. El șezuse undeva în rândul doi din boxa juriului. A declarat că mărturia mea l-a ajutat să treacă peste una dintre cele mai mari opreliști: aceea de a crede că un rabin ar putea comite o astfel de crimă.

Peste zece secunde, mi-a sunat telefonul. Am răspuns și l-am auzit pe Parker:

– Felicitări. Ești pe punctul de a deveni un scriitor foarte bine vândut.

– Ce te face să spui asta? am întrebat.

– Faptul că tocmai ai demolat unul dintre cele mai vechi principii ale dreptului procesual: mărturia despre caracterul acuzatului. Acum toți avocații și specialiștii în drept vor trebui să-ți citească cartea pentru a afla de ce se s-a făcut atâta vâlvă. O să vezi.

Nu a trebuit să aștept prea mult. După câteva zile m-a sunat editorul să-mi spună că fusese comandat al doilea tiraj al cărții. Agenta mea literară, Debra Walker Coyne, primea telefoane de la o mulțime de televiziuni care doreau să particip la emisiunile lor. Pentru Debra lucrul ăsta însemna mai multe cărți vândute și am acceptat să apar la o emisiune. Debra m-a sunat să-mi spună că aș putea să merg la show-ul lui Charlie Rose. În momentul în care a fost difuzată emisiunea, previziunea lui Parker se adeverise. Eram un autor de bestseller, conform *New York Times*.

Trei

Aproape de ora patru m-am uitat pe programări pentru a vedea numele exact al noului meu pacient. Dl Sam Kent, după cum scrisese Mila. M-am ridicat de la birou şi am deschis uşa spre sala de aşteptare. Ce am văzut nu era tocmai la ce mă aşteptam. Am ezitat.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat ea.

Pe canapeaua de la perete şedea o femeie, cu o geantă de umăr neagră lângă ea. Purta un trenci lung cu guler înalt şi o şapcă gri-deschis a echipei de baseball Yankees.

– Mă scuzaţi, am răspuns. Nu sunteţi...

– Ba sunt. Sam Kent. Prescurtarea de la Samantha. S-a ridicat şi am dat mâna.

– Dr Remler. Dar spune-mi David.

– Bine, David.

– Secretara mi-a spus că eşti *dl* Sam Kent. Lăsând deoparte numele Sam, bănuiesc că ai vorbit cu ea.

– Am trimis un e-mail, de fapt. Când am sunat prima dată acum câteva luni, am vorbit cu cei de la serviciul care îţi preia apelurile. Le-am dat adresa mea de e-mail pentru că mă mutam şi urma să mi se schimbe numărul de telefon.

– Ei bine, asta explică totul, am spus. Intră. M-am dat puţin la o parte şi Sam Kent a intrat în birou. Şi-a dat jos trenciul. Era îmbrăcată în bluejeans şi un tricou roşu.

– Unde să stau? întrebă ea. Toţi întreabă lucrul acesta.

– Pe canapea sau pe scaun, unde doreşti.

A preferat scaunul de vizavi de al meu. Ne-am aşezat amândoi. M-am uitat la noua mea pacientă. Era vizibil necăjită.

– Îmi pare rău, spuse, ştergându-şi o lacrimă. Mi-am promis să n-o fac, şi iată că am făcut-o. Imediat ce te-am cunoscut.

– Adică ai plâns?

– Nu, spuse ea. Am mintit.

– În ce privinţă?

– M-ai întrebat dacă am vorbit cu secretara. Ţi-am spus de ce nu i-am dat numărul meu de telefon. Motivul a fost mutarea. Şi-a şters o nouă lacrimă. Nu m-am mutat deloc.

M-am ridicat, am luat o cutie de şerveţele de pe birou şi m-am îndreptat spre ea. A luat unul şi şi-a şters ochii.

– Bine, am spus, întorcându-mă la scaunul meu. Bănuiesc că a existat un motiv pentru care n-ai vrut să-ţi dai numărul de telefon.

– E acelaşi motiv pentru care mă aflu aici, spuse ea. Soţul meu.

De obicei, prima şedinţă este un fel de introducere lărgită. Principala preocupare este să ne cunoaştem. Foarte rar un pacient intră direct în subiect. Aceasta era una dintre ocaziile acelea.

– Soţul tău... Sam, care este motivul pentru care ai venit aici?

A luat un alt şervеţel. Şi-a şters ochii şi apoi s-a uitat direct la mine.

– Sunt aici pentru că vreau să-l omor, spuse.

– Când spui că vrei să-l omori, vorbeşti la propriu sau la figurat? am întrebat.

– Şi una, şi alta, spuse. Deşi după cum îţi poţi imagina, ce mă îngrijorează e partea „la propriu".

– Că s-ar putea să chiar faci lucrul acesta?

– Asta, şi faptul că am putut fi atât de nebună încât să mă gândesc la un astfel de lucru.

– Crezi sau nu, asta nu te face nebună.

– Dă-mi voie să te contrazic.

Am continuat:

– Hai să lăsăm puţin deoparte intenţiile tale criminale. Încă nu m-am lămurit ce legătură are soţul tău cu faptul că n-ai vrut să-ţi dai numărul de telefon.

– E foarte simplu. Să spunem că sună cineva de aici şi răspunde el sau aude vreun mesaj. Nu vreau să se-ntâmple asta. Nu trebuie să afle că merg la un psiholog.

– De ce?

– Pentru că ar şti că vorbesc despre el.

– Nu i-ar plăcea, nu?

– Nici n-ai idee.

Avea dreptate. N-aveam idee. Acest lucru trebuia să se schimbe. Deşi nu era nici o grabă, am preferat să profit de ocazia pe care mi-o oferea.

– Cu ce se ocupă soţul tău?

– E om de afaceri. El şi partenerul său au o firmă în centrul oraşului.

– Pe Wall Street?

– Acolo-s banii, cum îi place lui să spună.

– Munceşte mult? am întrebat.

– Tot timpul.

– Firma merge bine?

– Foarte, spuse. Se subînțelegea că *foarte* foarte.

– Dar copii? Aveți?

– Un băiețel, spuse și imediat fața i se lumină. Are doi ani.

– Cum se poartă soțul tău cu el?

Expresia caldă a dispărut.

– După cum am spus, muncește tot timpul.

– De câți ani sunteți căsătoriți?

– Cinci.

– Îl iubești?

– Ți-am spus că vreau să-l omor. Nu-l iubesc.

– L-ai iubit vreodată?

A stat puțin să se gândească.

– Cred că da, cândva, la început.

– Vă certați des?

– Nu ne mai certăm, spuse. Cearta presupune să mai ții la persoana respectivă.

– Cred că se impune întrebarea: De ce nu l-ai părăsit?

– Pentru că dacă aș face-o, el ar fi cel care m-ar omorî pe mine.

Iar ajungem aici, mi-am zis eu.

– La propriu? am întrebat.

– La figurat, răspunse ea. Mi-a spus că dacă încerc să divorțez, va avea grijă să nu primesc custodia copilului.

– Cum ar realiza lucrul acesta?

– S-ar putea să am nevoie de puțin timp pentru a vorbi despre asta.

– Te-a lovit vreodată?

A dat din cap.

– Nu. E prea deștept pentru asta. Orice bărbat poate lovi o femeie. Doar că el știe cum s-o facă să fie neajutorată.

– Și anume?

– Condescendență. Ridiculizare. Bagatelizează tot ce fac, îmi pune la-ndoială fiecare motiv. A întors familia și prietenii împotriva mea. Îmi spune că nu mai sunt la fel de drăguță ca pe vremuri. Sau la fel de suplă.

– Când îți spune lucrurile acestea, tu ce-i răspunzi?

– Aș vrea să pot spune că-i răspund cu aceeași monedă. Aș vrea să fiu atât de puternică. Dar nu sunt. Mă doare prea mult. Și el știe asta. Ba chiar îl stimulează.

Momentul era perfect. Întotdeauna la un moment dat în timpul primei şedinţe puneam aceeaşi întrebare:

– Ce vrei să obţii venind aici?

– Puterea de a-i face faţă, spuse. Odată pentru totdeauna.

S-a aplecat să ia un alt şervetel şi m-am hotărât să las discuţia cât mai lejeră. Am vorbit despre trecutul ei. Crescuse în Larchmont, la nord de Manhattan. Singurul copil la părinţi, care acum erau la pensie şi locuiau în Tempe, Arizona. Absolvise Universitatea Brown. Lucrase în domeniul modei. Visase să devină designer. A sfârşit prin a lucra ca achiziţioner pentru magazinul de lux Bergdorf. Îl cunoscuse pe soţul ei la o prezentare de modă.

După cincizeci de minute, am stabilit să ne întâlnim o dată pe săptămână. Aceeaşi zi, aceeaşi oră. Joi, la patru. Am ajuns la modalitatea de plată. Mi-a repetat cât de important era ca soţul ei să nu afle că merge la un terapeut.

– Îmi vede toate cecurile şi plăţile cu card de credit, spuse. Vă pot plăti cu bani gheaţă?

I-am spus că nu era nici o problemă.

A luat geanta şi a scos un plic de la bancă. A scos trei bancnote noi de o sută de dolari şi mi le-a dat.

– Soţul tău nu va vedea extragerea de la bancă?

– O fată trebuie să aibă bani de cheltuială, nu? Sam şi-a pus trenciul şi şapca de baseball.

– Eşti fan? am întrebat-o.

– Când eram mică, unchiul meu avea abonament. Ne-a luat pe mine şi pe tatăl meu la multe meciuri. Amintiri frumoase.

Am dat mâna.

– Deci, ne vedem săptămâna viitoare, spuse ea. Sam Kent. Samantha Kent. Dna Samantha Kent.

A plecat şi eu m-am aşezat la birou pentru a scrie notiţe. Întotdeauna scriam de mână. Nu dactilografiam niciodată. Până şi cartea mea a fost scrisă de mână.

Am notat lucrurile esenţiale. O descriere fizică: în jur de treizeci de ani, atractivă, bogată, dar fără ostentaţie. Câteva lucruri despre trecutul ei: locurile în care a locuit, serviciile avute, lucruri de genul acesta care ar fi putut să-i contureze personalitatea. La sfârşit, un rezumat a ceea ce am discutat. Pe puncte, am notat ce am vorbit despre soţul ei.

Nu am întrebat-o numele acestuia. Dacă mi-l spunea ea, bine. Din

experiență știu însă că pentru unii pacienți poate fi mai greu să vorbească despre anumite persoane dacă le spun pe nume. Soțul ei, din partea mea, va rămâne așadar „soțul". Această mică fărâmă de intimitate pe care i-o oferea lui o făcea pe ea să fie mai sinceră.

Mintea are căi misterioase. Așa trebuie să facă și un psiholog.

– Bună, David.

– Bună, Mamka, am spus. *Rád tě vozím.*

Mila a început să râdă.

– Tocmai mi-ai spus că îți pare bine că m-ai condus cu mașina.

– La naiba. Credeam că o știu pe asta. Cum se spune: „Îmi pare bine că te văd"?

– *Rád tě vidím*, răspunse cu accentul ei perfect.

Venise la birou pentru vizita obișnuită. Marți, din două în două săptămâni, la ora cinci. Scopul principal era să semnez cecurile pe care mi le aducea. Utilități, chiria și alte lucruri legate de cabinet.

– Apropo, i-am spus Milei după ce am semnat ultimul cec. Noul meu pacient, dl Sam Kent. Nu este un el. El este o ea.

– Vrei să spui că e un travestit?

Se pare că Mila trăia de prea mult timp în New York.

– Nu. Vreau să spun că Sam Kent este de fapt femeie. Sam e prescurtarea de la Samantha. Oricum, din motive pe care nu ți le pot spune – știi tu, politica de confidențialitate – o să-mi plătească în bani gheață. Așa că te rog să-i pui la un loc cu cecurile, i-am spus și i-am dat cei trei sute de dolari primiți de la Sam.

– Sigur. A pus banii în dosarul în care păstra cecurile. Ah, încă ceva, spuse. Nu uita, vineri seară e petrecerea Societății Kesper.

M-am încruntat.

– Nu le poți scrie un bilet prin care să le spui că sunt prea bolnav pentru a merge?

A încruntat și ea din sprâncene.

– Ce fel de Mamka aș fi dacă aș face așa ceva?

– Cea mai bună.

Două zile mai târziu am primit-o din nou pe Sam Kent în birou. Pantalonii și tricoul fuseseră înlocuite de un costum gri foarte elegant. Era machiată și avea bijuterii. Părul blond, care data trecută fusese strâns sub șapcă, era acum lăsat desfăcut. O înfățișare foarte rafinată.

– Cred că ai exagerat puțin cu îmbrăcămintea, am spus.

– Am luat prânzul într-un restaurant elegant, cu o prietenă, mi-a explicat în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa mea. I-am mărturisit că vin aici şi ştia cine eşti. Citise nu ştiu ce articol despre tine.

– Zău?

– Da. Mi-a spus că ţi-ai pierdut soţia acum câţiva ani. E adevărat?

– Da, e adevărat.

– Îmi pare rău. Mă întrebam... A lăsat fraza în suspensie.

– Ce-ai vrut să spui?

– Ei bine, faptul că eşti psiholog te-a ajutat sau a dăunat? Adică, având în vedere meseria pe care o ai. Cred că ai fost prea conştient de emoţiile tale pentru a te manifesta ca restul oamenilor.

Mulţi pacienţi făceau lucrul acesta. Presupuneau că dacă îmi spuneau cele mai intime şi mai ascunse secrete aveau dreptul să ştie orice şi totul despre mine. Nu le puteam spune că viaţa mea particulară nu-i priveşte. Acest lucru ar fi periclitat încrederea şi deschiderea pe care se bazează terapia. Aşa că le spuneam câte o bucăţică din viaţa mea care să aibă o cât de mică legătură cu ei. Exact asta aveam de gând să fac, când Sam s-a oprit.

– Ce naiba *fac?* spuse ea. Nu e treaba mea, scuze. Nu ştiu unde mi-a fost capul.

– E în regulă, i-am spus. Şi chiar aşa era. Un lucru destul de bun.

– Aici e vorba de mine şi haide să păstrăm lucrurile aşa.

– Bine, am răspuns. Ai menţionat faptul că dacă încerci să divorţezi de soţul tău, ar face în aşa fel încât să nu primeşti custodia fiului vostru. Cum ar putea face asta?

– Am încercat să mă sinucid, spuse, cu voce calmă.

Mă aşteptam să plângă. Nu a fost aşa. Expresia feţei nu i s-a schimbat deloc.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum câţiva ani.

– Înainte de a fi însărcinată?

– Doamne, da.

– Ce ai făcut?

– Am luat treizeci de somnifere cu o sticlă de vin.

– Cu toate astea, iată-te azi aici.

– Soţul meu m-a găsit. Trebuia să fie la cină cu un client. Acesta l-a sunat să anuleze întâlnirea – o urgenţă în familie. Ironic, nu? Soţul meu s-a întors acasă şi a dat de mine.

– Spune-mi, ce a făcut soţul tău?

– Păi, ia să vedem. A zărit flaconul de pastile gol lângă pat şi m-a întrebat cât timp trecuse de când le luasem. I-am spus că destul de mult, ceea ce nu era adevărat, pentru că eram încă destul de lucidă. Soţul meu s-a dus la dulăpiorul de medicamente şi a luat o sticluţă de Ipecac. M-a forţat să beau din sticlă şi următorul lucru pe care mi-l aduc aminte a fost că vomitam tot din mine.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Am dormit ca un prunc şi m-am trezit a doua zi dimineaţa.

– Nu te-ai dus la spital?

– Nu. Ştiam că o să fiu bine. Cel puţin fizic, spuse. În momentul acela nici un spital nu ar fi putut face nimic pentru mine din punct de vedere mental. L-am asigurat pe soţul meu că nu trebuie să merg.

– A fost de acord cu asta?

– Mai mult decât de acord, cred. Sunt sigură că s-a simţit uşurat. E mai bine să ai o soţie care s-a sinucis decât una despre care toţi prietenii şi asociaţii ar fi ştiut că *a încercat* să se sinucidă. Dacă aş fi mers la spital, era posibil să se afle toată povestea. Ar fi fost rău pentru afaceri şi foarte rău la petreceri.

– Aşa că nu ai spus nimănui despre noaptea aceea?

– Până acum, nu.

– Şi soţul tău?

– Nimănui, *încă*. Ăsta e atuul lui, spuse. Dacă cer divorţul, a jurat că va spune la tribunal despre tentativa mea de sinucidere. Ceea ce înseamnă că s-a zis cu fiul meu. S-a aşezat picior peste picior. Tribunalele nu acordă custodia mamelor cu tendinţe sinucigaşe.

– Situaţia nu e atât de neagră cum crezi tu. Trebuie să se facă o delimitare. De obicei de către tipi ca mine. În cazul tău, nu erai mamă când s-a întâmplat lucrul acesta. A fost cu câţiva ani în urmă. Oamenii se schimbă. În cele din urmă, tribunalul s-ar putea să decidă că nu reprezinţi un pericol pentru persoana ta.

– Aici e problema. Expresia „s-ar putea". Miza e prea mare pentru mine ca să risc.

– Aşa că în loc de asta accepţi să trăieşti alternativa – o viaţă compromisă alături de soţul tău.

– Da, pentru că asta a însemnat să fiu lângă fiul meu.

– Acum vezi şi trăieşti consecinţele. Asta nu e viaţă.

– E puţin spus.

– Totuşi, e ciudat, Sam. Pe măsură ce te ascult, îmi dau seama din ce în ce mai puţin de motivele soţului tău. Ce are de câştigat de aici?

– Libertatea deplină, asta e. Face ce vrea, când vrea, *cu cine* vrea.

– Vrei să spui că a avut aventuri? A încuviinţat dând din cap şi eu am continuat: Ai vorbit cu el despre asta?

– Nu face decât să nege şi să mă acuze că sunt paranoică.

Nu mai aveam ce spune. Stăteam acolo şi mă uitam la Sam Kent şi vedeam o femeie care trebuia să iasă rapid din această căsnicie. De aceea venise la mine.

Pentru a-i da puterea de a se desprinde, spusese ea. Întrebarea era cum puteam să fac lucrul acesta.

– La ce te gândeşti, David? întrebă ea, rupând tăcerea.

– Mă gândesc că meriţi ceva mai bun, am spus.

Patru

E bine să ai cel puţin un prieten avocat. I-am spus lucrul acesta lui Parker ca o introducere pentru a-i cere ceea ce doream. Consiliere juridică gratuită.

Am sunat la biroul lui a doua zi, vineri, între şedinţa de la ora zece şi cea de la unsprezece. Secretara lui mi-a făcut legătura.

– Pot să te reţin câteva minute? am întrebat. E vorba de un pacient.

– Aha, trebuie să fie ceva serios. Nu mi-ai vorbit niciodată despre pacienţii tăi. Nu că aş fi întrebat vreodată.

– Ei bine, să zicem că azi e ziua ta norocoasă, am spus. E vorba de o femeie care vrea să divorţeze de soţul ei. Au un băiat de doi ani. Înainte de a se naşte copilul şi înainte de a fi însărcinată, a încercat să se sinucidă. Un flacon întreg de somnifere. Soţul ei a găsit-o şi a făcut-o să vomite tot ce înghiţise. Totul s-a terminat cu bine. Din punct de vedere fizic, cel puţin. Acum urmează partea urâtă. Nu numai că nu s-au dus la spital după eveniment, nu au mers niciodată să consulte pe cineva.

– De ce nu? întrebă Parker.

– Nu doreau să se confrunte cu povestea de după, i-am spus. Acum soţul ameninţă să dea totul în vileag pentru a păstra copilul dacă ea încearcă să divorţeze. Dacă începe procedura şi depune actele, ce şanse are să obţină custodia? Ce rol va juca tentativa ei de sinucidere?

– Înainte de toate, aici e vorba de dreptul familiei şi eu nu mă ocup de aşa ceva, spuse Parker. Aşa că să vedem. Va cântări tentativa de sinucidere la proces? Da. Cât de mult? Depinde. Un caz de custodie se axează pe binele copilului. Orice lucru care poate periclita binele acestuia este acceptat în proces. Crezi că pacienta ta mai este un pericol pentru ea însăşi?

– Personal, nu cred, am răspuns. Totuşi, din punct de vedere profesional, nu pot spune sigur. A fost doar la două şedinţe. Pe de altă parte, tentativa de sinucidere a fost acum trei ani.

– Un punct în favoarea ei, spuse. Soţul ei are bani?

– Da, de ce?

– Calitatea celui care îl reprezintă. Un avocat bun nu va chema un doctor pentru a spune că este nepotrivită pentru a fi mamă. Va presupune că face tratament şi misiunea lui va fi aceea de a redefini câmpul de luptă.

– Adică?

– Restul comportamentului ei, spuse. În special, acele lucruri care dovedesc sau indică o judecată îndoielnică din partea ei. Bea, ia antidepresive, a fost vreodată arestată? Nimic nu trece neobservat şi gravitatea tuturor faptelor este exagerată. O amendă pentru depăşirea vitezei legale e în regulă. Două amenzi pentru viteză şi deja va spune că ea îşi doreşte să moară. Din acel moment, avocatul soţului va implora curtea. Cuvintele nu vor fi chiar astea, dar mesajul va fi: „Dacă nu putem lăsa copilul nici măcar în maşină cu mama sa, cum putem să ne gândim să-l lăsăm să trăiască în aceeaşi casă?"

– Să presupunem că pacienta mea este un cetăţean model, am spus.

– Atunci are şanse să lupte. Avocaţii ei vor trebui să găsească lucruri murdare despre soţul ei. Chiar dacă e curat ca lacrima, îl vor pune la zid pentru lipsa de judecată de care a dat dovadă când ea a încercat să se omoare. Era responsabilitatea lui să o ducă la spital. Faptul că nu a dus-o mi se pare mai mult decât o prostie, râse Parker. O mamă sinucigaşă şi un tată idiot. Când va creşte, copilul îşi va dori să fi fost adoptat.

– Minunat.

– Te pot pune în legătură cu un tip care se ocupă de cazuri de custodie.

– S-ar putea să-ţi cer asta mai târziu, am spus. Încă ceva. Lăsând deoparte faptele, spune-mi care sunt şansele ei... sincer.

– Şaizeci la sută, spuse. Şaizeci şi cinci dacă este frumoasă.

– Nu sunt rele. Mulţumesc.

Am închis telefonul şi m-am gândit la Sam Kent. Nu avea o căsnicie; avea un aranjament. Îi puteam auzi răsuflarea lui Sam când a plâns la prima şedinţă. Era un sunet de sufocare. Vroiam să o ajut, să-i redau încrederea şi nu era nimic rău în asta. Vroiam să-mi ajut toţi pacienţii. Asta îmi era meseria. Dar de data aceasta îmi dădeam seama că e ceva diferit.

Zidul începea să se fisureze, separarea dintre pacient şi doctor. Nu era nimic personal. Totul era profesional. Aşa trebuia să fie.

Aşa că pune deoparte dalta, David. Asta am încercat să-mi spun.

Lasă zidul în picioare.

Reuniunea în scop caritabil. Cum fac lucrul acesta cei bogaţi pentru cei săraci fără ca măcar să se uite la ei. O părere cinică despre filantropie şi una pe care încercam să o zdruncin. Petrecerea caritabilă a Societăţii Kesper nu îmi uşura deloc munca.

Societatea Kesper a fost înfiinţată de către Arnold Kesper. Cel cu grupul de firme Kesper Communications. El, alături de soţia sa, dădeau de două ori pe an nişte petreceri imense şi invitau reprezentanţi ai diferitelor cauze. Se amesteca printre ei, asculta ce aveau de spus şi apoi, presupunând că s-a gândit puţin, decidea cât primeşte fiecare pentru cauza lui.

Vestea bună este că atunci când eşti invitat la aceste petreceri urmează să primeşti nişte fonduri. Vestea proastă este că totul depinde de impresia pe care o laşi în cele câteva ore foarte tensionate. Se spune că cu cât îl pupi mai mult în fund pe Kesper, cu atât se-nmulţesc şi zerourile de pe cecul de donaţie.

Bennett Larson sunase cu două zile înainte pentru a-mi spune că era plecat din oraş şi nu putea veni. Nu m-am bucurat prea mult când am auzit. Bennett Larson era un tip care zâmbea tot timpul, spunea bancuri şi era de departe cel mai bun tip la făcut lobby pentru bani pentru Casa Crescent. Sau, după cum spunea chiar el, Curva Banilor. Toate pentru o cauză dreaptă.

Exact asta era Casa Crescent – o clinică gratuită de psihoterapie pentru săraci şi cei fără asigurare medicală unde devenisem de curând membru al consiliului director, după ce lucrasem ca voluntar mai bine de doi ani. Cu o singură locaţie, în Queens, Casa Crescent se gândea

să se extindă şi în alte cartiere şi oraşe. Erau destui terapeuţi dispuşi să doneze puţin din timpul lor. Unii dintre ei chiar şi bani. Dar cărămizile şi mortarul, ca să nu mai vorbesc de terenul pentru construcţie, necesitau un nivel mai mare de generoziate. Genul pe care îl oferea Arnold Kesper.

Aşa că vineri seară, *fără* Larson, eu, împreună cu alţi membri din consiliul Casei Crescent, am ajuns în holul mare al Muzeului Metropolitan de Artă, locul unde se ţinea petrecerea Societăţii Kesper.

Ne aflam de o oră şi jumătate la petrecere când ne-a venit rândul la audienţa cu „omul". Una dintre fetele lui Kesper, o femeie mărunţică şi nesărată care avea în mână un clipboard, ne-a condus pe toţi într-un loc special amenajat înainte de a-l aduce pe Kesper.

– Domnule Kesper, vă rog să-mi permiteţi să-i prezint pe reprezentanţii Casei Crescent, spuse femeia.

Apoi, cu un ton scăzut, ne-a prezentat pe fiecare în parte şefului ei. Era ca şi cum am fi fost la Vatican.

Având în vedere lucrul acesta, întrebarea pe care mi-a pus-o nu a fost foarte ciudată. Până în acel moment, conversaţia fusese destul de inofensivă. Kesper ne-a întrebat cu ce ne ocupăm la Casa Crescent şi noi am răspuns cât de bine am putut. Şi-a exprimat admiraţia pentru eforturile noastre şi părea sincer când spunea că ne înţelege obiectivele. Apoi Kesper s-a întors pe călcâie şi s-a uitat direct la mine.

– Spuneţi-mi, Dr Remler, credeţi că era vinovat? întrebă el.

– Poftim? am spus.

– Rabinul din procesul ăla, spuse Kesper. Credeţi că era vinovat? Pentru că eu nu sunt convins. Tind să cred că era nevinovat. Deşi, din câte am auzit, mărturia dumneavoastră l-a băgat în bucluc.

Am fost puţin surprins.

– Cred că este foarte posibil ca rabinul să fie vinovat, i-am spus lui Kesper. Deşi nu a fost un caz foarte clar.

Miliardarul a dat din cap.

– Este un răspuns mult prea diplomatic, spuse. Cred că în sinea dumneavoastră aveţi o opinie limpede, pro sau contra. Am dreptate?

– Da, i-am spus. Cred doar că e mai bine să lăsăm părerea mea acolo unde este. Adică în sinea mea.

– Dr Remler, spuse Kesper, mi-ar părea rău să aflu că reticenţa dumneavoastră există pentru că nu doriţi să păreţi dezagreabil în faţa

mea. Poate doriți să vă asigur că sinceritatea dumneavoastră nu va influența cu nimic intențiile mele privitoare la Casa Crescent.

– Nu cred că este necesar, am spus.

– Ei, bineînțeles că da. Aș minți nerecunoscând că dacă nu-mi spui ce crezi despre rabin – dacă nu-mi împărtășești cele mai intime gânduri despre vinovăția sau nevinovăția acestuia – nu mi-aș schimba sentimentele față de Casa Crescent. Sunt de acord că s-ar putea să nu fie corect. Dar măcar e onest. Așa că mi se pare că suntem într-un impas.

Ceilalți membri ai consiliului director al Casei Crescent se uitau la mine cu o privire care spunea „Nu ne distruge șansa asta, Remler". La naiba cu integritatea – mai erau încă multe Case Crescent de construit. Mi-am dres vocea.

– Vinovat cât cuprinde, am spus.

– Poftim? spuse Kesper, care fără îndoială mă auzise perfect.

– Am spus că eu cred că rabinul era vinovat. Vinovat cât cuprinde.

– Asta mi s-a părut că ai spus. S-a aplecat înainte și a șoptit: E uimitor ce pot face oamenii pentru bani, nu-i așa?

N-am spus nimic. Kesper a continuat cu un glas vesel.

– În cazul dumneavoastră, cel puțin e pentru o cauză bună. Pentru majoritatea oamenilor nu este așa. Mulțumesc, Dr Remler. Mulțumesc, Casa Crescent. Mulțumesc foarte, foarte mult. A făcut câțiva pași înapoi și a plecat.

Am mai stat cât să dau pe gât trei pahare de bourbon cu apă, adică zece minute. Acestea, combinate cu cele trei pe care le băusem înainte de întâlnirea cu Kesper, însemnau că eram gata de plecare.

Am ieșit în fața Muzeului Metropolitan, în aerul înțepător al nopții. Am stat puțin sub un stâlp de iluminat, inspirând aerul. În momentul acela am auzit o voce în spatele meu.

– Mă mir să te-ntâlnesc aici.

M-am întors și am văzut o siluetă coborând scările. O rochie neagră lungă și un șal roșu pus pe umeri. În mână ținea o geantă. O persoană familiară într-un context nefamiliar. Apoi mi-am dat seama. În fața mea era Sam Kent.

– Un moment am avut senzația că nu m-ai recunoscut, spuse ea.

– Pentru un moment nu te-am recunoscut, i-am spus. Cred că asta-i ce se cheamă „scos din context".

– Știu, nu e nostim? Amândoi la aceeași petrecere. Deși mă surprinde că nu te-am văzut înăuntru.

– Şi pe mine, am spus. Ce cauză minunată ai venit să promovezi?

– Aş fi norocoasă dacă ăsta ar fi singurul eveniment de acest gen la care trebuie să particip, spuse Sam. Nu, mă tem că nu ratez nici unul. Firma soţului meu se ocupă de fondul de caritate al Societăţii Kesper.

– Unde este soţul tău? am întrebat oarecum prudent.

– În Singapore, spuse ea cu un zâmbet forţat. Întotdeauna reuşeşte să plece când sunt astfel de evenimente, ceea ce înseamnă că rămân eu să îl reprezint. La orice alt eveniment aş putea să lipsesc, dar în ciuda excentricităţilor lui, Arnold Kesper chiar a ajutat o mulţime de oameni. E neplăcut pentru tine să te întâlneşti cu un pacient în public?

– Nu, am răspuns. De ce întrebi?

– Nu ştiu. Intuiţie feminină?

– Un simţ căruia i se acordă prea mare importanţă, am spus. Ce glumă nesărată!

– Poate pentru cei care nu-l au, a replicat ea.

Sam vorbea puţin diferit în seara aceea. Era mult mai detaşată. Poate băuse ceva. Poate din cauza felului întâmplător în care ne-am întâlnit.

S-a uitat la ceas.

– Unde mergi acum?

– Cred că acasă, am spus.

– Asta nu-mi place la petrecerile de genul acesta. Te îndoapă cu băutură, îţi dau mâncare cât să-ţi deschidă poftă şi apoi te aruncă în stradă fără să fi luat cina. S-a uitat în jur. Ştii ce ar trebui să fac? Să-ţi fac cinste cu cina.

– De ce? am întrebat.

– Pentru că mă ajuţi. Mă simt datoare, spuse.

– La tarifele pe care le practic, nu-i nevoie.

– Sunt bani bine cheltuiţi. De aceea cred că ar trebui să mă laşi să-ţi fac cinste cu cina. Ce zici? Era foarte hotărâtă, iar eu ezitam. Stai, nu-mi spune. *Normal*, te gândeşi că nu ar da bine să fim văzuţi împreună. Socializarea cu pacienţii este interzisă.

– Asta e părerea celor cărora le pasă de asta.

– Adică ţie nu îţi pasă?

– Ba îmi pasă. Doar că nu sunt fanatic, am spus. Dar în ce priveşte o ieşire la restaurant, aparenţele intră în joc.

– Gata. Am găsit soluţia. În loc să-ţi fac cinste cu cina, o să ţi-o gătesc.

– Sam, nu sunt sigur că...

– E destul de amuzant dacă stai să te gândeşti. Pentru a evita să faci

ceva ce aparent nu se cade, faci un lucru mult mai sugestiv. Şi-a pus mâna în şold. Deci unde mergem, David... la tine sau la mine? Stai puţin, tocmai mi-am dat seama că la mine nu se poate. Celeste, dădaca, are grijă de fiul meu toată noaptea. E cam gură-spartă. Nu ar fi bine dacă te-ar vedea. Se pare că rămâne să mergem la tine acasă.

În sfârşit, aveam ocazia să spun ceva. Era momentul pentru a da o explicaţie abilă şi pentru a pleca de acolo... singur.

Nu am spus nimic însă. Eram prea ocupat să observ lucrurile la care nu ar fi trebuit să mă uit. Strălucirea părului ei. Rochia mulată pe corp. Faptul că mă gândeam serios să-i accept oferta.

Potoleşte-te, David. Eram un tip care ştia că nu e bine ce face. Dar eram şi un bărbat care nu mai simţise nimic pentru o femeie de ceva timp. Acelaşi bărbat băuse şase pahare de bourbon cu apă pe stomacul gol. Punctele de control erau slăbite. Clopoţeii de alarmă momentan nu funcţionau.

– Nu prea am nimic în frigider, am spus.

A zâmbit.

– Nici o problemă. Încropesc eu ceva.

Sam s-a dus pe bordura trotuarului şi a început să caute un taxi. Dacă ar fi durat câteva minute până să vină o maşină, probabil aş fi dat înapoi şi aş fi respins ideea. Dar a apărut o maşină în câteva secunde. Am făcut tot posibilul să nu dau mare importanţă acestui lucru. „Soarta" este un cuvânt atât de mare.

Pe durata drumului am avut parte de o conversaţie plăcută şi am avut timp să mă gândesc mai bine. Îmi tot spuneam că nu am făcut nimic rău. Şi nici că voi face.

În zece minute am ajuns la apartamentul meu.

Pe portarii din New York poţi conta pentru două lucruri. Primul este că vor spune lucruri drăguţe la care te aştepţi; al doilea este acela că vor gândi exact opusul.

– Bună seara, Dr Remler, a fost tot ce a spus portarul din seara aceea când am intrat în clădire cu Sam. Dar dacă ar fi să-i citesc gândurile aş auzi ceva de genul: „Cine ştie, poate săracul de el o să aibă parte de o partidă de sex."

În lift eram doar Sam şi cu mine.

– Îmi lipseşte că nu mai am aşa ceva, spuse. Mă refer la portari.

– Nu aveţi în clădirea unde stai?

– Nu, locuim la casă, spuse ea. Când eram singură, am locuit într-o clădire cu portar. Mă făcea să mă simt în siguranță.

– Aș spune și eu același lucru, dar de fiecare dată când mă întorc seara târziu, tipul doarme.

– De când stai aici? m-a întrebat.

– De vreo trei ani.

A dat din cap și părea că pune lucrurile cap la cap. Trei ani. Exact cât timp trecuse de când murise soția mea. Era normal să presupui că mă mutasem aici după eveniment.

Când am intrat în apartament, mi-am dat haina jos și Sam mi-a dat șalul. Le-am pus în cuier. M-am dus să aprind luminile și ea a dispărut într-un tur al casei de una singură. M-am dus în sufragerie, am stivuit ziarele și am adunat câteva sticle goale de bere.

Sam m-a strigat din birou.

– Mă așteptam să găsesc mai mult lambriu din lemn.

– Sper că nu ești dezamăgită.

– Din contră, a răspuns. Mi-am spus că dacă voi zări vreun raft din țeavă voi pleca imediat.

A ieșit din birou și s-a îndreptat spre dormitoare. Mai întâi cel de oaspeți și apoi al meu.

A apărut din nou.

– Îmi place apartamentul tău, spuse. Fără pretenții. I-au căzut ochii pe o fotografie de pe o măsuță. A ridicat-o. Părinții tăi?

– Da.

– Sunt adorabili. Unde a fost făcută?

– În curtea din spatele casei lor din Santa Barbara.

– Frumos. S-a mai uitat puțin la fotografie.

– Mi-ai spus că părinții tăi trăiesc în Arizona... la Tempe, nu?

– Ah, spuse. Da, deși părinții mei din Tempe sunt de fapt părinții mei adoptivi. Nu ți-am spus asta atunci pentru că...

– E în regulă; nu trebuie să-mi explici nimic, am spus. Știi că terapeuții cred că totul are legătură cu părinții. Pot să te întreb ceva?

– Despre părinții mei naturali, nu?

– Da. I-ai cunoscut vreodată?

– Nu. Se pare că tatăl meu a murit într-un accident de muncă înainte de a mă naște eu. Despre mama nu știu decât unde locuiește, că este foarte săracă și din cauza asta m-a și dat.

– Nu ai vrut niciodată să o contactezi?

– Când eram mai tânără eram prea supărată. Pe măsură ce am crescut, m-am gândit că ar fi prea complicat – şi, după cum ştii, este ultimul lucru de care am nevoie acum.

– Nu văd de ce crezi asta, dar de obicei rezolvarea problemelor vechi poate face minuni pentru problemele actuale.

– A trecut atât de mult timp. Nu pot să nu mă gândesc că m-aş întâlni cu un străin şi nu cu mama mea adevărată.

– Poate la început. În timp situaţia s-ar putea schimba.

Discuţia se transforma într-o şedinţă şi nu era bine. Eram pe punctul de a schimba subiectul când şi-a dat seama şi a făcut ea lucrul acesta. A pus fotografia jos. Întâmplător, lângă ea stătea telefonul.

– Te superi dacă sun acasă? a întrebat. Să-i spun lui Celeste unde sunt.

– Sigur. Nici o problemă.

Sam a ridicat receptorul şi a format numărul. M-am dus la bucătărie să scap de sticlele de bere. Am auzit-o spunându-i dădacei că se oprise la un prieten şi mai întârzie puţin. M-a strigat.

– David, ce număr ai aici?

M-am dus în uşa bucătăriei şi i-am spus. I-a repetat numărul lui Celeste.

– M-am gândit că trebuie să-i dau două numere unde să mă găsească, spuse Sam după ce a închis. Are numărul meu de mobil, dar nu am încredere în lucrurile astea. Jumătate din timp nu poţi da de cineva pe mobil.

– Ştiu ce vrei să spui.

S-a uitat peste umărul meu.

– Deci acolo e bucătăria?

– Te aşteaptă, am spus.

– Bun. Să înceapă magia.

Am urmat-o în cea mai puţin folosită încăpere din apartament şi am privit-o în timp ce o măsura din ochi.

– Nu ai glumit, spuse după ce a deschis frigiderul. S-a întors şi a văzut dulapurile. Paste, zise ea.

Am deschis dulăpiorul de lângă aragaz. Pe raftul de sus, în spatele unor cutii de supă, era o cutie de linguini.

Mi-a luat cutia din mână, s-a dus înapoi la frigider şi a luat ouă, unt şi un borcan de capere. A deschis congelatorul şi s-a uitat şi acolo.

Am auzit un „Aha!" şi apoi am văzut-o ţinând un pachet de carne de vită tocată.

– Acum am nevoie de un castron mare şi de jumătate din mirodeniile tale.

I-am dat castronul şi am deschis un dulap în care aveam diverse mirodenii.

– Vrei un şorţ? am întrebat.

– E o idee bună, spuse.

Am căutat unul şi i l-am dat.

– Deci, ce vrei să faci?

– Nu are un anumit nume.

– Interesant. „Linguini-fără-nume." Îmi place cum sună.

Sam a dat din cap.

– Şi mie îmi place. Nu implică nici un fel de responsabilitate din partea bucătarului.

M-am sprijinit de blatul de lucru zâmbind şi mă uitam la ea în timp ce s-a apucat de treabă. Carnea în cuptorul cu microunde pentru dezgheţare. Gălbenuşurile de ou, condimente şi puţine capere în castron.

– Pot să te ajut cu ceva? am întrebat.

S-a gândit puţin.

– Poţi să deschizi o sticlă de vin. Sper că ai pe undeva vreo sticlă.

– Cred că da, am spus. M-am dus în sufragerie să caut o sticlă.

M-am întors cu o sticlă de Cabernet, l-am desfăcut şi am umplut două pahare.

– Pentru „linguini-fără-nume".

Sam a ridicat paharul.

– Şi pentru zile mai bune, a adăugat.

Era un început firesc.

– Uite ce e, Sam, în mod normal aş discuta cu tine despre lucrul acesta la birou, dar, având în vedere circumstanţele, mi se pare în regulă să deschid subiectul. Am vorbit cu un prieten de-al meu despre situaţia ta. E avocat şi...

Expresia feţei i s-a schimbat în îngrijorare.

– Nu i-ai spus numele meu, nu? întrebă ea, aproape panicată.

– Nu, nu. Nu numai că nu aş face asta, dar nici n-aş putea. Nu i-am spus nimic care să îţi trădeze intimitatea. Vroiam să cer sfatul unui specialist în legătură cu faptul că soţul tău ar putea folosi tentativa ta de sinucidere împotriva ta pentru a primi el custodia copilului.

– Vrei să spui în cazul în care intentez divorţ?

– Exact.

– Ce a spus prietenul tău?

– Deşi e un avocat foarte bun, nu este specialist în dreptul familiei. Deci nu este un lucru sigur. A spus că ai şanse mari să câştigi dacă mergi la tribunal.

– Pe ce bază?

– Câteva lucruri. Timpul care a trecut de la tentativă, faptul că nu erai mamă când s-a întâmplat şi cel mai important factor – faptul că acum *eşti* mamă. Şi încă una destul de bună, nu-i aşa?

A dat uşor din cap. Părea oarecum descumpănită.

– Ce e? am întrebat.

– Ideea de a trece printr-un proces, de a vorbi despre toate lucrurile astea la tribunal. Nu cred că pot face faţă.

– Eu cred că poţi. Mai mult, cred că nu ai de ales. La ce *nu* poţi face faţă este viaţa pe care o duci acum. Nu eşti de acord?

Am fost întrerupţi de trei bipuri. Cuptorul cu microunde. Carnea era decongelată şi m-am dus să o scot. Cu o mână am deschis uşa cuptorului, iar cu cealaltă – la naiba! Am scos mâna stângă, strâmbându-mă de durere.

– Ce s-a întâmplat? a spus, după care şi-a dat seama. Arzătorul era deschis. Oh, Doamne, am uitat să-l acopăr.

M-am uitat la mână. Fusesem inscripţionat cu GE Profile Range.

S-a repezit la congelator şi a luat nişte gheaţă.

– Îmi pare rău, a spus în timp ce îmi plimba un cub de gheaţă de mână. Îmi pare foarte rău.

– E în regulă, i-am spus. O să-mi treacă.

Stăteam la o distanţă de cincisprezece centimetri şi ne uitam unul la altul. Ne atingeam mâinile şi ne priveam în ochi. Fix. Avea o piele foarte frumoasă. Avea buzele pline. Era atât de aproape, încât îi puteam auzi respiraţia.

Vroiam să o sărut. Foarte mult. Şi cine ştie, poate aş fi făcut-o. Poate aş fi uitat de responsabilitatea profesională şi aş fi făcut exact ce nu trebuia.

Dar în momentul acela am lăsat ochii în jos şi am văzut cuvintele brodate pe şorţul lui Sam: *Sărută bucătarul!* Era şorţul pe care i-l dăduserm cândva Rebeccăi.

Am făcut un pas înapoi. Sam mi-a dat drumul la mână.

– Eşti bine? m-a întrebat. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar văzusem.

Ar fi putut să fie foarte ciudat după aceea. Nu a fost așa. Sam a terminat de gătit. Am mâncat, am vorbit, am băut niște vin și ne-am comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt, nici nu se întâmplase.

După ce am lăudat-o pe Sam pentru linguini și am insistat să mă ocup eu de spălatul vaselor am văzut cum și-a ascuns un căscat.

– Cred că a trecut ora mea de culcare, m-a anunțat. Vrei să-mi faci o favoare și să mă conduci la un taxi?

– Am o idee mai bună, am spus. Te conduc până acasă.

– Nu fi prostuț. Nu trebuie să faci asta.

– Dar vreau eu. În numele cavalerilor de peste tot.

A dat din cap.

– Bine, dar stau în partea de vest.

– Aha, *acum* îmi spui.

A râs și și-a luat geanta. Mi-am pus haina și i-am dat șalul. Am ieșit pe ușă, am coborât cu liftul, am ajuns la colțul străzii și ne-am urcat în taxi.

– Numărul cincizeci și șase, strada Optzeci și unu vest. Lângă Central Park West, i-a spus Sam șoferului.

Eu am adăugat că va fi o cursă dus-întors. Am plecat. Am vorbit despre filme. Văzuse destule; eu abia văzusem câteva. Apoi am întrebat-o:

– Când se întoarce soțul tău de la Singapore?

S-a întors spre mine.

– Mâine noapte.

Ne-am oprit la un semafor. M-am uitat pe geam și am văzut un afiș al unui studio de yoga.

– Chiar îl urăsc, David, mi-a spus în timp ce lumina s-a făcut verde și am cotit.

– Acesta este și motivul pentru care ar trebui să te gândești serios la ceea ce am vorbit. Poți câștiga. Poți scăpa de toate acestea... cu fiul tău.

– Faci totul să pară atât de ușor.

– Nu va fi așa; știu asta. Dar te pot ajuta să treci peste asta.

Taxiul s-a oprit. Numărul cincizeci și șase, strada Optzeci și unu vest.

– Casă, dulce casă, spuse ea sarcastic.

M-am uitat pe geam la casa ei. Cărămidă și coloane. Ferestre înal-

te. Jardiniere cu flori. Deasupra intrării se afla un vultur de piatră uriaș cu aripile întinse.

– Da, e o pasăre imensă, spuse ea, nu eu am ales-o.

S-a întors spre mine. Eram foarte aproape, față în față. Din nou eram tentat. Doar că de data aceasta a fost mult mai ușor să refuz. Aveam exercițiu.

– Deci ne vedem joi, da?

– Da, joi, spuse ea deschizând portiera.

Am vrut s-o deschid și eu.

– Stai, lasă-mă să te conduc până la ușă.

– Nu, spuse, după cum funcționează radarul lui Celeste, probabil a ridicat draperiile să vadă dacă sunt eu. Mai bine să mă vadă *doar* pe mine.

– Să ne ferim de dădaca băgăcioasă. O să aștept totuși până intri în casă.

A zâmbit și și-a pus mâna peste a mea.

– Mulțumesc, David. Mulțumesc pentru tot.

M-am uitat la ea cum a ieșit din mașină și a mers spre casă. A căutat în geantă, a scos cheile și mi-a făcut cu mâna. Era îndeajuns pentru șofer. A pornit mașina, dar nu înainte de a-i arunca o ultimă privire. Sam Kent. Frumoasă. Vulnerabilă. Pacienta mea.

Două nopți după aceea, pe la ora două și jumătate, am fost trezit de un telefon. Am răspuns, cu ochii pe jumătate închiși.

– Alo?

Nu am auzit nimic la celălalt capăt.

– Alo? am spus din nou.

În sfârșit, o voce, a lui Sam.

– Am făcut-o, a spus cu un glas stins.

– Despre ce vorbești? Ce ai făcut?

Tăcere.

– Sam, vorbește cu mine. Ce ai făcut? L-ai părăsit pe soțul tău?

– Nu, David, spuse ea. L-am omorât.

M-am ridicat brusc în pat, șocat de ceea ce tocmai spusese. Dar mai era ceva. Vocea pe care o avea. Sleită. Apatică.

– Sam, unde ești? am întrebat-o.

Am auzit-o cum plângea ușor.

– Acasă.

– Ascultă-mă. Ai luat somnifere?

Nici un răspuns.

– La naiba, Sam. Răspunde-mi! am țipat, vrând să știu dacă încercase să se sinucidă... din nou.

– Era singura cale, David, a șoptit. Singura cale. Apoi am auzit o bufnitură. Telefonul care lovise podeaua.

PARTEA A II-A

Cinci

Pantalonii, cămaşa, şosetele, pantofii. Am întins mâna să iau portofelul de pe birou şi l-am scăpat pe jos. Am îngenuncheat să-l ridic şi m-am lovit la cap de un sertar deschis. Nu am simţit nimic. Nu era momentul pentru durere.

Oare chiar a făcut-o? Bineînţeles că putea s-o facă. Mi-a spus că dorea să facă acest lucru. „Era singura cale, David", îmi spusese Sam la telefon. Somnifere. Murea cu fiecare secundă care trecea.

Am luat un pardesiu din cuier, cheile şi am plecat, trântind uşa apartamentului. Am coborât douăzeci şi două de etaje şi am trecut ca fulgerul pe lângă portarul care – ce surpriză – dormea la biroul lui. Odată ajuns în stradă, mai degrabă m-am aruncat în faţa unui taxi decât am fluierat după el.

– Strada Optzeci şi cinci cu Central Park West, am ţipat la şofer. Nu, stai, nu asta era adresa. Mai bine mergi la Optzeci... M-am oprit. Optzeci şi cât? Nu îmi aminteam. Ia-o spre Central Park West, zona străzilor Optzeci, cât de repede poţi, am spus. A dat drumul la aparat şi am plecat.

Lumina semaforului s-a făcut galbenă. Dacă şoferul s-ar fi grăbit puţin am fi reuşit să trecem. El însă a încetinit şi s-a oprit înainte de a se face roşu. Era nevoie de un stimulent.

– Îţi dau doi dolari în plus pentru fiecare semafor la care nu te opreşti.

– Nu, nu merită să risc, a mormăit şoferul.

– Atunci cinci, am spus.

Se pare că asta mai schimba puţin lucrurile.

– O să văd ce pot face.

Două străzi mai încolo a intrat pe banda pentru autobuze pentru a

evita un şir de maşini care aşteptau la stop şi aşa şi-a câştigat primii cinci dolari. Întorcea capul în stânga şi în dreapta în intersecţii pentru a se uita la semafoare şi fără îndoială după poliţişti.

Poliţia. Uitasem să-i sun. Era o greşeală. Ideea este că reacţionasem ca David Remler, tipul care fusese cu Sam în apartamentul lui cu două zile înainte. Nu ca David Remler psihologul, cel care avea o obligaţie profesională. Să informeze „autorităţile competente".

Mi-am verificat rapid buzunarele. Se pare că mai era un lucru pe care îl uitasem. Să-mi iau telefonul mobil.

Am trecut în viteză pe lângă două telefoane publice şi mi-a trecut prin cap să-i spun tipului să oprească. Să cobor şi să sun la poliţie. Să le spun ce s-a întâmplat şi să chem o ambulanţă, să ne întâlnim la casa lui Sam.

Sigur, David, dacă ţi-ai fi adus aminte unde naiba este.

– Sângerezi, mi-a spus şoferul. M-am uitat în oglinda retrovizoare când mi-a arătat. Acolo, la frunte.

Mi-am dus mâna la frunte şi am pipăit zona. Uscat, uscat... apoi ud. La atingere era un lichid cald în stânga tâmplei. Am luat mâna şi am văzut sângele. Cu cealaltă mână am căutat prin buzunare o batistă sau un şerveţel. Nu aveam nimic.

– Uite, spuse şoferul. Am ridicat privirea şi am văzut că-mi întindea un moşoiog de şervetel de hârtie. L-am pus pe rană pentru a încerca să opresc sângerarea.

Ne apropiam. La nord de Central Park West, zona străzilor Şaptezeci.

M-am uitat pe geam, sperând să văd altceva decât vulturul pe care îl aveam în memorie. Un magazin. O clădire. Orice fel de semn.

Am văzut. Chiar înainte de colţul străzii Optzeci şi unu a apărut un semn, la fereastra de la primul etaj al unei clădiri. FĂ YOGA! Mi-am amintit că-l văzusem când am condus-o pe Sam în seara aceea. Cotiserăm imediat după aceea.

– Intră pe strada Optzeci şi unu! am ţipat la şofer.

Trei secunde mai târziu eram pe stradă, ignorând un semafor roşu.

– Ce număr? m-a întrebat în timp ce mergeam înainte.

– O să ştiu când o să văd casa, i-am spus. Apoi: Acolo! Pe stânga, după stâlpul de iluminat; acolo e. Statuia unui vultur.

Şoferul a frânat şi a închis aparatul. Scria opt dolari şi cincizeci de cenţi.

– Plus nouă semafoare trecute pe roşu, mi-a reamintit.

Fuseseră de fapt şapte, dar nu era momentul să mă cert. Eram deja pe jumătate afară din maşină şi i-am dat şaizeci de dolari. A plecat imediat ce am închis uşa.

Casa lui Sam era în beznă. M-am grăbit pe trepte şi am ajuns la uşile duble. Am bătut în ele cu pumnul. Am ciocănit. În zadar. Ideea ca Sam să-mi deschidă uşa era aproape inexistentă.

Am apucat mânerul de alamă al uşii şi eram pe punctul de a... *Ce naiba?* S-a învârtit. Nici un fel de rezistenţă. Uşa fusese deschisă tot timpul. Sam mă chemase. Vroia să vin să o salvez. Uşa din faţă fusese lăsată deschisă intenţionat. Am intrat.

Singura lumină era cea de pe stradă – care făcea câteva umbre, nimic mai mult. Am căutat un întrerupător şi am găsit unul pe perete. Deasupra mea s-a aprins un candelabru de cristal.

– Sam? am strigat. Nici un răspuns.

I-am strigat numele încă o dată, mai tare. Nimic.

Erau camere şi-n dreapta şi-n stânga. În faţa mea, o imensă scară curbată de mahon. M-am gândit. *Unde aş fi dacă tocmai mi-am omorât soţul şi aş fi încercat să mă sinucid?*

Sus, mi-a spus intuiţia. Am alergat, strigând numele lui Sam şi aproape m-am împiedicat de o treaptă. Am ajuns la etaj şi am aprins un alt întrerupător. Era un coridor larg, cu două uşi pe fiecare parte şi încă una în capăt. Toate închise.

Prima, o cameră de oaspeţi. Avea acel aer minimal de cameră rar folosită. M-am repezit şi am intrat în camera numărul doi. O canapea, un scaun, multe cărţi şi un birou. Dar nici urmă de Sam. Nici de soţ. Următoarea uşă – alt dormitor. Mai mare, dar părea tot nelocuit. Am strigat numele lui Sam. Îmi curgea sudoare pe frunte şi am vrut să o şterg, dar de fapt ştergeam sânge. Mi-a rămas pe dosul mâinii o dâră de sânge.

Am traversat iar holul. Am intrat într-o baie goală. Intrasem în patru încăperi. Mai aveam una. Era cea pe care o văzusem în faţă când am urcat scările. Probabil dormitorul matrimonial. Am inspirat, expirat şi am apucat clanţa, împingând şi rotind în acelaşi timp. Dar uşa era încuiată.

– Sam! am strigat. Am bătut cu pumnul. Nimic.

Trebuia să fie acolo. Apoi mi-a trecut prin minte un alt gând. Erau *amândoi* acolo. Sam şi soţul ei. O crimă şi o sinucidere? Sau o crimă şi o tentativă de sinucidere.

Am făcut câțiva pași în spate și m-am încordat. Era momentul să aflu.

Am izbit cu piciorul de mai multe ori. Lemnul trosnea la fiecare lovitură până când în sfârșit ușa a cedat, a ieșit din balamale și s-a trântit de perete. Am intrat. Imediat m-a lovit o briză de aer rece printre umbrele făcute de draperii. Toate geamurile erau deschise.

Lumina de pe hol intra peste umărul meu. Am apăsat un întrerupător de pe perete. Înnebunit, am trecut pe lângă un șifonier și o noptieră. Am ajuns la patul nefăcut, pe care erau multe așternuturi. Mi-am dat seama că erau prea multe.

Atunci am început să văd. Forma unui cap... probabil un braț... ceva ce părea să fie o pereche de picioare. M-am apropiat de pat, am apucat colțul așternutului și l-am smucit.

Zăcând cu fața în jos, pe pat se afla un bărbat. Un bărbat mort. Era sânge peste tot, pe el și în jurul lui. Purta o pereche de pantaloni de trening și un tricou. Tricoul era plin de crestături. Fiecare în locurile unde intrase cuțitul în corp. Nu contează că nu se vedea nici un cuțit acolo. Era evident.

L-am omorât, îmi spusese Sam. *Mi-am omorât soțul.*

M-am uitat la spatele soțului lui Sam, fără să-i pot vedea fața. De parcă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat până nu o vedeam. Am băgat mâna sub umărul lui stâng și am început să ridic. Deci asta înseamnă să fii greu ca un mort. În sfârșit, corpul s-a rostogolit.

Erau câteva lucruri care să mă facă să mă cutremur. Sângele care i se strânsese pe piept, gros și lipicios. Faptul că ochii erau deschiși și avea o privire plină de teamă și parcă se uitau fix la mine. Dar cel mai ciudat lucru era următorul: când m-am uitat la fața soțului lui Sam, nu am putut să nu mă gândesc că parcă îl știam de undeva.

Am avut sentimentul că nu-l vedeam pentru prima oară pe acest tip. Nu într-o poză, ci în persoană. Nu-mi aminteam exact când și unde. Doar că sentimentul era foarte real.

Gândul acesta a trecut imediat pe planul doi. Trebuia. Îl găsisem pe soțul lui Sam, dar nu și pe ea. Mai erau și alte camere în care trebuia să caut. Toate camerele de la parter.

Am ieșit în grabă din dormitor și am coborât scările. Am intrat în toate camerele, peste tot.

Biblioteca, camera de zi și sufrageria. Apoi am intrat în bucătărie. Lângă frigider am văzut o ușă îngustă. Când am deschis-o, am văzut scări abrupte care coborau în întuneric. Subsolul.

Puţin mai jos era un bec cu un lanţ. Am tras de el şi am fost răsplătit cu îndeajuns de multă lumină încât să nu cad şi să-mi rup gâtul. Am coborât.

Am ajuns jos. Aerul era umed şi mirosea a detergent de rufe cu aromă de pin. Am zărit o maşină de spălat şi un uscător, un boiler şi un cazan de încălzit apa. Însă nici urmă de Sam.

Unde naiba e?

Mi-a trecut prin minte altă posibilitate. Plecase din casă. Poate că până la urmă nu vroia să o salvez. Probabil că a ieşit din casă şi uitase să o încuie. Dacă era aşa, atunci faptul că uşa din faţă era deschisă nu avea nici o legătură cu mine.

Adevărul era că nu aveam nici o idee. Singurul lucru de care eram sigur era că Sam nu se afla în casă. Ar fi putut să se ducă oriunde. Trebuia să sun la poliţie.

M-am întors şi am urcat din nou scările înguste cât am putut de repede. Când am ajuns în bucătărie am văzut un telefon fără fir pe blatul de lucru. Am făcut câţiva paşi înspre el. Atât am putut să fac.

– Stai!

M-am întors şi am văzut doi poliţişti la intrarea în bucătărie. Unul era scund, celălalt înalt. Amândoi aveau pistolul scos şi ambele ţevi erau îndreptate spre pieptul meu.

– Slavă Domnului! am spus, respirând uşurat.

– Mâinile sus! s-a răstit la mine poliţistul scund.

Am ridicat mâinile.

– Domnilor...

– Locuieşti aici? m-a întrebat al doilea poliţist, cel mai înalt.

– Nu, eu...

– Cine eşti şi ce faci aici? a întrebat el aspru.

– Sunt Dr David Remler şi sunt psiholog aici în oraş, am spus. Am încercat să-mi scot portofelul.

Cei doi poliţişti au armat pistoalele.

– Ţine mâinile sus! au strigat într-un glas.

– Mă scuzaţi, mă scuzaţi! Am ridicat mâinile în aer şi am înghiţit cu greu. Vroiam doar să vă arăt un act de identitate.

– Spune-ne doar ce faci aici, a spus primul.

– Am primit un telefon... unul dintre pacienţii mei... Sam Kent, am început. De fapt Sam este prescurtarea de la Samantha. E o femeie. În fine, mi-a spus că şi-a ucis soţul şi...

Primul polițist:

– Stai puțin, *cine* a spus asta?

– Numele ei este Samantha Kent. Locuiește aici, am spus.

– Ți-a spus că și-a ucis soțul?

– Da.

– Unde este ea? a întrebat al doilea polițist.

– Nu știu, am spus. Credeam că este aici. De aceea mă aflu aici. Dar am căutat peste tot în casă și nu o găsesc.

Al doilea polițist:

– Dar...

– El e sus, am spus cu un fel de grimasă. Mi-e teamă ca ea a spus adevărul. E cam sângeros.

Am văzut cum ambii polițiști s-au uitat la sângele de pe fruntea mea și de pe mâna stângă.

– Cum te-ai rănit? a întrebat primul.

– Ah, asta..., am spus. M-am lovit la mine în apartament când mă grăbeam să vin aici. Nu este ceea ce credeți.

– Și anume? a întrebat primul. Ce anume credem?

– Poate că aș avea vreo legătură cu...

A intervenit al doilea polițist.

– Cum ai spus că te cheamă?

– David Remler, am răspuns. Dr David Remler.

A dat din cap.

– Dr Remler, arată-ne actul ăla de identitate, încet.

– Da, domnule, i-am spus. Am scos permisul de conducere. Cartea de vizită. Legitimația de la Societatea Americană de Psihologie. Era să scot și permisul de la sala de gimnastică. Al doilea polițist s-a apropiat de mine, cu arma încă îndreptată spre pieptul meu. S-a uitat la toate și i-a aruncat o privire partenerului său, parcă spunându-i: „E cine zice că e."

– Mai e ceva, am spus. Este motivul pentru care trebuie să ne grăbim. Sunt destul de sigur că oriunde ar fi Samantha Kent acum, a înghițit un pumn de somnifere.

– Ce te face să crezi asta?

– În primul rând, felul în care vorbea la telefon, am spus. În al doilea rând, sunt psihologul ei.

Primul polițist:

– Ești sigur că nu e aici în casă?

– Aproape sigur, am spus. Putem să căutăm şi în împrejurimi?

– Mai întâi, spuse al doilea poliţist, arată-ne unde este soţul.

Rutina şi ritmul unei crime în Manhattan.

Sau cel puţin ce se întâmplă după crimă. Când e găsită victima. Când intervine sistemul. Când apare un grup de oameni care îşi câştigă existenţa din moartea celorlalţi.

Dar un timp nu am fost decât eu şi poliţiştii. La cererea lor, i-am condus la soţul lui Sam. Am urcat şi am mers pe coridor spre dormitorul matrimonial.

– Era încuiat, am spus ca răspuns privirilor lor curioase la vederea uşii sparte. A trebuit s-o sparg.

Am intrat. În cameră era şi mai frig decât înainte. Au verificat baia şi dulapul. Nimic. S-au dus spre pat şi au aruncat o privire lungă.

– Da, e destul de mort, spuse primul poliţist.

Al doilea s-a uitat la mine.

– Aşa l-ai găsit?

– De fapt, era sub aşternuturi, am spus. Le-am dat la o parte.

– Dar trupul? spuse. L-ai atins?

– Era cu faţa în jos. L-am întors, am spus.

– De ce? a întrebat primul poliţist, părând foarte interesat de răspunsul meu.

– Cred că pentru a-i vedea faţa, am spus.

– De ce? a întrebat a doua oară. Îl cunoşteai?

Aveam în continuare sentimentul că da, însă nu ştiam de unde. Dacă aş fi spus *poate* nu era cea mai bună idee în circumstanţele de faţă.

– Nu, am spus. Nu-l cunoşteam.

Nu a mai urmat nici o întrebare, nimic care să sugereze faptul că nu mă credeau. În loc de asta, a urmat procedura obişnuită. Al doilea poliţist a sunat la secţie şi a raportat că avusese loc o crimă.

– Copilul..., am spus. Unde e copilul?

Poliţiştii s-au întors spre mine, aşteptând să spun ceva. Am început să le explic că Sam avea un fiu de doi ani. Nu îmi dădeam seama de ce mama lui ar fi vrut ca acesta să devină orfan peste noapte. În schimb, am încercat să-i conving să o căutăm în continuare.

– Bine, a spus al doilea poliţist. Cum arată?

Le-am descris-o pe Sam Kent. Un metru şaizeci şi cinci, slabă, cu părul blond.

– Ai idee unde s-ar fi putut duce? m-a întrebat.

– Nu.

– Ai idee cu ce ar putea fi îmbrăcată?

– Nu.

– Şi crezi că a luat somnifere?

– Da, am răspuns, deşi nu pot fi sigur.

Al doilea poliţist a sunat din nou la secţie şi le-a spus ca toate patrulele din zonă să caute persoana cu semnalmentele respective. Le-a cerut de asemenea să verifice la toate spitalele din zonă. Le-a dat informaţiile despre Sam, inclusiv partea cu somniferele.

– Haide, mi s-a spus.

Poliţiştii trebuiau să se asigure că nu era nimeni în casă. În timp ce primul m-a dus jos şi mă supraveghea în hol, al doilea a luat toate camerele la rând.

Stând acolo şi aşteptându-l împreună cu poliţistul, am auzit focuri de armă în stradă. M-am întors brusc spre uşa de la intrare şi era cât pe ce să mă las la podea. Poliţistul nici n-a clipit.

– Pocnitori, spuse el calm. Este noaptea pocnitorilor.

A durat puţin pentru a mă pune la punct cu data şi cu jargonul. Mi-am dat seama că era 30 octombrie, noaptea dinaintea Halloweenului.

S-a lăsat din nou linişte. Deveneam din ce în ce mai nerăbdător.

– Nu pot să vă ajut cu nimic? l-am întrebat pe poliţist.

– O să ne ajuţi destul de mult, mi-a răspuns. Doar că nu pe noi. În câteva minute vor ajunge aici inspectorii şi poţi coopera cu ei.

– Bineînţeles, am spus. Mi-a trecut prin minte o altă întrebare. Mai e ceva. Eram pe cale să sun la poliţie când aţi apărut voi în bucătărie. Cum de aţi ştiut – a sunat vreun vecin?

– O alarmă, a spus poliţistul. Probabil că ai declanşat-o.

– Dar uşa din faţă era deschisă, am spus.

– Nu contează, dacă sistemul este pornit. A făcut semn cu capul spre tavan. Senzori de mişcare, spuse.

Atunci a apărut şi al doilea poliţist.

– Nimic, spuse el, referindu-se la inspecţia casei.

– Bine, spuse primul.

S-a uitat la ceas. De parcă asta aşteptau, au sosit cei de la Omucideri. Doi. Erau urmaţi de doi tipi de la Unitatea de Urgenţe Medicale şi de doi inspectori de la Unitatea de Studiere a Locului Crimei. Apoi

au apărut doi bărbați de la morgă și un tânăr care semăna cu un irlandez, de la biroul procuraturii.

După ce au verificat dormitorul de sus și au discutat câteva minute cu cei doi polițiști, detectivii de la Omucideri s-au apropiat de mine și s-au prezentat.

– Dr Remler, eu sunt inspectorul Joseph Trentino și acesta este partenerul meu, inspector Frank Lopez.

M-am uitat la amândoi. Trentino, în jur de patruzeci de ani, de înălțime medie, voinic și cu fălcile puternice. Purta ochelari cu rame groase și avea un început de chelie. Partenerul său, Frank Lopez, era ceva mai înalt, mai slab și – mulțumită părului – arăta mai tânăr.

– De ce vă aflați aici? a întrebat Trentino.

Le-am spus tot ce puteam despre motivul pentru care mă aflam acolo. Despre faptul că Sam îmi era pacientă. Despre telefonul primit de la ea. Despre cum am ajuns acolo și am început să caut. Tot ce se întâmplase până în momentul în care mi se spusese: „Stai!"

Cei doi inspectori au notat câte ceva. Apoi au început întrebările. Trentino a fost cel care a început.

– La ce oră v-a sunat doamna Kent?

– În jur de două și jumătate.

– De unde știți?

– La un moment dat în taxi m-am uitat prima dată la ceas. Era puțin înainte de ora trei.

Trentino a notat.

– Ați spus că ușa din față era deschisă?

– Da.

– Dar ușa de la dormitor era încuiată.

– Da.

– Ați spart-o pentru a intra?

– Da.

– Când ați intrat ați văzut victima pe pat, da?

– Nu chiar, am spus. Am văzut ceva ce părea să semene cu un corp sub așternuturi. Așa cum le-am spus și polițiștilor, le-am dat la o parte.

– Și tipul se holba la dumneavoastră? a spus Lopez.

– L-am întors. Inițial era cu fața în jos.

Lopez a făcut o grimasă.

– L-ați întors pentru că...

Am dat din umeri.

– Să fiu sincer, nu sunt sigur.

Trentino a mai dat înapoi o pagină de la notesul său.

– Le-aţi spus ofiţerilor cu nu cunoşteaţi victima, spuse.

– Nu, nu-l cunoşteam.

De data asta răspunsul *fusese* înregistrat.

Au urmat alte întrebări. Majoritatea despre ce mi-a spus Sam la telefon. Apoi a venit vorba despre rana mea de la frunte. Le-am explicat cum m-am lovit de un sertar la mine în apartament şi Trentino i-a făcut semn unui tip de la Urgenţe Medicale care trecea pe acolo.

– Hai se vedem dacă putem curăţa rana Dr Remler, spuse Trentino.

Tipul s-a conformat. Cu o cârpă umedă şi nişte tampoane de vată a şters sângele de pe rană, după care mi-a pus doi plasturi.

– E bun de plecare, a spus tipul de la urgenţe după ce a terminat.

Ce idee bună, m-am gândit. Să pot pleca. Să mă duc acasă, la mine în pat. M-am uitat la ceas. Patru fără un sfert.

– Pot să vorbesc cu voi puţin? Unul dintre poliţişti i-a luat pe cei doi inspectori la o parte. M-am uitat şi am aşteptat când le spunea noutăţile. Imediat mi s-a spus despre ce era vorba.

– Am reuşit să confirmăm anumite lucruri, a spus Trentino. Pentru început, aşa cum susţineţi, aici locuieşte o anume Samantha Kent. Deşi se pare că numele Kent este cel de domnişoară. Ştiaţi asta?

– Nu, nu ştiam.

Trentino a continuat:

– Pe soţul ei îl cheamă Conrad Birch. Sau mai bine spus *îl chema* pentru că este cel de sus.

Conrad Birch... Birch... Birch. Am repetat numele de câteva ori în minte, uşurat pentru că nu-mi spunea nimic pe moment.

– În sfârşit, spuse Trentino, se pare că sunteţi cine susţineţi, Dr Remler. Au fost verificate adresa de acasă şi cea de la birou. Aşa că deocamdată mai vrem să vă întrebăm un singur lucru. Sper că nu vreţi să plecaţi din oraş în curând, nu-i aşa?

– Nu, am spus. Nu am nici un plan de a pleca din oraş.

– Bine, spuse. Atunci de ce nu vă duceţi acasă să dormiţi puţin?

Stăteam acolo... fără să plec.

– Şi Samantha? am întrebat.

– Am trimis oameni să o caute, spuse Lopez.

– Chiar şi aşa, vreau să fiu prin preajmă când o găsiţi, am spus. Mai mult decât atât, aş vrea să vă ajut să o căutaţi.

– Apreciem lucrul acesta, spuse Trentino. Dar cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să vă duceți acasă, să vă odihniți și să fiți disponibil pentru noi. Când o vom găsi pe doamna Kent veți fi printre primii care veți afla.

– Poate că ar trebui să facem un portret, am spus. De fapt, trebuie să fie o poză de-a ei pe aici pe undeva.

Ne-am uitat toți prin hol. Lucrări de artă, dar nici o fotografie.

– O să ne uităm din nou prin casă. Sunt sigur că vom găsi ceva, spuse Lopez. Iar dacă nu, descrierea dumneavoastră este destul de bună.

Le-am urat noapte-bună inspectorilor. Bună-dimineața ar fi fost mai potrivit. Când am ieșit din casa lui Sam am văzut primele raze de lumină. O nouă zi. Halloween, de fapt. Dar și o zi de luni. Cam în trei ore trebuia să fiu la mine în birou și să ascult pe cineva vorbind despre problemele sale.

Am mers puțin prin cartier. Câteva străzi în fiecare direcție, inclusiv o mică incursiune în Central Park. Nu puteam merge acasă fără ca măcar să încerc. Am sperat în continuare, dar până la urmă m-am dat bătut. Era ca și cum aș fi căutat acul în carul cu fân. La ora asta străzile erau pline de taxiuri și am făcut semn cu mâna unuia dintre ele.

În sfârșit acasă. Mi-am verificat robotul telefonic. Poate Sam încercase să mă mai sune. Nu era nici un beculeț aprins. Am ridicat receptorul.

Mila îmi spusese odată că pe măsură ce îmbătrânește doarme din ce în ce mai puțin. „Este modul în care trupul meu îmi spune că voi avea suficient timp pentru asta destul de curând", spusese. A sunat o singură dată înainte ca ea să răspundă.

– Mila, sunt David, am spus.

Nu i-am povestit nimic despre ce se întâmplase sau unde fusesem. Tot ce a auzit a fost că nu mă simțeam bine. Programările mele trebuiau anulate. Dr Remler își lua o zi de concediu medical. Nu m-a iscodit. Cu toate acestea, putea citi printre rânduri. Nu era vorba de o răceală; era altceva. Ceva ce nu îi puteam explica în momentul acela, ci mai târziu, când voi fi pregătit.

– Sper să te simți mai bine, spuse.

– Mulțumesc, Mamka.

Am închis și mi-am pus un deget de bourbon. Apoi un altul. Știam că era singura cale ca să pot adormi.

M-am gândit la inspectori, la Trentino şi Lopez. La întrebările pe care le puseseră şi la cele pe care nu le puseseră. Îi preocupaseră doar cele întâmplate în noaptea aceea. Nu au întrebat nici măcar o dată despre Sam în calitate de pacientă sau despre ce motiv ar fi putut avea. Vroiau doar să ştie cum a murit Conrad Birch. Am început din nou să mă gândesc. De unde îl ştiam?

Fără să am vreun răspuns şi destul de ameţit de la bourbon, eram gata de somn. M-am băgat în pat.

Şase

Încă o dată m-a trezit telefonul. Suna în dormitor. Îmi suna în cap. M-am răsucit spre noptieră. Am ridicat stângaci telefonul şi am răspuns cu o voce răguşită.

– Dr Remler? întrebă glasul. Sunt inspectorul Trentino. Ne-am cunoscut...

– Da... aseară.

– Ne întrebam dacă vă putem răpi câteva minute din timpul dumneavoastră.

– Da, sigur, am răspuns. Aveţi vreo veste despre Sam?

– Despre asta vrem să vorbim, spuse Trentino. Suntem în faţa apartamentului dumneavoastră. Am bătut şi am sunat, dar...

– Dormeam. Scuze. M-am uitat la ceas. Era aproape douăsprezece. Lăsaţi-mă un minut. Vin imediat.

M-am îmbrăcat cu hainele pe care le purtasem cu o seară înainte. De data asta mi-am pus şi o şapcă pentru a ascunde părul ciufulit de somn. M-am dus să le deschid inspectorilor.

– Îmi pare rău, am spus când am deschis uşa.

– Nici o problemă, au răspuns amândoi.

Am stat puţin în holul de la intrare.

– Deci, ce s-a întâmplat? Aţi găsit-o? am întrebat, făcându-mi curaj.

– Am găsit-o, spuse Lopez.

Am respirat uşurat.

– Vreţi să spuneţi că e bine?

– Nu chiar. Soţul ei este mort.

Avea dreptate.

– Dar ea trăieşte?

– Foarte bine chiar.

– Unde ați găsit-o?

– Asta e problema, Dr Remler, spuse Trentino. Ea ne-a găsit *pe noi*. Când s-a întors în dimineața aceasta acasă... dintr-o călătorie la Boston.

Probabil se putea citi totul pe fața mea. Rămăsesem perplex.

– Nu înțeleg.

– Nici noi, spuse Trentino. Oricum, aseară a fost cu siguranță în Boston. Tot weekendul, de fapt.

– Nu are nici un sens, am spus.

– Nu, nu are. Cel puțin nu are nici un sens având în vedere ce ne-ați spus. Dar abia acum se complică lucrurile, spuse Trentino. Samantha Kent spune că nu v-a cunoscut niciodată.

Despre ce vorbeau? Cum adică Sam Kent fusese la Boston? Și ce era cu treaba asta, că nu mă cunoscuse niciodată?

– Vorbim despre Samantha Kent, nu? Un metru șaizeci și cinci, suplă, cu părul blond, lung până mai jos de umeri?

– De fapt, Samantha Kent pe care am văzut-o noi, cea care locuiește la numărul cincizeci și șase pe strada Optzeci și unu, este puțin mai înaltă, spuse Trentino.

– Aveți o fotografie a ei?

– Nu, nu la noi, spuse.

– Dar este blondă și suplă, nu-i așa?

– Da, este.

– Bine, poate că am greșit puțin cu înălțimea.

– Depinde, spuse Lopez. Samantha Kent cu care am vorbit noi – cea care este căsătorită cu Conrad Birch – are cel puțin un metru șaptezeci și cinci.

– E imposibil. Nu se poate să fie atât de înaltă și ce-i cu povestea asta cu Boston-ul?

– Samantha Kent a fost înregistrată la Ritz-Carlton vineri, sâmbătă și duminică noapte. A fost acolo pentru o conferință...

– Societatea de Ajutorare a Copiilor, spuse Lopez.

Trentino a încuviințat.

– Avem oameni de la conferință și angajați ai hotelului care au văzut-o acolo. Credeți că aș putea să beau un pahar de apă?

Dialogul era din ce în ce mai ciudat.

– Poftim? am spus.

– Îmi pare rău, spuse Trentino. A fost o noapte lungă. Mi-e foarte sete; puteți să-mi dați niște apă?

Răspunsul meu a fost:

– Sigur.

Privirea mea spunea ceva de genul: „Cred că glumești."

– Mă întorc imediat, am spus, îndreptându-mă spre bucătărie. Am scos un pahar din dulap și am început să-l umplu cu apă.

– Frumoasă bucătărie, am auzit din spate. Vocea lui Lopez.

M-am întors și am văzut că cei doi inspectori se hotărâseră să mă urmeze. I-am dat lui Trentino paharul cu apă.

– Domnilor, ținând cont de tot ce mi-ați spus, cred că trebui să o văd pe această femeie despre care vorbiți, am spus.

– Adică pe adevărata Samantha Kent? a întrebat Lopez.

Am ignorat sugestia că fie aș fi nebun, fie aș minți sau și una și alta.

– Nu sunteți de acord că ar trebui să aranjăm o întâlnire? am întrebat.

– Da, întâlnirea trebuie să aibă loc, spuse Trentino. Cu toate acestea, ea este destul de șocată acum și nu cred că vrea să primească vizite.

– Mai ales pe cineva necunoscut, a adăugat Lopez. Pardon, pe care *susține* că nu-l cunoaște.

– De fapt, asta e principalul, nu-i așa, am spus. Să lămurim această confuzie.

Trentino și-a trecut o mână prin puținul păr care-i mai rămăsese.

– Cum spuneam, Dr Remler, o să aranjăm această întâlnire.

– Bine, am spus.

– Hei, știați că vă lipsește un cuțit?

M-am întors spre Lopez, care pusese întrebarea, și i-am urmărit privirea îndreptată spre suportul de cuțite. Erau șapte cuțite în cele opt spații ale suportului. Eram pe punctul de a spune: „Nu, nu știam", când, dintr-odată, mi-am dat seama ce se petrece.

– Ce vreți să spuneți? am întrebat.

Lopez s-a dus la suportul de lemn și a scos unul dintre cuțite.

– Am întrebat dacă știți că vă lipsește un cuțit din set. Atâta tot. *Dumneavoastră* ce vreți să spuneți?

M-am uitat la amândoi. Părea să fie prima dată când îi vedeam.

– Inspectore Lopez, amândoi ne uităm la un suport de cuțite cu șapte cuțite în el, plus un loc liber, am început. Dar de unde știți că a fost un set de la început? De asemenea nu știți dacă setul este format

din şapte cuţite şi dacă nu cumva cei de la firma J.A. Henckels au pus un spaţiu gol în plus ca bonus pentru clienţii lor. Aşa că atunci când mă întrebaţi dacă ştiu că îmi lipseşte un cuţit, întrebarea mea este dacă dumneavoastră ştiţi sigur că îmi lipseşte.

– Dr Remler, nu aveţi nici un motiv să fiţi supărat, spuse Trentino.

– Sau defensiv, adăugă Lopez.

– Aveţi dreptate. Singurul lucru pe care mi-l doresc în momentul acesta este ca amândoi să încetaţi cu aluziile. Dacă aveţi să-mi spuneţi ceva, atunci spuneţi. Dacă nu, atunci nu spuneţi. V-am răspuns la toate întrebările şi m-am oferit să vă ajut. Dacă ceea ce v-am spus nu se potriveşte cu ce aţi aflat, atunci să vedem unde este greşeala.

– Îmi pare rău dacă v-am creat o impresie greşită, spuse Trentino. Apreciem bunăvoinţa dumneavoastră şi suntem conştienţi că aţi cooperat cu noi. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să tragem vreo concluzie. Cu siguranţă vom descoperi adevărul în curând.

Cei doi inspectori mi-au mulţumit pentru timpul acordat şi mi-au spus că ţinem legătura. I-am condus la uşă.

– Halloween fericit, mi-a urat Lopez.

Singur din nou în apartament, m-am întors la bucătărie să fac nişte cafea. Pe blat era paharul cu apă pe care mi-l ceruse Trentino. Era plin ca în momentul în care i-l dădusem. Omul care susţinea că îi e foarte sete nu băuse nici o picătură.

Sam Kent. Samantha Kent. Doamna Samantha Kent.

Am ridicat receptorul şi am format numărul. Secretara lui mi-a făcut legătura.

– Hei, ce s-a întâmplat? răspunse vocea lui Parker.

– Multe. Trebuie să vorbesc cu tine. Pot să vin la tine la birou?

– Da, sigur. Eşti bine? m-a întrebat.

– Nu sunt sigur.

Parker era în birou, aşteptându-mă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat, uitându-se la fruntea mea şi la cele două bandaje.

– E o poveste lungă, i-am spus.

Erau atât de multe de spus, iar eu nu mă gândisem cum să i le spun pe toate. De unde trebuia să încep? Am început cu telefonul lui Sam şi confesiunea ei, tonul ei iritat şi suspiciunea mea – o altă tentativă de sinucidere. Am terminat cu inspectorii care veniseră la mine neanunţaţi.

Între timp, am reconstituit ordinea evenimentelor, oprindu-mă din când în când pentru a vedea dacă mă încurcasem sau nu uitasem ceva.

Parker vroia să știe cine, ce, când, unde și de ce. Și dacă la un moment dat nu îi spuneam ceva, mă bombarda el cu întrebări.

– Uite care-i treaba, spuse Parker în cele din urmă. Sunt două seturi de fapte: ceea ce știi și ceea ce ți s-a spus. Primul set – ceea ce știi – include doar lucrurile pe care le poți dovedi. Ceea ce ți s-a spus, pe de altă parte – al doilea set – constituie mare parte din poveste. Mai ales părțile derutante și ședințele cu această femeie Kent și mai ai inspectorii, în special ce ți-au spus în vizita de azi-dimineață. Din nou, sunt numai lucruri care ți s-au spus. A dat din mâini. Așa că deocamdată știi ce nu mai trebuie să faci, nu?

M-am uitat la el, nesigur.

Parker s-a aplecat înainte.

– Trebuie să încetezi să crezi că ambele seturi sunt adevărate. Inspectorii, de exemplu. Trebuie să-i crezi doar când sunt în boxa martorilor. Până atunci totul este un joc. Ei cred că tu ascunzi ceva și vor să afle ce anume.

– Dar nu ascund nimic.

– Irelevant. Deci ăsta e primul lucru. Să fii capabil să discerni ce este adevărat și ce este momeală.

– Treaba cu Sam Kent care nu era în oraș, faptul că ea spune că nu mă cunoaște – îmi spui de fapt că s-ar putea să nu fie adevărat?

– Nu. Îți spun să nu crezi doar pentru că ți se spune. Exemplu. Ai spus că inspectorii susțin că Sam a fost sigur la Ritz-Carlton în Boston. E posibil să fi fost acolo, dar nu se poate ca inspectorii să dețină deja dovezi. Până vor avea, se poartă de parcă ar avea deja, chiar îți pot spune că au martori. Lucrul acesta te pune pe jar.

– E legal?

– Totul este relativ. Cineva a fost ucis, adică un lucru care nu este nici pe departe legal. Cred că cea mai potrivită expresie pentru ceea ce fac detectivii este că o iau pe ocolite.

– Deci, ce trebuie să fac?

– Exact ce faci acum. Să vorbești cu un avocat, spuse. Vizita pe care ți-au făcut-o inspectorii acasă – toată șarada cu paharul de apă pentru a intra în bucătărie – avea un singur motiv. Mai mult, este singurul lucru despre care nu ți-au spus nimic.

– Ce anume?

– Au găsit arma crimei.

– Cuțitul? am întrebat.

– Da. Acum vor să știe dacă ar putea fi al tău. Acesta este premiul tău pentru că te-ai aflat în locul și la momentul nepotrivite aseară.

– Probabil nu a ajutat deloc faptul că mi-am pierdut controlul cu ei.

– Nu-ți face griji în privința asta. Cine nu ar fi supărat într-o situație de genul acesta? De acum înainte trebuie să te concentrezi pe tot ce știi sigur, lucrurile pe care le poți dovedi. Și totul se învârte în jurul pacientei tale. Ceea ce trebuie să faci acum este să strângi toate probele care stabilesc că Samantha Kent este pacienta ta. Pentru început, ți-a plătit cu cec sau cu carte de credit?

– Mi-a dat bani gheață, am spus, aproape în șoaptă.

– Zău?

– Da, a spus că nu vrea ca soțul ei să știe că merge la terapeut. Mi-a spus că el vedea toate facturile de la cecuri și cărți de credit.

– A văzut-o vreun pacient de-al tău în birou la tine?

M-am gândit puțin.

– Nu, nu cred.

– Stai – trebuie să fi luat legătura cu Mila înainte de a veni la tine, nu-i așa?

– Prin e-mail. A schimbat e-mail-uri cu Mila după ce a contactat serviciul care-mi preia apelurile. Nu au vorbit niciodată.

– David, cum ai putut... S-a oprit. Scuze.

– E în regulă, l-am liniștit eu. Lasă-mă să-ți explic.

I-am povestit despre prima ședință cu Sam. Că mi-a repetat că nu dăduse nici un număr de telefon pentru că se muta. Apoi presupusul adevăr. Frica lui Sam de soțul ei. Frica ei că l-ar putea ucide.

– Cât de serioasă credeai că este? m-a întrebat.

– Nu îndeajuns pentru a o reclama, dacă la asta te referi.

– Deci, ce avem? spuse Parker. Tratai o femeie care susținea că este Sam Kent. Nu este. Nu știi cine e de fapt și nici nu poți dovedi că există.

– Însemnările mele, am spus. Cum rămâne cu însemnările mele?

– Aici e problema. Sunt însemnările *tale*. Nu dovedesc nimic.

M-am gândit la altceva.

– Dar telefonul pe care mi l-a dat acasă; nu putem să dăm de urma numărului?

– Te-a sunat pe mobil?

– Nu, pe fix.

A dat din cap.

– DFL nu pot urmări decât numerele formate.

– DFL?

– DFL, spuse. Detaliile de Folosire Locală – altfel spus datele despre convorbirile tale.

Apoi mi-am adus aminte.

– Petrecerea, am spus. Petrecerea dată de Societatea Kesper. Ţi-am spus că mă duc acolo pentru Casa Crescent. A dat din cap. Ea era acolo.

Bingo, părea să spună privirea lui Parker.

– Vrei să spui că o încăpere întreagă v-a văzut împreună?

– Nu chiar, am spus, dezumflat. A venit lângă mine afară când plecam. Era îmbrăcată elegant şi a coborât scările muzeului de parcă ar fi fost înăuntru.

– Dar nu fusese.

– Aşa se pare.

– De unde ştia că o să fii acolo? m-a întrebat.

– Nu ştiu.

– Poate că a citit în ziar. Oamenii lui Kesper dau un comunicat de presă în care numesc organizaţiile invitate – face parte din rubricile de bârfă. Aşa că poate a văzut numele Casei Crescent.

Am încuviinţat.

– Trebuie să-ţi fi dat vreun motiv pentru care se afla acolo, nu?

– Mi-a spus că soţul ei se ocupa de fondurile de caritate pentru Societatea Kesper.

– Soţul ei fiind Conrad Birch?

– Nu s-a referit niciodată la el pe nume.

– Cu toate acestea, era singură?

– Da. A spus că soţul ei este într-o călătorie.

Parker a dat din cap uşor.

– E destul de incredibil dacă stai să te gândeşti, spuse, aproape impresionat. Mă refer la lucrurile pe care le implică. Planificarea, manevrele...

– Mai e ceva, am spus.

I-am spus ce se întâmplase după petrecere, despre faptul că venise la mine şi pregătise cina. Cât de convenabil – linguini-fără-nume preparate de femeia care folosea numele altcuiva.

Parker a ascultat detaliile acelei nopți, aluziile sexuale care erau foarte evidente.

– Spune-mi că nu ai... Glasul i s-a pierdut.

– Nu, am spus. Doar a gătit cina.

– A rămas vreun moment singură în bucătărie?

M-am gândit puțin.

– La un moment dat m-am dus să iau o sticlă de vin.

– Mă întreb unde l-o fi pus.

– Vinul?

– Cuțitul, spuse el. Trebuie să-l fi scos cumva de la tine din casă.

– Crezi că...

– Nu doar cred. Ție îți lipsește un cuțit, nu? Același cuțit folosit pentru uciderea lui Conrad Birch.

Parker s-a lăsat pe spate în scaun și și-a pus mâinile la piept.

– Felicitări, David; ți s-a înscenat o crimă.

Singura parte pozitivă era că nu trebuia să mă grăbesc la birou.

– Ia-ți și mâine liber, mi-a spus Parker.

– Nu mai pot pierde încă o zi, am spus. Dacă ești îngrijorat pentru mine, nu e cazul. O să fiu bine.

– Nu de-asta, spuse. Trebuie să fii disponibil pentru mine mâine în cazul în care decid să fac o înțelegere cu inspectorii.

– Pentru ce?

– Pentru a lămuri lucrurile, spuse Parker. Altfel vei fi o țintă sigură. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le faci mai întâi. Încearcă să-ți dai seama de unde îl știi pe Conrad Birch, dacă îl știi. Dacă femeia asta chiar ți-a făcut-o, sunt șanse foarte mari să poată fi făcută o legătură. Dacă știm care este, sunt sigur că putem merge la inspectori.

– Și dacă nu-mi dau seama?

– Atunci așteptăm. Erai la locul faptei cu un alibi pe care, până acum, nu-l poți dovedi. Au arma crimei, care s-ar putea să-ți aparțină. Singurul lucru pe care nu îl au este motivul. Pun pariu că inspectorii îți vor mai face o vizită.

– Să cooperez?

– Nu mai coopera, spuse. Au înregistrat că susții că nu îl cunoști pe Conrad Birch. Nu vrei să le dai motive să creadă că ești un mincinos. Dacă mai vin să vorbească cu tine, nu le spune nimic – sună-mă pe mine și preiau eu totul. Între timp o să dau niște telefoane. S-ar putea

ca vreo doi dintre prietenii mei în uniformă să știe câte ceva despre anchetă.

– Ce altceva mai trebuie să fac?

– Uite-te pe însemnările pe care le ai în legătură cu femeia, spuse. Falsa Samantha Kent.

Falsa Samantha Kent. Ar fi fost destul de nostim dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie.

– Ce să caut? am întrebat.

– Indicii, o greșeală, poate a spus ceva prin care să se dea în vileag. Oricât de deșteaptă ar fi, nimeni nu e perfect. Cumpără un reportofon în cazul în care e destul de proastă și te mai sună.

– Bine. Altceva?

– Cred că doar atât, spuse. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, cred că ar trebui să mergi la doctor pentru rana aceea de pe frunte. S-ar putea să ai nevoie de copci.

– Tipul de la urgență a spus că plasturii ajung.

– Ce tip? Vrei să spui unul dintre cei care erau acolo aseară?

– Da. Inspectorul l-a rugat pe unul dintre ei să se uite la rană.

– Și a curățat-o?

– Da, de ce?

Parker s-a gândit puțin.

– Nimic. Totul o să fie bine, spuse. Rezistă, bine?

– Am de ales?

Parker a dat din cap și a râs când am plecat spre ușă să caut un taxi.

– Vorbim mai târziu, bine?

– Sigur.

Am luat-o pe jos spre biroul meu. Fiecare stradă părea să mă facă să mai am o revelație. O altă piesă din acest puzzle care era Samantha Kent cea falsă. Pacienta mea misterioasă.

Mi-am adus aminte de dădacă. Cum o chema? Celine? Celeste? Eram destul de sigur că era Celeste.

Celeste era motivul pentru care am luat cina la mine acasă. Apoi, la mine, când se presupunea că dă un telefon, de fapt își nota numărul meu. Numărul meu *neinformabil.* Avea să aibă nevoie de el două nopți mai târziu, când m-a sunat.

Favoarea pe care m-a rugat să i-o fac. Să o conduc până jos să ia un taxi. Știa că nu e nici un fel de favoare. Era obligația mea de *gentleman.* Se gândise la o modalitate foarte iscusită de a-mi spune adresa ei. To-

tul foarte natural, pentru a fi sigură că îmi voi aduce aminte adresa la momentul potrivit. Când urma să mă duc să o salvez.

Vai, cât de mult i-am ușurat situația. Nu a trebuit să-mi spună nimic. Am mers cu ea în taxi până acasă.

Pacienta mea misterioasă. Ea trebuie să-l fi omorât pe Conrad Birch. Probabil că avea o cheie de la casă. Probabil că știa că adevărata Samantha Kent va fi plecată din oraș. M-am uitat în jos la mâna stângă. Aveam un semn de la cuptor în interiorul palmei. Dacă nici asta nu era de ajuns, nimic nu era. Chiar mă arsesem.

Ce motive avea? De ce îl vroia mort pe Birch și de ce am fost eu momit să cadă totul în seama mea? Deveneam din ce în ce mai convins că îl știam pe Birch. Însemna că și ea și eu îl cunoșteam, fără să ne știm între noi. Cu toate acestea, trebuia să fie o legătură între noi doi. Trebuia să fie un motiv pentru care mă căutase pe mine. De ce?

Am mai mers puțin și m-am oprit. Am ridicat mâna și am ieșit în stradă, căutând un taxi. Aveam sentimentul că știam unde voi găsi mai multe răspunsuri și exact acolo mă duceam. Dar nu mai era momentul să mă plimb. Mă grăbeam.

Șapte

Era aproape înfiorător. Întunericul, tăcerea din biroul meu. Petrecusem multe ore singur acolo de atâtea ori, dar de data aceasta era diferit – de parcă mi-aș fi încălcat proprietatea.

Am aprins câteva lumini, m-am apropiat de un dulap și am tras un sertar. M-am dus direct la litera B... Baxter... Bernstein... Bibby, când am găsit. Birch, Conrad.

Avusesem dreptate, îl știam pe tip de undeva. De la mine de la birou. Am scos dosarul lui, m-am dus la masă, m-am așezat și l-am deschis. Imediat mi-am dat seama de ce nu îmi aminteam atât de bine de el. Era o singură pagină în dosar. De la prima și ultima noastră ședință. Conrad Birch venise doar să încerce marea cu degetul. Unul dintre acei oameni care, din diverse motive, decid să nu mai continue terapia după prima vizită.

M-am uitat imediat la dată. Trecuse doar ceva mai mult de un an de când Conrad Birch fusese la mine în birou. Am încercat să mi-l amintesc. În zadar. Orice amintire despre ziua aceea fusese adânc în-

gropată. În mare parte din cauza imaginii oribile încă proaspătă în mintea mea. Un om scăldat în sânge și încremenit de frică. Conrad Birch, mort în patul său.

Am aruncat o privire peste însemnările mele. Se pare că avea o aventură și era îngrijorat. Spunea că nu își poate părăsi soția și își dădea seama că trebuie să termine cu amanta sa. Însă îi era teamă de cum va primi aceasta vestea. Era foarte temperamentală. Avea ieșiri din când în când. Vroia să știe cum ar trebui să procedeze.

Asta era tot. Esența a ceea ce îmi notasem... plus un ultim punct: *am discutat despre cea mai bună cale de a se despărți de amantă.*

Probabil i-am spus lui Birch ce le spusesem multora înaintea lui. Trebuia să țină cont de sentimentele amantei, dar în același timp să fie ferm în a și le exprima pe ale lui. Nu pledam pentru o inimă de piatră sau înșelare, ci pentru realism. Urma să existe suferință. Scopul era să o minimalizăm. Dacă făcea lucrul acesta, ambele părți ar fi fost bine.

Bineînțeles, în cazul lui Conrad Birch, el a ajuns la morgă.

Exista vreo legătură? Oare amanta era Pacienta mea misterioasă? O iubită părăsită care dorea să se răzbune? În timp ce acest lucru sugera un motiv pentru crimă, nu îmi dădeam seama de ce mi-a întins mie capcana.

Era temperamentală. Avea ieșiri din când în când. Asta spusese el.

Am mers din nou la dulap și am căutat la litera K. Degetul mi s-a oprit la cea mai nouă etichetă. Kent, Samantha.

M-am întors la birou și m-am uitat peste ceea ce notasem. Trei pagini care reprezentau două ședințe. Mă uitam după o greșeală, după o scăpare. Cum spusese Parker, ceva care să o dea de gol.

Problema era că totul o dădea de gol. M-a făcut să cred că se afla într-o căsnicie dezastruoasă, măritată cu un bărbat care o manipula emoțional. Mamă a unui băiețel, nu avea nici o scăpare din cauza tentativei de sinucidere.

– Sunt aici pentru că vreau să-mi omor soțul, se confesase.

Nu se putea să dai cărțile pe față mai mult de atât. Și totul pentru un singur scop. Ca în momentul în care mă suna să-mi spună că a mers până la capăt, *să cred.* Să intru în joc, ca o păpușă mânuită.

Am închis dosarul. L-am trântit, de fapt. Cu cât citeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai bine seama ce idiot fusesem. Am încercat să-mi spun că i se putea întâmpla oricui. Dar mi se întâmplase *mie* și eram dezgustat. Mai mult, mă simțeam neajutorat.

Bărbatul zvelt cu părul grizonant vorbea cu cineva în timp ce își punea haina pe el. L-am văzut când intram pe ușile rotitoare. Apoi m-a văzut el pe mine. S-a întors imediat.

– Slavă Domnului că sunteți aici, Dr Remler, spuse el tare.

Plecasem de la birou cu cele două dosare și luasem un taxi până acasă. În hol mă aștepta Robert Gordon, proprietarul clădirii.

– Am venit imediat ce am fost sunat. Lucrul acesta nu s-a mai întâmplat niciodată în nici una dintre clădirile mele, așa că nu știam foarte bine care sunt formalitățile legale. L-am sunat pe avocatul meu să văd dacă au voie să facă așa ceva fără să fiți dumneavoastră aici.

– Domnule Gordon, mi-e teamă că nu...

– Se pare că au un mandat de percheziție care le dă dreptul să intre.

– Un *ce?*

– Un mandat de percheziție, a repetat. S-a întâmplat acum puțin timp. Au sosit doi inspectori și un polițist să vă cerceteze apartamentul. I-au ordonat lui Javier, paznicul, să deschidă ușa. Javier a sunat la mine la birou imediat și... Dr Remler, așteptați!

Plecasem deja, și mă îndreptam spre lift. Când am apăsat pe buton, domnul Gordon se afla lângă mine.

– Când ați spus că s-a întâmplat asta? am întrebat.

– Acum vreo oră și jumătate, spuse, gâfâind. Au stat în apartamentul dumneavoastră până acum zece minute.

Liftul a venit. Am intrat și am apăsat butonul pentru etajul douăzeci și doi.

În momentul în care se închideau ușile, domnul Gordon spuse:

– După cum vă puteți imagina, comitetul de bloc va trebui să facă o cercetare referitoare la această situație.

Ușile liftului s-au deschis. Nu știu de ce, dar mă așteptam să văd bandă galbenă în jurul apartamentului. În loc de așa ceva, când am ajuns la ușă nu am văzut nimic care să indice faptul că avusesem companie, invitați sau nu. Într-un fel, din cauza aceasta, lucrurile păreau mai grave.

Ușa era încuiată. Cât de drăguț din partea poliției. Să nu cumva să îndrăznească cineva să ia ceva din apartamentul meu. Am găsit cheile și am deschis. Locul părea aproape la fel ca atunci când plecasem. *Aproape.* Când am intrat erau niște semne. Pernele erau puțin date la o parte, iar perdelele mișcate. Asta doar în sufragerie.

Era limpede ce încăpere urma să verific. Am intrat în bucătărie și

imediat am văzut exact ce mă aşteptam. Adică nu l-am mai văzut. Nu mai era. Nu mai aveam setul de cuţite. Luaseră tot suportul de cuţite J.A. Henckels. *Ei?* Pe cine păcăleam? Nu mă îndoiam că era vorba de inspectorul Lopez care pusese fericit proba într-o pungă de plastic. Nu că Trentino nu s-ar fi distrat. Paharul acela cu apă pe care i-l dădusem – cel din care nu luase nici o înghiţitură – era în acelaşi loc. Doar că de data asta era gol.

Începeau să-mi displacă tipii aceştia.

Mi-am preparat o băutură. Pe urmă încă una. După care am luat receptorul şi am făcut un număr. Mi-a răspuns Stacy.

– Bună, David, spuse. E chiar aici.

A venit la telefon.

– Salut, amice.

– Nenorociţii au venit şi mi-au percheziţionat apartamentul.

– Ştiu, spuse Parker. Am aflat de asta acum vreo douăzeci de minute. De la un prieten de-al meu de la secţie.

– Au luat cuţitele.

– Mi se pare normal, având în vedere că au găsit arma crimei.

– Unde au găsit-o?

– Pe aleea din jurul casei. Cuţitul era curat – fără sânge sau amprente – dar a fost găsit chiar sub unul din geamurile de la dormitorul matrimonial.

– Aşa că pot da buzna în casa mea şi să-mi ia cuţitele?

– Printre altele.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu încă, dar se pare că au găsit şi altceva care te implică, spuse. Ce scrie pe adeverinţă?

– Pe ce?

– Este o hârtie pe care trebuie să o lase. Pe ea sunt trecute lucrurile pe care le-au luat.

– Nu am văzut nimic, am spus. Unde ar putea să fie?

– Trebuie să fie la vedere, dar uneori le place să se distreze puţin, cum ar fi să o pună de scaunul de toaletă.

– Amuzant.

Am căutat în băi, în dormitoare. În bibliotecă, pe şezutul scaunului de la birou era adeverinţa. Era ţinută de o carte pe post de suport: *Crimă şi pedeapsă* a lui Dostoievski.

I-am citit lui Parker ce scria pe bilet. Într-adevăr, erau două lucruri

trecute acolo, doar că al doilea – pe lângă cuțite – nu era un lucru anumit: Diverse hârtii.

– Ce înseamnă asta? am întrebat. Ar putea să fie orice.

– Asta e ideea; nu vor ca noi să știm încă. Uite-te puțin în birou. Ți se pare că lipsește ceva?

M-am uitat prin câteva teancuri de hârtii.

– La prima vedere, nu.

– O să aflăm destul de repede. Ai aflat ceva la tine la birou?

– Da. Am căutat prin dosare. Conrad Birch a fost la mine la o singură ședință, acum mai bine de un an de zile. Avea o aventură și vroia să o termine. Birch era îngrijorat de cum va primi vestea amanta lui. A descris-o ca având un temperament vulcanic.

– Crezi...

– E o posibilitate, am spus. Pacienta mea misterioasă era amanta lui.

– Lucrul acesta ar explica multe, nu-i așa?

– Da, mai puțin de ce am fost eu implicat.

– Exact, spuse Parker. Și aceasta a fost singura întrevedere cu Birch? O singură ședință?

– Asta a fost tot.

– Bine, acum spune-mi că nu a plătit cu bani gheață.

– Ar fi fost ceva, am spus râzând cu jumătate de gură. Dar sunt sigur că a fost fie cec, fie card de credit. O să o rog pe Mila să verifice.

– Deși nu ne grăbim să facem vreo legătură, spuse. Vreau să spun, vestea bună este că știm de unde îl cunoști. Vestea proastă e că ai spus poliției că nu îl cunoști.

– N-am putea să le explicăm pur și simplu împrejurările?

– Am putea, dar trebuie să mă mai gândesc la asta. Nu pot cere să prezinți dosarele pacienților, așa că întrebarea e cum vor afla.

– Nu vreau să mint, Parker.

– Nu vrei nici să mergi la închisoare.

Am respirat adânc.

– Toate astea sunt reale, nu?

– Mi-e teamă că da.

– Când o să înceapă să se îmbunătățească lucrurile?

Nu mi-a răspuns. Era o tăcere amenințătoare.

– Parker, ce anume nu-mi spui?

Acum a fost rândul lui să respire adânc.

– Lucrurile stau în felul următor, a spus. Dar înainte să o iei razna, ai încredere în mine, lucrurile nu sunt atât de grave cum par. Mâine vei fi arestat pentru uciderea lui Conrad Birch.

Am început să o iau razna. M-a lăsat un timp. Am început să vorbesc, să dau din mâini. Am explodat de furie. Doar în momentul în care am început să vorbesc de închisoare prietenul meu cel mai bun a decis să mă informeze.

– Până acum atât am putut să negociez, a spus. Am vorbit cu procuratura și polițiștii știu lucrul acesta. Nu vor veni să te ia. O să mergem noi la ei. În felul acesta nu o să se facă publicitate. Se pare că Conrad Birch era un personaj important pe Wall Street. Știai?

– Un personaj important pe Wall Street? Imediat mi-am amintit prima ședință cu Samantha Kent. De fapt, falsa Samantha Kent. Spusese că soțul ei lucrează în centru. Am întrebat-o dacă lucrul acesta însemna Wall Street. Îmi aduc aminte din cauza răspunsului ei. Era o frază pe care spunea că soțul ei o folosea des. *Acolo sunt banii.*

În felul acesta duplicitatea ei devenea și mai uimitoare. Era vorba de un amestec de ficțiune și de lucruri reale. I-am explicat lucrul acesta lui Parker și am fost de acord: ideea că Pacienta mea misterioasă era amanta lui Conrad Birch părea tot mai plauzibilă.

– Să revenim la încarcerarea mea, am spus.

Parker a continuat.

– O să facem asta cât mai civilizat cu putință. Le-am promis celor de la procuratură că vei coopera și mi-au promis o întâlnire. Arestarea va avea loc, dar întâlnirea cu ei ne va permite să aflăm ce anume cred că dețin împotriva ta. Ceea ce înseamnă și că se vor ocupa mai repede de caz.

– Ar trebui să mă bucur?

– Da, pentru că așa o să obținem o punere sub acuzare în aceeași zi și nu o să petreci nici măcar o noapte închis. O să-mi mulțumești mai târziu.

– Au fost de acord?

– Nu a fost ușor. Acum hai să vorbim despre cauțiune. Ce avere ai? Acțiuni, economii. Acum stai cu chirie, dar trebuie să fi obținut ceva profit din vânzarea... Parker era pe punctul de a pomeni apartamentul și căsuța de pe lac pe care le avusesem cu Rebecca. Știam de ce s-a oprit. Îmi dădeam seama la ce se gândește. *Probabil nu e cel mai bun moment să vorbesc despre soția moartă.*

Dar era prea târziu. Am început să mă gândesc la ea, şi a început să-mi fie dor de ea într-un fel în care nu îmi mai fusese niciodată. Nu avea nici o legătură cu locurile pe care noi le numeam acasă. Pur şi simplu mi-am dat seama că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Rebecca ar fi fost încă în viaţă.

– Oricum, spuse Parker, încearcă să-mi dai o cifră.

Am început să fac calcule în minte. Câştigurile de pe urma *Pendulului uman* se dovediseră a fi mari.

– Trei milioane şi jumătate, am spus.

– Cât din banii aceştia sunt lichizi?

– Aproape două milioane.

– Bine, spuse. În caz de forţă majoră, pot să te împrumut şi eu.

– Mulţumesc.

– Hei, pentru asta sunt prietenii.

– Întotdeauna am ştiut că îmi eşti prieten. Cine ar fi crezut că o să-mi fi şi avocat?

– Nu o să fiu avocatul tău.

– Ce tot spui? am întrebat. Este vorba de vreun conflict de interese?

– Nu, nu e vorba de aşa ceva, spuse. Eu sunt un avocat foarte bun pentru apărare în procese penale. Dar unul dintre motivele pentru care sunt bun este că îmi dau seama când un posibil client are nevoie de altceva decât ceea ce pot oferi eu. Sau, în unele situaţii, de ceva mai bun.

– Cred că eşti prea modest, Parker.

– Nu şi în cazul ăsta. O să fie un proces foarte important. Se va vorbi şi se va scrie despre el. Ceea ce înseamnă că ai nevoie de o persoană foarte importantă care să te reprezinte; cineva mult mai obişnuit cu un asemenea rol. La asta mă refer când spun mai bun.

– Eşti sigur?

– Nu am fost niciodată mai sigur, spuse. Am făcut deja aranjamentele. Ne întâlnim în holul clădirii Chrysler mâine dimineaţă la ora nouă.

– O să mă prezinţi tipului care e mai bun?

– Nu, spuse Parker. Am să te prezint tipului care este cel mai bun.

Înainte de a merge la culcare în seara aceea, am sunat-o pe Mila să-i spun că voi mai lipsi o zi. Cel puţin. I-am spus şi ceea ce de fapt bănuia. Nu avea nici o legătură cu faptul că eram bolnav şi mi-am cerut

scuze pentru că nu am fost sincer cu ea şi pentru că nu-i puteam spune toată povestea. I-am spus însă că avea legătură cu cea mai recentă pacientă a mea, Samantha Kent. Sau, după cum i-am spus Milei, o femeie care s-a dat drept Samantha Kent.

Am rugat-o pe Mila dacă poate căuta hârtiile referitoare la modul cum plătise Conrad Birch.

– E vreo legătură? m-a întrebat în timp ce căuta în dosare.

– S-ar putea, am spus, oprindu-mă aici. Nu m-a mai întrebat nimic.

– Uite, spuse. A plătit cu cec. Iunie anul trecut. Mila făcea copii după toate cecurile pe care le primeam, înainte de a le duce la bancă.

– Vrei să ţi-l trimit? m-a întrebat.

– Nu, ţine-l acolo deocamdată. O să te anunţ când o să am nevoie de el.

– Nici o problemă. Altceva?

Mai era ceva. Am întrebat-o de primele e-mail-uri pe care le trimisese Pacienta misterioasă.

– Există vreo şansă să le mai ai în computer?

Tăcerea ei a fost de ajuns. Le şterse.

Nu eram surprins. Nici măcar nu eram teribil de dezamăgit. Având în vedere planul pe care l-a avut Pacienta misterioasă, nu era de mirare că nu a lăsat nici un fel de urmă electronică.

– Îmi pare rău, David, spuse Mila.

– Nu-ţi face griji. Am închis telefonul şi mă uitam fix la perete. Era cuvântul meu împotriva lumii.

În noaptea aceea am dormit adânc douăsprezece minute.

Puţin după ora nouă a doua zi dimineaţă, m-am întâlnit cu Parker în holul clădirii Chrysler. În timp ce urcam cu liftul la etajul patruzeci şi cinci, Parker mi-a spus câte ceva despre bărbatul pe care urma să-l cunosc.

– Îl cheamă Victor Glass.

Era asociat principal la Edwards, Vode, Isadore & Locke. Una dintre cele mai vechi firme din oraş şi una pe cât de respectată, pe atât de temută.

– Fondatorii nu aveau nici un fel de scrupule, mi-a explicat Parker. Genul care lovesc câinii şi iau dulciuri de la copii, ai înţeles ideea – dacă nu ai înţeles, gândeşte-te la acronimul firmei.

A aşteptat cât timp am pus cap la cap iniţialele numelor fondatorilor. Edwards, Vode, Isadore & Locke. Am zâmbit, amuzat.

– Evident a fost acum mulți ani, spuse el. Sunt toți morți acum și probabil au ajuns în consiliul de conducere de la firma Iadului.

A revenit la Victor Glass. Parker l-a descris ca fiind un tip dur, charismatic, care putea să treacă într-o clipită de la a fi foarte rău la a fi fermecător.

După ce mi-a spus că avea o minte de avocat genială, aveam imaginea perfectă a unui avocat care câștigase peste șaptezeci la sută dintre procesele lui.

Am ieșit din lift și am intrat în recepția spațioasă, ultramodernă, de la Edwards, Vode, Isadore & Locke. Nu era ce mă așteptam, dată fiind istoria firmei. Spațiul era plin de curbe și unghiuri ascuțite, cu mobilă minimalistă, lumini ascunse și opere de artă ciudate.

– Au redecorat, spuse Parker, uitându-se în jur.

Ne-am apropiat de o recepționeră foarte bine îmbrăcată care a apăsat pe un buton și ne-a anunțat venirea într-un microfon.

– Bine, mulțumesc, spuse ea. S-a uitat la noi cu un zâmbet plăcut. Domnul Glass va veni în câteva minute.

Ne-am așezat pe ceva ce semăna a bancă de parc, îmbrăcată în piele. Mai ciudat este că era destul de confortabilă.

Parker s-a uitat în servietă.

– Uite, mi-a spus, dându-mi un dosar lucios.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Dosarul de presă al lui Victor.

Am luat dosarul și m-am uitat la Parker ridicând o sprânceană.

– Tipul are un dosar de presă?

– Da.

Am deschis dosarul și am început să mă uit peste tăieturile din presă și articolele retipărite. Victor Glass apăruse în tot felul de publicații, de la *Revista de Drept a Harvard-ului* până la *Playboy*. Când m-am uitat la o fotografie de-a lui din *Esquire*, mi-am dat seama că îl mai văzusem. Probabil la televizor.

– Doar ca să știți, l-am concediat pe decorator, spuse.

M-am uitat în sus și l-am văzut pe Victor Glass în recepție. Nu avea sacoul de la costum și mânecile cămășii erau suflecate până la coate. Nu își trimisese secretara, alegând să vină el în întâmpinarea noastră. Era un gest frumos.

– Ei, nu e chiar așa de rău, spuse Parker, ridicându-se.

– Da, dacă ești Ray Charles, spuse Victor.

Recepționera a încercat să-și înăbușe un hohot de râs în momentul în care Victor a venit să se salute călduros cu Parker. Amândoi au spus cât de bine le pare că se văd. M-am ridicat și Parker a făcut prezentările.

– Victor, el este David Remler.

– Am înțeles că nu ai cea mai bună săptămână, spuse.

– Și e abia marți.

Victor a zâmbit. Dinții lui erau mai albi decât albul. Brusc, mi-am dat seama ce înseamnă să ai „înfățișarea unui actor". Slăbuț și bine făcut, cu părul negru dat pe spate, Victor era genul de bărbat pe care de obicei îl vezi jucând rolul unui avocat într-un film mare. Doar că el chiar era avocat, și dacă Parker avea dreptate, unul dintre cei mai buni.

Și nu putea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

– Haide să mergem la mine în birou, spuse. O să vorbim despre cât de mult noroc am putea avea cu restul săptămânii.

L-am urmat pe Victor pe un culoar lung. Am luat-o la dreapta și apoi pe un alt coridor până la biroul lui Victor. Avea două secretare. Genul bibliotecare sexy. Una blondă, cealaltă brunetă.

– Nu răspund la telefon, Ashley, i-a spus blondei. Bruneta s-a ridicat și ne-a urmat în biroul lui Victor.

– Vreți o cafea, băieți? întrebă Victor.

Am refuzat amândoi. Secretara nr. 2 ne-a zâmbit și a plecat.

– Bun, spuse Victor. Ne-a poftit spre un loc unde erau patru fotolii ca de club, uriașe. În colț, în fața unei panorame a East River, era biroul masiv al lui Victor. Nu e de mirare că tipul părea mai mare decât în realitate.

Ne-am așezat toți.

Parker îl pusese deja în temă pe Victor. Cu toate acestea, Victor a vrut să audă totul de la mine. De la început la sfârșit. Din momentul în care femeia a intrat pentru prima dată la mine în birou și s-a prezentat ca fiind Samantha Kent. Am vorbit cât de calm și de clar am putut.

Pe parcurs, Victor m-a întrerupt cu câteva întrebări. La suprafață, părea că umple golurile, dar de fapt îmi punea povestea la încercare – întrebându-mă detalii. Ce purta în momentul cutare sau cutare? Ce vin am băut la mine acasă? Lucruri de genul acesta. Nu părea foarte interesat de răspunsurile mele, ci mai mult de felul în care le dădeam. Adică îmi aduceam aminte sau inventam?

– Şi ajungem la motivul pentru care suntem aici în dimineaţa aceasta, am spus.

Victor a răsfoit notiţele pe care le luase. A ridicat privirea şi s-a uitat direct în ochii mei.

– Deci, l-ai omorât pe Conrad Birch?

– Tocmai am spus că nu, am răspuns pe un ton defensiv.

– Nu, spuse Victor. Ceea ce mi-ai spus sunt argumente pentru faptul că nu ai făcut-o. E bine. Întrebările au fost puse şi s-a răspuns la ele. Limbajul trupului spune totul. Nu l-ai omorât.

– E bine că măcar avocatul meu mă crede, am spus.

– Da, doar că eu nu am să fiu avocatul tău, spuse Victor.

M-am uitat la Parker, care părea la fel de derutat ca şi mine.

Am ridicat mâinile.

– Chiar nu vrea nimeni să mă reprezinte?

– Vreau să spun că eu o să fac parte dintre avocaţii tăi, dar nu voi fi avocat principal, a spus Victor. Asta în cazul în care vom ajunge la proces.

– De ce nu? am întrebat.

– Pentru că eu sunt bărbat, de aceea. Era pe punctul de a-mi explica, când a intervenit Parker.

– Pentru că tu vei fi judecat pentru uciderea unui bărbat, iar pentru a te apăra vei da vina pe o femeie, spuse Parker.

– O femeie a cărei existenţă nu o putem dovedi încă, spuse Victor. Acuzarea va umple juriul cu femei şi va avea grijă s-o vadă bine pe văduva îndureratã din primul rând.

– Aha, a fost singurul lucru pe care l-am putut rosti ca răspuns.

Victor a continuat:

– Aşa că ultimul lucru de care ai nevoie este ca un tip ca mine să te reprezinte pe durata procesului. O să fiu şi eu acolo. Nu o să tac din gură. Şi o să mă asigur că totul decurge conform planului. Dar zi de zi, ai nevoie de fapt de o pereche de ţâţe care să te apere.

– Şi încă una grozavă ca aceasta, se auzi o voce.

Ne-am întors toţi să ne uităm. Se sprijinea de uşă, îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă neagră care-i ajungea până deasupra genunchilor. Dar cel mai important lucru pe care îl purta era zâmbetul încrezător. Venise avocatul meu principal.

– Vorbeam de drac, spuse Victor când ea a intrat în cameră. Ne-am ridicat toţi trei.

– Nu, Victor, *tu* eşti diavolul, spuse ea. S-a dus mai întâi la Parker şi a întins mâna.

– Sunt Terry Garrett.

– Parker Mathis, spuse el. Au dat mâna.

S-a întors spre mine. Dar în loc să întindă mâna, m-a măsurat doar din cap până-n picioare.

– A, bine, eşti atrăgător, a spus. S-ar putea să ne dorim un juriu plin de femei până la urmă.

Parker s-a uitat la Victor. *Un juriu plin de femei?* Era exact expresia pe care o folosise Victor.

– Mă înşel, sau pereţii au urechi? întrebă Parker.

Victor a dat din umeri.

– Îmi pare rău. Doar că bărbaţii care au probleme vorbesc mai reţinut când e o femeie de faţă. Având în vedere circumstanţele lui David – faptul că ar fi putut fi implicat într-o relaţie cu o pacientă – vroiam să fiu sigur că nu aveai nici un fel de oprelişte. De asemenea nu vroiam nici să porţi aceeaşi conversaţie de două ori. Victor a arătat spre telefonul cu speaker de pe o măsuţă. În felul acesta Terry ştie deja totul.

– Fratele cel mare există, spuse Parker. Sau mai degrabă Sora cea mare?

– Hei, eu doar lucrez aici, spuse Terry.

Ne-am aşezat toţi trei.

– Terry este cea mai nouă membră a familiei. A venit la noi de la Weiss, Stone şi Wilcox din Los Angeles.

– O firmă excelentă, spuse Parker.

– Da, ei bine, Weiss nici acum nu vorbeşte cu mine, zise Victor.

Terry a zâmbit.

– Cred că lui Victor îi place să spună că m-a furat. Adevărul este că întotdeauna în inima mea am fost atrasă de Coasta de Est.

– A fost a doua din grupa ei de la Facultatea de Drept de la Harvard, spuse Victor.

– Da, şi singurul lucru pe care a vrut să-l ştie mama a fost cine a terminat primul, spuse Terry.

– Cred că am avut aceeaşi mamă, zise Parker.

Terry a râs. Parker a râs. Victor a continuat cu o glumă. M-am uitat la toţi trei cu o expresie care părea să spună: „Îmi pare rău să vă stric distracţia, dar eu o să fiu *arestat* azi!"

Au prins toţi privirea şi am revenit la lucruri serioase. Erau camere de luat vederi în clădirea unde locuiam care ar fi putut înregistra venirile şi plecările mele şi persoanele cu care am fost? Dacă da, unde erau păstrate casetele şi cât timp?

Mi-a venit o nouă idee – să găsim şoferul de taxi care m-a dus în seara aceea. Cu siguranţă el avea să-şi aducă aminte de tipul care îi plătise cinci dolari în plus pentru fiecare semafor roşu pe care îl ignorase.

– Mi-e teamă că nu este un alibi valabil, spuse Terry.

Problema era că toate geamurile din dormitorul lui Conrad Birch fuseseră lăsate deschise. Frigul din noaptea aceea adusese trupul la o temperatură de conservare, extinzând timpul probabil al decesului cu câteva ore. Acest lucru mi-ar fi dat îndeajuns timp să-l omor pe Birch, să mă duc acasă şi apoi să mă întorc cu taxiul sub pretextul că venisem să ajut un pacient.

Până la urmă sfetnicii mei au mutat discuţia la ce avea să se întâmple în ziua aceea. Mai întâi întâlnirea cu inspectorii şi procuratura. Urmau să se ocupe de cazul meu şi să obţinem o punere sub acuzare.

– Eşti bine, David? m-a întrebat Terry după puţin timp. Era evident faptul că nu eram.

– De fapt, nu, am răspuns. Stau aici de o oră, aşteptând să aflu un singur lucru. De ce ar vrea o femeie să se dea drept soţia lui Conrad Birch şi apoi să-mi pună mie în cârcă crima.

– *De ce?* întrebă Victor. David, s-ar putea să ţi se pară ciudat, dar acest lucru nu este relevant. Mai ales când problema e să te ţinem în afara închisorii. Aşa că nu-ţi face griji în legătură cu motivul. Să facem juriul să creadă că a fost posibil – asta trebuie să ne preocupe.

– Chiar şi aşa, aş vrea să ştiu. Nu are nici un sens.

– Nu te condamn, spuse Terry. Dar aceasta este problema cu comportamentul iraţional. Toată lumea îl abordează căutând o explicaţie raţională. Mi-a zâmbit uşor. Cred că am citit asta într-o carte numită *Pendulul uman*. Ai auzit de ea?

– Parcă-mi spune ceva.

– În toate discuţiile pe care le-ai avut cu Pacienta misterioasă, pun pariu că nu a menţionat niciodată cartea, nu-i aşa?

– Nu, sunt sigur că nu am discutat niciodată despre ea, am spus.

– E doar o bănuială, dar pariez pe un milion de dolari că a citit *Pendulul uman* de la cap la coadă. Dacă nu chiar de mai multe ori.

Victor a dat din cap și s-a uitat la ceas.

– Cred că e timpul, spuse el.

– Ai dreptate, răspunse Parker. S-a întors spre mine. Ești gata?

– Mai pregătit decât aș putea vreodată să fiu.

Ne-am ridicat cu toții.

– În regulă, zise Victor, venind și punând o mână pe umărul meu. Să mergem să fii arestat.

PARTEA A III-A

Opt

Cred că David Bryne şi trupa sa, Talking Heads, au fost cei care au concentrat totul într-un singur vers: *Cum am ajuns aici?*

„Aici" era Curtea Supremă de Justiţie din New York, mai concret un scaun de la masa acuzaţilor. În dreapta mea era Terry Garrett. În stânga, Victor Glass. Un sandvici de avocaţi în care eu eram carnea. Carne moartă, probabil. Trecuseră şapte luni de la prima întâlnire în biroul lui Victor Glass. Şapte luni de când făcusem cunoştinţă cu Terry Garrett. Din momentul acela fusese un curs intensiv de învăţare a sistemului juridic legislativ american.

Lecţia numărul unu: Ai grijă cu îngrijirea medicală gratuită.

În acea primă dimineaţă, din biroul spaţios al lui Victor am trecut într-o sală mică de interogatoriu la Secţia Douăzeci. Cel puţin din punct de vedere numeric, echipele erau egale. De o parte a mesei se aflau inspectorii Trentino şi Lopez. Erau însoţiţi de un procuror pe nume Glenn Hemmerson. Un bărbat slab, de vreo patruzeci de ani, cu ochi negri, urechi mari şi o tunsoare care sugera faptul că fie el, fie frizerul lui fuseseră în armată.

De cealaltă parte a mesei se afla echipa mea. Parker, Terry şi Victor.

Respectiv trei sute cincizeci, trei sute cincizeci şi cinci pe oră. Parker îmi făcea o reducere în calitate de cel mai bun prieten – o reducere de sută la sută. Când Victor s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, nu m-am putut abţine să nu fac nişte aritmetică. Tipul se urina de treizeci şi trei de dolari.

Nu se pune problema că nu merita banii.

Parker mă dăduse pe mâini bune. Terry era brici şi avea o siguranţă de sine colosală. Şi ea, din lipsă de o altă expresie, ştia „cum se să

descurce". În timp ce inspectorilor părea să nu le pese că era atrăgătoare, Hemmerson nu putea să treacă peste acest fapt. Era pe punctul de a se pierde. Aşa că de fiecare dată când Terry vorbea, ochii ei – cu gene lungi şi restul – îl fixau pe Hemmerson. Era prea ocupat să se uite la ea ca să mai spună ceva.

Apoi era Victor. Nu am văzut niciodată un bărbat care să poată controla o încăpere în felul în care o făcea el. Cert e că nu i-a copleşit cu amabilitatea. Victor era arogant, războinic şi imbatabil. Cât din toate acestea reprezentau un rol nu ştiu. Ceea ce ştiam era că putea să-i ţină pe ceilalţi în frâu şi să dicteze modul în care decurgea întâlnirea.

Dar oricât de mult mi-ar fi plăcut să văd că inspectorii Trentino şi Lopez nu se făleau, dovezile pe care le strânseseră nu puteau fi contestate. Era mai rău decât mă aşteptasem.

Fusesem la locul crimei dintr-un motiv pe care nu îl puteam demonstra. Dovada numărul unu. Arma crimei îmi aparţinuse. Dovada numărul doi. Dacă Trentino şi Lopez ar fi avut o listă de bifat, pătratul de lângă „A avut mijloacele şi prilejul pentru a comite crima?" ar fi fost haşurat.

Apoi a apărut lucrul acesta: motivul. Şi de unde a venit? Biblioteca din apartamentul meu. Am aflat în fine ce însemnau *Diverse hârtii* trecute în adeverinţă.

Era o scrisoare dactilografiată – semnată de mână – pe care se pare că mi-o trimisese Conrad Birch cu o lună înainte. În momentul în care Hemmerson a pus o copie a documentului în faţa mea, mi-am adus aminte de seara în care venise la mine Pacienta misterioasă. Felul în care ne-am întâlnit după petrecerea dată de Societatea Kesper. Turul ei de una singură prin apartament. Ceea ce spusese când fusese în bibliotecă; că se aştepta să vadă mai mult lemn şi că dacă ar fi văzut o ţeavă ar fi plecat imediat. Îşi făcea timp pentru a ascunde scrisoarea. Pentru a aduce proba numărul trei.

M-am aplecat peste masă şi am citit-o. Victor, Terry şi Parker s-au adunat în spatele meu şi au făcut acelaşi lucru. Conrad Birch îmi scria pentru a-mi spune că nu îi plăcuse modul în care îl ameninţasem. Nu îmi putea transfera imediat banii din cauza unei erori la bancă. Nu se întâmpla nimic ciudat, subliniat cu majuscule. În curând avea să rezolve totul. Îmi cerea să fiu răbdător.

– Ne puteţi spune despre ce este vorba în scrisoare, Dr Remler? a întrebat Hemmerson.

– Nu, nu poate, a spus Victor înainte să apuc să răspund ceva. Nu, până când nu vom avea o expertiză asupra semnăturii.

Hemmerson a zâmbit superior.

– Mi se pare corect, a spus. Dar poate e momentul potrivit pentru a-i da Dr Remler a doua şansă să răspundă la o întrebare la care a mai răspuns. S-a întors spre mine. Îl cunoşteaţi pe Conrad Birch?

– Domnul Birch a fost pacientul Dr Remler, spuse Victor. A fost însă la o singură şedinţă. A căutat într-un dosar şi a scos copia cecului cu care plătise Birch, pe care ne-o furnizase Mila.

Hemmerson s-a uitat la el.

– De ce a mintit clientul dumneavoastră poliţia?

– A nu releva identitatea unui pacient este o prerogativă profesională a Dr Remler.

– Asta în circumstanţe normale. Dar tipul era mort. Omorât, mai bine spus.

– Lucrul acesta nu schimbă cu nimic situaţia.

Hemmerson şi-a dat ochii peste cap.

– Şi atunci cum rămâne cu aşa-numita Pacientă misterioasă? De ce nu i-a dat şi ei privilegiul acesta? De ce a spus atât de repede faptul că o trata?

Victor a intervenit imediat.

– Pentru că era o situaţie de viaţă sau de moarte.

– Vreţi să spuneţi, viaţa şi moartea unei persoane a cărei existenţă nu o poate dovedi.

– Cât de repede uităm cine are datoria să aducă dovezi.

Hemmerson a zâmbit din nou superior.

– Nu mi se pare deloc o povară.

Subiectul a fost lăsat deoparte, măcar pentru moment, lucru care sublinia realitatea întâlnirii. Faptul că ceea ce urma era inevitabil.

– Încă ceva, spuse Hemmerson. Aţi vrea să vorbim despre cum şi de ce a fost găsit sângele clientului dumneavoastră pe victimă?

Parker nu a pierdut timpul.

– În primul rând, ştiţi că Dr Remler a recunoscut că l-a atins pe Dl Birch după comiterea faptei, spuse el calm. Cât despre faptul că aveţi o mostră din sângele Dr Remler, ei bine, este o probă obţinută ilegal.

– Puteţi să-mi explicaţi şi mie despre ce este vorba? a întrebat Hemmerson.

– De ce nu-i întrebaţi pe inspectori? răspunse Parker. Când au ru-

gat un băiat de la urgenţe să-i cureţe rana de la frunte Dr Remler, sunt sigur că au cerut şi o mostră e sânge pentru analiză, nu-i aşa?

Mi-am adus aminte de ezitarea lui Parker când îi spusesem despre îngrijirea medicală.

Procurorul s-a uitat la Trentino şi Lopez, care nu erau dispuşi să recunoască nimic.

– Este o probă foarte bună, a spus Hemmerson.

Parker a dat din cap.

– Este foarte bună să nu fie luată în considerare.

A intervenit Terry.

– Domnilor, de ce nu trecem mai departe, spuse ea, uitându-se în ochii lui Hemmerson. Privirea lui dură s-a calmat imediat şi a fost de acord. Era fermecat.

Lecţia numărul doi: Nu te pleoşti.

Amprente. Poza unui pahar. Mi-au fost citite drepturile şi apoi am fost arestat în mod oficial. Crimă de gradul doi. În momentul în care am fost transportat pe strada Centre, ceasul de pe perete arăta ora unu şi jumătate. Îi lăsasem lui Parker ceasul meu la secţie. I l-am dat să mi-l ţină, cu tot cu portofel şi chei. Alternativa era să le dau poliţiei spre păstrare.

Puţin înainte de ora două mă aflam într-o sală, aşteptând punerea sub acuzare. Până în momentul acela, confuzia privind ceea ce mi se întâmplase fusese neutralizată de credinţa ascunsă că totul va fi clarificat. „Dreptatea" avea să învingă. Acum nu mai eram atât de sigur. Şi mă speria foarte mult lucrul acesta.

M-am uitat în sus şi am văzut în colţ o cameră de luat vederi. Mi-am adus aminte că Terry îmi spusese că nici una dintre aceste camere nu înregistrează.

În jur de ora patru şi jumătate, am fost condus de un poliţist cu burtă şi părul grizonant printr-un coridor lung în sala de judecată şi apoi pe o bancă de la perete.

Mai întâi l-am văzut pe Parker. Stătea în cealaltă parte a sălii. Alături de Parker era Terry. A ridicat ochii şi mi-a căutat privirea. Mi-a zâmbit şi a dat uşor din cap, încrezătoare. Atunci am văzut un semn pe care la început nu l-am înţeles. Terry a pus mâna sub bărbie şi a dus umerii în spate.

Poftim? A dus umerii puţin mai în spate şi am înţeles. *Stai drept, David.* Începeam să-mi dau seama cum trebuie să arăţi ca acuzat. Să

arăți bine. Să arăți impecabil. Să arăți inocent. Cu alte cuvinte, conta foarte mult ținuta. Și pentru judecători, și pentru jurați.

La punerea sub acuzare însă nu era decât judecătorul. Un tip destul de tânăr pentru a fi judecător. Păr blond, fălci pătrățoase și ochelari. Vorbea repede și atunci când cineva nu îi răspundea la o întrebare îndeajuns de rapid, vorbea și mai repede. În decurs de cinci minute a certat trei avocați pentru că nu îi răspunseseră îndeajuns de repede.

Câteva minute mai târziu eu eram următorul. Eram eu și clanul meu de trei oameni, dar înainte de a ajunge în fața judecătorului, a început să vorbească.

– Aveți o...

– Da, avem o citație, domnule judecător, a replicat Victor.

Imediat a urmat un schimb de replici între judecător și Hemmerson. Vorbea foarte serios și abia se uita la mine când vorbea despre cazul meu. La naiba, nu se uita nici măcar la Terry.

Judecătorul i-a pus lui Victor câteva întrebări. Majoritatea dintre ele erau jargon juridic. La rapiditatea cu care vorbeau, putea să fie și portugheză. Stăteam acolo și mă concentram asupra ținutei mele.

Singurul lucru pe care l-am înțeles a fost cererea lui Hemmerson, ca să fiu reținut. Victor a început imediat să vorbească despre faptul că eram un cetățean model. Îl ruga pe judecător să stabilească cauțiunea la o sumă rezonabilă. Hemmerson a scos în evidență gravitatea crimei de care eram acuzat. Interesul public *cerea* ca eu să fiu închis.

Victor era pe punctul de a răspunde când a intervenit Parker.

– Domnule judecător, spuse el, Dr Remler este un psiholog cu numeroși pacienți care depind de consilierea sa zi de zi. După cum bine știți, în momentul acesta nu este vinovat de nimic, așa că înainte de a lua o decizie, vă rog să vă gândiți la efectele negative pe care le-ar produce îndepărtarea Dr Remler din viața...

Judecătorul l-a întrerupt.

– Nu credeți că pacienții vor renunța la doctorul lor după cele întâmplate?

Parker a zâmbit.

– Cu tot respectul, domnule, cred că va fi exact invers.

– De ce?

– Simplu, a răspuns. Pentru că nenorocirii îi place compania.

Să spunem că a fost un mic miracol. Judecătorul s-a lăsat pe spătarul scaunului și a râs înfundat. A luat ciocănașul și l-a ridicat.

– Cauțiunea se stabilește la un milion de dolari, a anunțat. Bang. Ciocănașul a căzut.

Clanul meu de trei avocați și cu mine am ieșit din sala de judecată. Pe coridor i-am mulțumit lui Parker pentru umorul lui bine-venit. Terry a fost de acord și a făcut referire la un articol în care se spunea că peste șaizeci la sută dintre judecători au fost la psiholog. Cât despre Victor, vroia să știe dacă în momentul de față Parker este „îndeajuns de fericit" la firma la care lucra. Un compliment destul de drăguț, m-am gândit.

Lecția numărul trei: Un juriu va condamna un sandvici cu șuncă.

Ieșisem pe cauțiune. Suma cu șapte cifre îmi aducea aminte că o călătorie în America de Sud nu era cea mai bună idee. Cu toate acestea, libertatea cu un asterix era totuși libertate. Deși nu știam dacă era doar temporară, cu siguranță era mai bună decât alternativa.

O persoană cvasicunoscută acuzată de uciderea altei persoane cvasicunoscute echivala cu o atracție mediatică în oraș. Când am ajuns acasă după punerea mea sub acuzare și după plata cauțiunii, în fața clădirii erau o mulțime de cameramani și reporteri. L-am rugat pe șoferul de taxi să mă ducă în spate, la intrarea de serviciu. Am intrat fără să fiu văzut.

Când am ajuns în apartament, aveam mesaje de la *Times, The Journal, The News, The Post, The Observer, The Voice* și *Newsday*. CNN, CNBC, MSNBC, FOX și toate sucursalele locale încercaseră de asemenea să mă contacteze. „Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să lași robotul telefonic să preia mesajele câteva zile", spusese Parker. „După aceea nu te va mai deranja nimeni până la proces."

„Până", nu „dacă" urma să fie un proces. Erau acum trei – nu două – mari certitudini în lume. Moartea, taxele și acuzarea lui David Remler.

Audierea era programată la trei săptămâni după punerea sub acuzare. Am presupus că voi depune mărturie. Am presupus greșit. Victor mi-a explicat că oricât de elocvent și de persuasiv credeam că pot să fiu, la sfârșitul zilei aș fi fost un risc pentru mine însumi.

Am întrebat de ce.

– Memoria, a spus Victor. Acum s-ar putea să-ți aduci aminte sau nu cu certitudine de sută la sută ce s-a întâmplat în ultima lună. Peste șase luni unele lucruri vor fi confuze sau chiar le vei fi uitat. Și este tot ce le trebuie. Să spui un lucru în fața juriului și altceva la proces și pro-

curorii te vor acuza de lipsă de consecvență. După aceea pentru ei ai fi Pinocchio. Pe lângă asta – a adăugat – un juriu va pune sub acuzare și un sandvici cu șuncă dacă i se prezintă unul.

Și așa am învățat lecția numărul trei.

Procesul, grăbit pentru că suscita interes, a început la șapte luni de la arestare. Era la începutul lunii mai, dar primăvara foarte rece și ploioasă nu se terminase, iar vara părea destul de departe.

Cine sunt oamenii aceștia? Aceasta a fost prima mea reacție când am intrat în sala de judecată. Băncile de pe ambele părți erau pline de spectatori care, aproape la unison, s-au întors să se holbeze la mine. Parker era deja în primul rând, în spatele mesei apărării. Era un loc reprezentativ pentru implicarea lui în acest proces – stătea tot timpul în culise.

Parker a dat din cap când au apărut Victor și Terry. Vroiau să discute ultimele detalii despre pledoaria de deschidere.

Câteva minute mai târziu, s-a deschis o ușă din dreapta prezidiului. Juriul era pe punctul de a intra. Parker s-a întors la locul lui, iar noi ne-am dus la masa apărării. Ne-am așezat. Terry în dreapta mea. Victor în stânga. Eu la mijloc. În mijlocul a tot ce se întâmpla.

Și v-ați putea întreba, cum de am ajuns aici? Iată cum.

Am oftat.

– Nu stăm prea bine, nu-i așa?

Terry a ridicat privirea din însemnările ei de pe masă. Eram amândoi din nou în biroul ei. Procesul începuse de trei zile.

– David, nici măcar nu am ajuns în miezul problemei, a spus.

– Dar ei au făcut-o. Am impresia că suntem loviți foarte tare.

Buzele lui Terry s-a ridicat la colțuri.

– Pacienta ta misterioasă ți-a copt-o destul de bine. A dat acuzării destul de multe lucruri.

– Și atunci de ce zâmbești? am întrebat.

Ochii i s-au îngustat.

– Pentru că acum e rândul nostru.

Așa era. Acuzarea își spusese cuvântul. De la probele A până la ceea ce părea a fi Z, cu rapoartele serologice, cu expertul care a verificat semnătura lui Conrad Birch de pe scrisoarea pusă la mine în bibliotecă și mărturia detaliată a inspectorilor Trentino și Lopez, până și

eu mă întrebam dacă nu comisesem crima. Îmi puteam imagina ce credea juriul.

Juriul. Terry îmi spusese cum avea să abordeze juriul.

– Eu privesc lucrurile așa, spusese. Autorii sunt în general priviți cu destul respect. Unul dintre obiectivele noastre în alegerea unui juriu ar fi deci să găsim cât mai mulți oameni care au citit *Pendulul uman* sau cel puțin au auzit de carte. Acuzarea ar dori exact opusul. Dar mesajul real pe care îl transmite cartea răstoarnă acest raționament. Cartea ta este despre natura nepredictibilă a omului; susține faptul că un comportament exemplar nu este cumulativ și că toți suntem capabili de ceva rău în anumite împrejurări. Nimeni nu este imun.

Am dat din cap.

– Inclusiv autorul.

– *Mai ales* autorul, spuse Terry. Nu se poate ca cineva care-ți cunoaște cartea să nu ia în considerare faptul că prin uciderea lui Conrad Birch ai demonstrat lucrul acesta.

– Așa că ne dorim un juriu care să nu o fi citit; pe cei care nu știu nimic despre carte, nu-i așa?

– Exact. Sacrificăm respectul pentru ignoranță. Vrem oameni deștepți, dar nu din cei care urmăresc *Book TV*. Și, dacă nu îi acord prea mult credit lui Hemmerson, va dori exact acest tip oameni în juriu.

A avut dreptate. Când a fost vorba de selecția juraților, una dintre primele întrebări pe care le-a pus-o Hemmerson candidaților a fost dacă auziseră de *Pendulul uman*. Cei care auziseră deveneau brusc cei mai buni prieteni ai lui. Între timp, cei care nu auziseră deveneau prietenii lui Terry.

Realitatea a învins. Cei care mă știau ca pe un autor de succes erau puțini și nu contau foarte mult în juriu. Dintre cele șapte femei și cinci bărbați aleși – dintre care cinci albi, trei negri, trei asiatici și un hispanic – nici unul nu citise *Pendulul uman*. Doar doi dintre ei auziseră de ea.

Cu toate acestea, Hemmerson a vorbit despre cartea mea. Cum îi plăcea să reamintească juriului, îmi pusesem premisa în practică. Intrasem într-un joc și dădusem pe față violența care zăcea în mine. În a doua zi a procesului, s-a așezat în fața judecătorului și a anunțat sala de judecată că a contactat Cartea Recordurilor. Pentru că *Pendulul uman* era cea mai lungă confesiune din lume.

Acest lucru a fost vânat de un reporter care a spus în seara aceea: „Se poate spune că îl lovesc pe Remler cu propria carte."

Nouă

Eram încă în biroul lui Terry şi vorbeam despre eforturile lui Hemmerson şi ale acuzării când a intrat Victor.

– O va face sau nu? a fost prima lui întrebare.

Va depune sau nu mărturie? Asta întreba Victor.

Riscul era ca Hemmerson să mă prindă, să mă facă să mă contrazic singur. Dar dacă eu eram consecvent – sau şi mai bine, stârneam simpatia – răsplata putea fi un adevărat izvor de îndoială.

– Grea decizie, spuse Terry. În special pentru că Hemmerson a fost lăsat foarte liber. E ca şi cum Lomax nu a întâlnit vreodată vreo obiecţie a apărării pe care să nu o poată respinge.

Se referea la Barton Lomax, judecătorul, un bărbat bătrân şi rigid care nu părea să stea în scaun, ci mai degrabă să crească din el. În cei treizeci de ani în care prezidase procesele din Manhattan, se dovedise a fi caustic, nerăbdător şi intolerant faţă de oricine ar fi îndrăznit să-i pună la îndoială autoritatea.

Terry s-a uitat la mine un moment.

– Aşteptăm şi mai vedem, spuse ea. În funcţie de cum decurg lucrurile în următoarele zile, vom lua o decizie.

Victor nu a ezitat.

– Bine, tu eşti şefa.

Ea şi-a dus mâna la ureche.

– Ce-ai spus?

– Drăguţ, spuse Victor. S-a întors spre mine. „Tu eşti şefa." Este de departe expresia ei preferată.

– Doar când o spui tu, şefu', a adăugat ea.

Victor a început să râdă.

– Bine, altceva?

– Lista martorilor, spuse ea. Să ne uităm peste ea.

Următoarele douăzeci de minute am vorbit despre cei care speram că îmi vor salva fundul.

Apoi: evaluarea daunelor. A început întâi cu inspectorii Trentino şi Lopez. Atuuri mari pentru acuzare. Păreau a fi foarte fermi pe poziţie. Îşi alegeau cuvintele şi le spuneau cu calm. Hemmerson i-a pus pe ambii inspectori să relateze toate conversaţiile pe care le-au avut cu mine. Mai întâi Trentino, apoi Lopez. Deşi destul de redundant, ecoul mărturiilor lor susţinea faptul că ceea ce spuneau erau fapte şi nu opinii.

Hemmerson a avut grijă să includă câteva picanterii incriminatorii care treceau dincolo de fapte. Era ca un meci de volei. Le punea inspectorilor întrebări, ridicându-le mingea la fileu şi lor nu le mai rămânea decât s-o joace.

De exemplu:

– Spuneţi-mi, inspector Lopez, aţi observat ceva ciudat la acuzat când aţi mers la el acasă în dimineaţa de după crimă?

– Am observat, a început Lopez. Dr Remler părea puţin buimac. Atât eu, cât şi inspectorul Trentino am simţit miros de băutură în respiraţia sa.

– Credeţi că era beat în momentul acela?

– Nu pot să fiu sigur. Dar Dr Remler era inconsistent în comportament. Uneori coopera, alteori devenea destul de abuziv.

Hemmerson s-a prefăcut a fi şocat – şocat! – de această descoperire.

– V-aţi simţit ameninţaţi? a întrebat el.

– Este un termen relativ din moment ce port o armă, a spus Lopez. Este suficient să spun că nu avea un comportament foarte raţional.

Terry a lovit destul de tare când a examinat martorii. În momentul în care a terminat cu cei doi inspectori, juriul luase la cunoştinţă că buimăceala mea poate, doar poate, fusese cauzată de faptul că cei doi tocmai mă treziseră. Apoi l-a încolţit pe Lopez în legătură cu afirmaţia că băusem. L-a întrebat dacă era posibil să îmi fi mirosit respiraţia a alcool şi în noaptea crimei, acasă la Conrad Birch. A scos în evidenţă cuvântul „posibil", iar Lopez s-a agăţat de el.

– Posibil? a repetat el. Da, cred că e posibil.

– Şi atunci de ce nu aţi cerut să i se ia o probă de sânge? Suspiciunea dumneavoastră în acest caz ar fi mulţumit curtea.

Lopez nu avea un răspuns la această întrebare. Dar acuzaţia fusese făcută. Sugestia fusese plantată... Doctorul era un beţiv.

Mi-am dat seama că *beam* prea mult. Mai întâi a fost moartea Rebeccăi, apoi procesul acesta. Mă bazam pe sticlă pentru a amorţi durerea. Problema era că ameninţam să distrug totul.

Am văzut prea mulţi pacienţi care nu ştiau diferenţa dintre abuzul de alcool şi alcoolism. Cu toate acestea, chiar şi cel mai mic dintre aceste două rele e tot rău. Aşa că m-am hotărât să ţin o cură fără alcool.

Acum, trei zile mai târziu, stând în biroul lui Terry, îmi doream să beau un pahar.

De la această problemă, la alta: Mila. Săraca femeie vroia să mă ajute. Dar fusese un pion neajutorat în înscenarea care mi se făcuse şi, prin urmare, era un martor-cheie pentru acuzare. În sala de judecată, Hemmerson o luase cam aşa:

– Doamnă Benninghoff, de fapt nu aţi vorbit niciodată şi nici nu aţi văzut-o pe această femeie căreia Dr Remler îi spune Sam Kent, nu-i aşa?

– Sunt sigură că...

– Doar da sau nu, vă rog, doamnă Benninghoff.

– Nu, nu am văzut-o niciodată pe această femeie, i-a spus Mila lui Hemmerson.

– Şi nici nu aţi vorbit...

– Nu. Dar ce vroiam să...

– Vă mulţumesc, doamnă Benninghoff. Aţi văzut vreo altă plată de la ea afară de banii gheaţă pe care vi i-a dat Dr Remler?

– Nu.

– Ceea ce-nseamnă că putea fi foarte bine o născocire a Dr Remler, corect?

– Nu.

– Nu? De ce nu, doamnă Benninghoff?

– Pentru că nu cred că David ar putea să facă aşa ceva.

– Exact, a spus Hemmerson. Aţi avut încredere în el. Şi el ştia că aveţi încredere. În felul ăsta i-a fost mai uşor să facă înşelăciunea.

Atunci Terry a obiectat probabil a treia oară în trei minute. De data aceasta se referea la faptul că Hemmerson nici măcar nu îi pusese vreo întrebare Milei. Judecătorul Lomax a fost prompt – un mic miracol – şi a susţinut obiecţia.

– Iată un lucru la care puteţi răspunde cu da sau nu, domnule Hemmerson. Mai aveţi vreo întrebare de pus martorei? a spus Lomax cu o urmă de sarcasm.

Hemmerson s-a retras. Îşi susţinuse punctul de vedere.

– Nu, domnule judecător. Nu mai am întrebări.

– Martorul vă aparţine, doamnă Garrett.

Terry s-a ridicat pentru a examina martorul, dar faptele erau fapte. Mila nu putea demonstra mai mult ca mine că singurul mister legat de pacienta mea era cine era şi nu, cum susţinea acuzarea, dacă exista. Aşa că în momentul în care Terry s-a ridicat şi s-a îndreptat spre boxa martorilor şi i-a zâmbit Milei, nu aveam idee ce întrebări îi va pune. Se pare că nu a fost decât una.

– Doamnă Benninghoff, acuzarea vrea să ne facă să credem că Dr Remler v-a trimis primele e-mail-uri în numele lui Sam Kent. Dar dacă scopul Dr Remler era să creeze aparența unui pacient despre care mai târziu să susțină că a fost amanta lui Conrad Birch, de ce v-ar fi făcut să credeți la început că pacientul lui este un bărbat?

– N-am idee.

– Nici eu, a spus Terry, întorcându-se spre judecător. Nu mai am întrebări, onorată instanță.

În acel moment, nu știam unde vroia să ajungă. Acum, în biroul ei, era pe punctul de a-mi spune.

– Ei vor să îți creeze imaginea unui criminal de geniu, David. Nu numai că ai păcălit străini, dar și oameni care te cunoșteau foarte, foarte bine. Ești viclean, ai imaginație, ești strălucit. Știi ce trebuie să facem?

– Ce anume? am întrebat.

Terry a zâmbit satisfăcută.

– Trebuie să le arătăm că au dreptate. Că ai o minte criminală genială.

Derutat, m-am uitat la ea, în timp ce Victor a izbucnit în hohote.

– Îmi place, spuse el. Îmi place foarte mult.

– Ce părere ai, David? a întrebat ea.

– Cred că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

– Ai fost prins! spuse.

Victor a intervenit.

– Este singurul lucru pe care nu l-a explicat acuzarea. Dacă ești atât de deștept, cum de ai fost atât de prost încât să fii prins atât de ușor. Dacă abordăm problema astfel, juriul va începe să se întrebe dacă este acuzată adevărata minte genială.

– Nu pricepi, David? Dacă îi putem face să se întrebe, îi putem face să creadă, spuse Terry, iarăși cu privirea aceea intensă. Că Pacienta ta misterioasă este foarte reală... și în libertate.

Noaptea următoare mâncam mâncare chinezească în bucătărie când am dat drumul la știrile locale de noapte. Prima știre era despre o crimă în Queens. A doua știre era despre o sinucidere în nordul statului New York.

Stăteam acolo nedumerit în timp ce prezentatoarea a vorbit despre „procesul rabinului care ținuse orașul cu sufletul la gură" anul trecut. „În seara acesta, rabinul este mort."

Se pare că era vorba de o sinucidere. Pentru a nu fi nici o urmă de îndoială, „sursele" spuneau că rabinul lăsase un bilet în celula lui. În acest bilet își mărturisea crima. O omorâse pe femeie. Se sinucisese în același mod în care avocații săi încercaseră să spună că o făcuse victima. Sinucidere prin strangulare. Cu un șiret și o lingură, rabinul plecase pentru a se împăca cu Dumnezeu.

Am continuat să urmăresc știrile, inclusiv rubricile de sport și meteo. Când aceeași prezentatoare mi-a spus să stau pentru că începea *Saturday Night Live*, am închis televizorul și m-am dus la culcare. Nu știam exact ce să simt. Așa că, în final, nu am mai simțit nimic.

– Ești surprins să mă vezi? m-a întrebat.

Tocmai ieșeam de la toaleta tribunalului în aceea dimineață de luni. Era puțin înainte de ora nouă. În câteva minute urma să fie chemat primul martor al apărării – apărarea *mea*. Am simțit o mână pe umăr. Când m-am întors, ea era acolo. Zâmbind.

– De fapt, sunt încântat să te văd, am spus.

Era Emily Morgan. Ca un fel de potrivire, era pacienta mea de la ora nouă, lunea. Era o văduvă de șaptezeci și patru de ani care venea la mine de patru ani. Dacă cineva amenința premisa de la care pornisem scriind *Pendulul uman*, ea era aceea. Era cu adevărat o drăguță.

– Îți dai seama, David, spuse ea, uitându-se în jur, că de atâta amar de ani de când stau în orașul ăsta n-am pus niciodată piciorul în clădirea aceasta?

– Consideră-te norocoasă, am răspuns.

– Știi, dacă mă gândesc bine, nu am mâncat niciodată la restaurantul *Tavern on the Green*.

Abia se încălzea. În următoarele minute am auzit despre prima și singura oară când a mers cu trăsura în jurul Central Park-ului.

M-am uitat discret la ceas. Oricât de plăcută era Emily, urma să întârzii la propriul meu proces.

I-am spus la revedere în grabă și i-am mulțumit pentru ajutor și am fugit spre sala de judecată. Am împins ușile și m-am uitat la scaunul gol dintre Terry și Victor. Am luat loc și, ca un școlar, m-am scuzat pentru întârziere.

După douăzeci de secunde eram din nou în picioare, când a fost anunțat judecătorul Lomax. Apoi, cu coada ochiului, am văzut-o. Sam Kent. Samantha Kent. Doamna Samantha Kent. Cea adevărată.

O vedeam pentru prima oară în persoană. Apăruseră câteva fotografii ale ei în ziare şi îmi făcusem o impresie despre cum arată. Cu toate acestea, deşi vieţile noastre se intersectaseră brusc, nu ştiam foarte multe despre ea.

Puţinele lucruri pe care le ştiam erau poveştile scurte care apăruseră în ziare. Acestea şi ceea ce îmi spusese Terry din declaraţia Samanthei Kent dată poliţiei. Adunate, un lucru era sigur: Pacienta mea misterioasă îşi făcuse temele. Dându-se drept Samantha Kent, ea îşi însuşise mult mai mult decât un nume.

Fusese unicul copil. Crescuse în Larchmont, New York. Fusese la Universitatea Brown. Chiar şi faptul că lucrase la Bergdorf's.

Se poate să fi aflat toate aceste lucruri din conversaţii de alcov nu numai din cercetările ei. Pe parcursul aventurii, Conrad Birch se poate să-i fi spus câte ceva despre soţia lui. Oricum, Pacienta misterioasă îşi intrase foarte bine în rol.

Unul dintre lucrurile pe care nu şi le însuşise era afacerea familiei. Samantha Kent era singurul copil al lui Archibald Kent, fondatorul companiei Kent Oceanic. Construiau cele mai multe nave de transport din lume şi scoteau al naibii de mulţi bani din asta. La vârsta de şaptezeci şi şapte de ani şi văduv, „Archie" Kent avea o avere estimată la patru miliarde de dolari. Ceea ce făcea din Samantha o moştenitoare importantă.

Dar cruciale s-au dovedit lucrurile pe care Pacienta misterioasă le născocise de la un cap la altul. Două lucruri mai exact.

Unul ele era dădaca, Celeste. Samantha Kent şi Conrad Birch nu au avut niciodată o dădacă. Pentru că, doi, nu exista nici un copil. Băiatul de doi ani din centrul povestirii – bătălia inevitabilă pentru custodie şi, în cele din urmă, dorinţa de a-l omorî pe Birch – erau pure invenţii.

Ceea ce însemna că la ceea ce ştiam despre adevărata Samantha Kent mai puteam adăuga un lucru. Portretul unei femei care nu putea crede ce se-ntâmplă. Mai ales când venea vorba de alibiul meu.

Spusese că nu ştia că soţul ei fusese vreodată la psiholog. Având în vedere ceea ce îmi spusese Conrad Birch când am avut prima şi singura şedinţă – şi anume că îşi înşela nevasta – eram înclinat să o cred. Deci ce *ştia* Samantha Kent?

Răspunsul era următorul: toate lucrurile care garantau faptul că Terry nu o va chema niciodată să depună mărturie. Samantha Kent

ştia că venise acasă dintr-o călătorie la Boston şi aflase că soţul ei fusese ucis cu brutalitate. Ştia că acel cuţit folosit pentru a-l înjunghia de mai multe ori pe soţul ei îmi aparţinuse. Ştia că o scrisoare semnată de soţul ei fusese găsită în apartamentul meu şi că sugera faptul că avusesem un motiv.

Mă holbam la ea. Adevărata Samantha Kent era mult mai blondă decât părea în fotografiile pe care le văzusem. Şi tunsoarea era diferită acum. Îi cădea drept până la umeri, cu cărare într-o parte şi oblic peste frunte. Era de asemenea mult mai slabă, cu pometii pronunţaţi. Părea în jur de patruzeci, patruzeci şi cinci de ani. Per total, era atractivă, deşi într-un mod care sugera că fusese cândva şi mai mult.

Asta era ceea ce vedeam. Dar nu era lucrul la care mă holbam. Lucrul care mi-a atras atenţia, era ceva mai mult. Ceva... nepalpabil. Un fel de siguranţă de sine, o atitudine stoică, fruntea sus. O fire rezervată, care nu o făcea însă să pară rece. Lucrul la care mă uitam la Samantha Kent era adevărata bogăţie.

Apoi s-a întors şi a început să se uite şi ea la mine. Şi dacă greutatea privirii ei era un semn, nu îi plăcea ce vedea. Puteam s-o condamn? Mulţi îi spuseseră că eu îl omorâsem pe soţul ei. Acum eram aici pentru a demonstra că nu aveau dreptate. Sau cel puţin să creez îndeajuns de multă neîncredere care ar fi avut acelaşi efect. Şi culmea? În apărarea mea dădeam vina pe o femeie înainte inexistentă care avea o relaţie cu soţul ei. Dacă aş fi fost Samantha Kent, şi eu m-aş fi urât de moarte.

– Puteţi chema primul martor, doamnă Garrett.

Terry s-a ridicat de pe scaunul din dreapta mea şi şi-a aranjat jacheta.

– Mulţumesc, domnule judecător, spuse ea. Apărarea îl cheamă pe Dr Hans Lenbakker.

Astfel a început Operaţiunea Idiotul Genial.

O succesiune de martori aveau să fie chemaţi într-o ordine strategică. Unul pentru a arăta geniul meu în planificarea unei crime complexe. Altul pentru a arăta cât de prost fusesem în punerea în aplicare a planului. Apoi din nou cineva care să vorbească despre geniul meu. Urmat de un altul despre prostia mea. Şi aşa mai departe. Genial şi idiot. Repetat de atâtea ori încât juriul să înţeleagă ideea. Nu eram nici îndeajuns de deştept, nici îndeajuns de prost pentru a comite această crimă.

Dr Hans Lenbakker a depus jurământul şi s-a aşezat în boxa martorilor. Chiar dacă barba lui albă era aranjată cu grijă, avea suficient din acea neglijenţă caracteristică lui Einstein care să sugereze o formidabilă inteligenţă.

– Vă mulţumesc că aţi venit aici astăzi, Dr Lenbakker, spuse Terry.

– Cu multă plăcere.

Terry l-a pus pe doctor să facă un scurt istoric al trecutului său profesional.

Aria sa de expertiză erau datarea picturilor şi scrisul de mână. În momentul în care ajunsese să vorbească despre faptul că în momentul de faţă era director al Consiliului de Autentificare a Artefactelor de la Institutul Smithsonian, puteam spune că juriul era impresionat.

Terry s-a întors la masă, a deschis un dosar şi a scos o pagină pusă într-o folie de plastic transparentă. S-a apropiat de Dr Lenbakker cu ea.

– Vă arăt ceea ce a fost înregistrat ca proba A a apărării. O recunoaşteţi?

– Da. Am examinat-o.

– Acest lucru s-a întâmplat acum două săptămâni, corect?

– Da.

După asta, Terry a început să citească cu voce tare însemnările mele despre Conrad Birch. Singura noastră şedinţă. Faptul că avea o aventură. Sentimentul că nu putea să o părăsească pe soţia lui, şi teama de a trebui să se despartă de amantă.

– Teamă, a repetat Terry. A citit apoi ceea ce spusese despre amantă, că avea un temperament impulsiv. Terry s-a uitat la juriu. Dr Remler scrie că Birch era, citez, „foarte îngrijorat de cum va reacţiona amanta sa".

A înmânat pagina Dr Lenbakker.

– După cum ştiţi, domnule doctor, sunt note pe care clientul meu le-a oferit ca fiind documente ale singurei şedinţe pe care a avut-o cu Conrad Birch, spuse ea. Bazându-vă pe examinarea pe care aţi efectuat-o asupra acestui document şi pe experienţa dumneavoastră, când au fost scrise? Luna trecută? Anul trecut?

– Acum mai bine de un an, aproape doi ani. Analiza particulelor de cerneală ar confirma lucrul acesta. Iar oxigenarea l-ar garanta.

– Deci, Dr Lenbakker, dacă Dr Remler ar fi încercat să falsifice faptul că l-a tratat pe Conrad Birch, pentru a-şi construi un alibi, spuneţi că plănuia să-l ucidă pe domnul Birch încă de acum *doi* ani?

– Obiecție! strigă Hemmerson. În primul rând, crima a avut loc acum șapte luni. Mai mult, Dr Lenbakker este aici pentru a verifica cerneala, nu intențiile acuzatului.

– Se susține, a spus judecătorul Lomax.

– Îmi pare rău. Mă gândeam că Dr Lenbakker ar putea să aibă un indiciu.

Majoritatea juraților au zâmbit, alături de restul oamenilor din sală.

– Mulțumesc, Dr Lenbakker.

I-a dat înapoi hârtia lui Terry și ea a pus-o la dosarul de probe.

– Nu mai am întrebări, domnule judecător.

– Martorul vă aparține, a spus Lomax, uitându-se la Hemmerson.

Procurorul s-a ridicat.

– Nu avem întrebări pentru Dr Lenbakker.

– Foarte bine. Doamnă Garrett, următorul martor.

– Domnule judecător, apărarea are câteva întrebări adiționale pentru inspectorii Lopez și Trentino. Pentru că sunt în sală astăzi, aș vrea să-i chem.

– Se permite, spuse Lomax.

Terry îmi spusese că este un lucru obișnuit ca inspectorii să asiste la judecarea cazurilor lor și în zilele în care nu depuneau mărturie. Un soi de interes ascuns. Cu toate acestea, nici Terry și nici Victor nu aveau de gând să riște. Așa că i-au spus în taină unui reporter cu o zi înainte că aveau pregătit un martor-surpriză. După cum era de așteptat, reporterul i-a întrebat mai târziu pe inspectori dacă știau despre cine e vorba.

– Apărarea îl cheamă pe inspectorul Joseph Trentino, a anunțat Terry.

În fundul sălii, detectivul s-a ridicat în picioare și a trecut de partenerul său, Lopez. În timp ce Trentino venea în față, Terry s-a întors cu fața la judecător.

– Domnule judecător, aș vrea ca inspectorul Lopez să nu fie prezent în sală în momentul mărturiei inspectorului Trentino. Pentru că vreau să aud amintirile lor separat.

Hemmerson s-a ridicat pentru a obiecta:

– Domnule judecător, a spus furios, cererea apărării echivalează cu o acuzație de complicitate la adresa celor doi inspectori și, ca urmare, sperjur. Nu numai că vă cer să respingeți cererea, dar pretind și scuze.

A fost rândul lui Victor să se bucure. Prima zi a apărării şi Terry deja intrase pe sub pielea lui Hemmerson.

Lomax a cumpănit cererea lui Terry şi obiecţia lui Hemmerson. După câteva clipe, l-a rugat pe Lopez să iasă să-şi mişte puţin picioarele.

După ce Trentino s-a aşezat, Terry a făcut o mică recapitulare.

– Inspector Trentino, aveţi un psiholog la locul unei crime, care vă spune că este în căutarea unei paciente. Vă spune că această pacientă a mărturisit că şi-a omorât soţul. Numai că se constată că soţul nu este al ei – este soţul alteia. Mai mult, pacienta se dăduse drept acea alta, adică adevărata soţie. E destul de confuz, nu-i aşa? Aproape greu de crezut.

– Da.

– Vreau să spun, dacă aş fi încercat să îmi fac un alibi, cu siguranţă nu aş alege să spun aşa ceva. Dumneavoastră aţi face lucrul acesta?

Hemmerson a obiectat pe motiv că se specula. Terry i-a replicat spunând că inspectorul auzise foarte multe alibiuri şi că era cel mai calificat pentru a comenta viabilitatea celui prezentat de clientul ei. Lomax i-a cerut lui Trentino să răspundă la întrebare.

– Pentru un alibi nu a sunat foarte plauzibil. Nu, nu ar fi fost alegerea mea.

– Cu alte cuvinte, dacă Dr Remler inventa un alibi, ar fi fost destul de idiot, nu?

– Sunt cuvintele dumneavoastră, nu ale mele.

Terry a încuviinţat.

– Dacă aş fi spus că Dr Remler ar fi putut să fie mai inteligent în alegerea unui alibi dacă asta ar fi dorit de fapt? Acestea ar putea să fie cuvintele *dumneavoastră,* inspector Trentino?

– Sigur, bine... da, ar fi putut să fie mai inteligent.

– Bine. Mulţumesc, spuse ea. Acum să ne întoarcem la noaptea fatidică din casa Birch, când poliţia l-a găsit pe Dr Remler. Ieşea din subsol, nu?

– Nu eram acolo, dar asta au raportat cei doi ofiţeri care au ajuns primii acolo.

– Ştiţi ce făcea Dr Remler în subsol?

– Nu, nu ştiu.

– Nu l-aţi întrebat niciodată?

Fruntea lui Trentino începea să se încreţească.

– Nu, nu l-am întrebat în mod direct, pentru că ne spusese că o caută pe pacienta sa.

– Aha, alibiul, spuse Terry, cu un deget ridicat. Şi aţi crezut ce vă spunea Dr Remler?

– La început.

– A spus că fusese în toate camerele din casă, nu-i aşa?

– Da, a spus asta.

– Şi mai credeţi şi acum acest lucru?

– Răspunsul este: nu ştiu, răspunse el înţepat.

Terry, neîncrezătoare:

– Nu ştiţi dacă îl credeţi?

– Exact. Nu ştiu.

– Poate acest lucru vă va ajuta, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre juriu. Amprentele Dr Remler au fost găsite în toate camerele din casă – *toate* camerele – inclusiv în subsol. Asta ar fi logic pentru cineva care caută pe altcineva, nu?

Hemmerson a obiectat.

– Nu reuşesc să înţeleg care este scopul acestor întrebări.

Judecătorul Lomax i-a aruncat o privire piezişă lui Terry:

– Doamnă Garrett, fie treceţi la subiect, fie mergeţi mai departe, vă rog.

– Domnule judecător, ideea este simplă. Acuzarea vrea să ne facă să credem că clientul meu a plănuit şi a comis o crimă complexă. Dar dacă ar fi făcut lucrul acesta, ar fi fost destul de prostesc din partea lui să lase amprente în toată casa. În afară, bineînţeles, de cazul în care clientul meu spune adevărul, şi exact asta vreau să demonstrez – că Dr Remler îşi căuta cu adevărat pacienta în noaptea aceea şi că aceasta chiar l-a ucis pe Conrad Birch.

– La naiba, nici măcar nu puteţi dovedi că există.

Terry a înlemnit un moment. Trentino lăsase emoţiile să-i întunece mintea. Spusese ceva fără să se gândească şi chiar dacă adevărat, i-a picat numai bine lui Terry.

– Aveţi dreptate, inspectore. Şi de ce nu putem să demonstrăm că există? Pentru că este exact ce îşi doreşte ea. Aşa încearcă să scape nepedepsită pentru această crimă. Credeţi că existenţa ei este rodul imaginaţiei, dar asta vă face ea să credeţi. Vă manipulează în acelaşi mod în care a făcut-o cu Dr Remler. Dar, spre deosebire de clientul meu nevinovat, pe ea o ajutaţi să scape!

– Inspectorul Trentino nu este acuzat aici! țipă Hemmerson.

Lomax a certat-o imediat pe Terry pentru tactica ei. I-a reamintit de asemenea lui Trentino că se afla acolo pentru a răspunde la întrebări, nu pentru a face comentarii. Apoi:

– Mai aveți întrebări pentru inspector, doamnă Garrett?

– Nu, nu mai am, spuse ea.

Lomax l-a întrebat pe Hemmerson dacă dorea să-l mai chestioneze pe Trentino. Nu dorea. Aplica tactica retragerii, cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru asta fiind acela de-a-l scoate pe Trentino cât mai repede din boxa martorilor.

– Puteți coborî, a spus Lomax.

Trentino a coborât, dar nu înainte de a-i arunca o privire foarte rece femeii pe care o plăcea cel mai puțin din acea sală. Terry i-a returnat privirea însutit. Victor s-a întors la mine și mi-a zâmbit.

– Asta-i fata mea! șopti el.

Șeful mândru se referea la noua achiziție a firmei și la decizia lui de a o pune pe ea avocat principal.

Imediat după acest gând, am mai avut unul. *Dacă este ceva mai mult decât atât? „Asta-i fata mea."* Mi-a trecut prin minte că Terry și Victor sunt împreună. El era un bărbat frumos; ea era o femeie frumoasă. El era de curând divorțat; ea singură. Lucrau împreună și știau că sunt inteligenți și talentați. Era mai mult decât convenabil. Și nu îmi plăcea ideea.

Se poate să fi fost din cauza posibilelor complicații. Eram judecat pentru crimă și nu îmi permiteam ca o ceartă în cuplu de orice natură să-mi pună în pericol apărarea. Cu toate acestea, era ultimul lucru la care mă gândeam. Adevărul era că nu vroiam ca Terry să se vadă cu cineva. Cu Victor sau cu altcineva. Ați crede că perspectiva de a-mi petrece restul vieții în închisoare ar fi trebuit să facă orice alte interese să treacă pe planul doi. Dar asta e. Eram pe cale să mă îndrăgostesc.

Mi-am spus că eram nebun. Nu trecuse prea mult timp de când fusesem interesat de o femeie, care îmi înscenase o crimă. Acum mă gândeam la avocata mea. Oare lipsa companiei își spunea cuvântul? Eram atât de domic de atenție?

Ziua a continuat. Terry nu l-a mai chemat și pe partenerul lui Trentino să depună mărturie. Faptul că a reușit să-l dea afară din sală pe Lopez nu era decât un mod de a distrage juriul. Îi făcea să se gândească la posibilitatea că cei doi inspectori mă acuzau indiferent de fapte.

Dat fiind ce se putea vedea zilnic la ştirile de noapte şi toate emisiunile cu poliţişti, acest lucru nu era exclus.

Terry a continuat cu lista strategică de martori. Medicul legist care a declarat că Birch dormea cu siguranţă în momentul în care a fost înjunghiat. Acest lucru însemna mai puţină luptă pentru atacator sau chiar deloc. Foarte inteligent din partea mea.

Apoi a urmat poliţistul care a găsit cuţitul meu, arma crimei, pe aleea de sub dormitorul lui Conrad Birch. Era evident că îl aruncasem pentru a scăpa de el. Foarte prostesc din partea mea. Doar dacă nu am fost eu. Dacă *ea* nu vroia să fie găsit cuţitul.

Terry a continuat cu martorii, plantând sămânţa îndoielii cu o mână foarte sigură. Pacienta misterioasă începea să prindă contur în sala de judecată.

Operaţiunea Idiotul Genial mergea ca pe roate. Strălucit. Dar apoi roatele au căzut.

Zece

Apărarea şi-a încheiat pledoaria. Fără să fiu supus riscului de a depune mărturie. Era puţin înainte de ora trei, vineri. Hemmerson s-a ridicat şi a anunţat:

– Domnule judecător, acuzarea o cheamă pe Gabrielle Dennis.

I-am auzit pe Terry şi pe Victor spunând la unison: *Cine?*

Ne-am întors cu toţii şi am văzut o tipă bine ridicându-se de la locul ei din fundul sălii de judecată. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani, părul şaten-roşcat şi un bust care nu punea la îndoială faptul că era în favoarea implanturilor mamare.

Tânăra a trecut pe lângă masa noastră şi a ajuns la boxa martorilor. După ce a depus jurământul, Victor a spus:

– Pregătiţi-vă pentru un atac.

Terry a încuviinţat şi a notat ceva. Victor a deschis servieta şi a scos telefonul BlackBerry. A început să scrie rapid. Probabil un e-mail pentru cineva.

Hemmerson s-a apropiat de tânără.

– Puteţi să ne spuneţi cum vă numiţi?

S-a aplecat spre microfon:

– Mă numesc Gabrielle Dennis.

– Sunteți azi aici pentru că ați cunoscut victima, pe Conrad Birch, corect?

– Da, este corect.

– Și în ce calitate l-ați cunoscut pe domnul Birch?

Nu a ezitat nici un moment:

– Am fost amanta lui.

Toată sala a început să murmure și să se foiască. Terry a intervenit.

– Domnule judecător, nu am fost anunțați de prezența acestui martor, și având în vedere ce susține, momentul în care a apărut este cel puțin ciudat.

Hemmerson a sărit și el.

– Domnule judecător, momentul nu este numai foarte potrivit, ci și foarte logic. Procuratura a aflat abia aseară de doamna Dennis. Ea a auzit de la știri ce susține apărarea și a considerat că este datoria ei să se prezinte.

– Vreți să spuneți că nici acuzarea nu a avut timp să examineze martorul? a întrebat Terry neîncrezătoare.

– Justiția lucrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, a spus Hemmerson rânjind. Am avut destul timp.

– Dar nu îndeajuns pentru a informa și apărarea. Cât de convenabil.

Hemmerson s-a uitat urât la Terry înainte de a se adresa iarăși judecătorului.

– Domnule judecător, dacă mă lasați să continui, vă veți da seama că este un martor legal. Doamna Dennis deține informații care cred că vor schimba cursul acestui proces.

Lomax a ridicat mâna și a declarat că examinarea martorului putea continua.

– Când a început legătura dumneavoastră cu Conrad Birch?

– Acum doi ani și jumătate.

– Cum v-ați cunoscut?

– Mergeam la aceeași sală de gimnastică, Max Fitness, spuse ea.

– Vă aduceți aminte cine a avut inițiativa întâlnirilor? a întrebat-o Hemmerson.

– A fost ceva reciproc. Într-o zi eram la greutăți unul lângă celălalt. Eu aveam probleme cu potrivirea unui program și s-a oferit să mă ajute.

– În termenii unei relații sexuale, el a fost cel care a început aventura?

– Eram amândoi adulți, dar aș spune că este corect.

– Știați că este căsătorit?

– Da, știam că este căsătorit. Mi-a spus el.

Atunci mi-am dat seama că Samantha Kent asista la toate astea. Era destul de greu pentru mine. Nivelul ei de disconfort trebuia să fie mult mai ridicat. Am aruncat o privire pentru a vedea dacă stătea într-adevăr în același loc unde șezuse toată săptămâna.

Nu era pe același scaun și nici pe altul. Mă simțeam ușurat. Cu siguranță nu avea nevoie să audă mărturia lui Gabrielle Dennis.

Hemmerson a continuat să o interogheze pe martora-surpriză.

– Cât a durat aventura, doamnă Dennis?

– În jur de nouă luni.

– Deci ați început legătura acum doi ani și jumătate și relația a durat nouă luni, corect?

– Da, așa este.

– Motivul pentru care sunteți astăzi aici sunt știrile care spuneau că apărarea dădea vina pentru crimă pe o presupusă Pacientă misterioasă care a fost amanta lui Conrad Birch și că...

– Obiecție! strigă Terry.

– Se susține, a spus Lomax. Domnule Hemmerson, să ne abținem de la ce se spune și de la aluziile de vinovăție din presă sau din alte părți.

– Îmi cer scuze, domnule judecător. S-a întors la martoră. Doamnă Dennis, ați aflat că acuzatul susține că Conrad Birch a fost pacientul său și că acesta i-a spus că avea o aventură, corect?

– Da.

– Conform însemnărilor acuzatului, această aventură a avut loc acum circa doi ani, ceea ce ar coincide cu momentul în care ați avut relația cu Conrad Birch, nu-i așa?

– Da.

– Mai mult, ați citit și ați auzit la știri că apărarea sugerează faptul că această amantă este Pacienta misterioasă a Dr Remler, este corect?

– Da, este corect.

– Trebuie să vă întreb, a spus făcând o pauză dramatică, ați fost vreodată pacienta lui David Remler?

S-a uitat la mine cu o privire aproape furioasă.

– Nu, nu am fost, a spus.

– L-ați mai văzut vreodată?

– Nu.

– De aceea aţi venit la noi, nu-i aşa?

– Da. Nu mi s-a părut corect.

– Doamnă Dennis, aţi dat dovadă de mult curaj prin venirea dumneavoastră, aşa că lăsaţi-mă să vă întreb. Spuneţi-ne, cum s-a terminat aventura?

– Nu foarte bine. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Conrad mi-a spus că nu putea să-şi părăsească soţia. Ce rost mai avea?

– Deci dumneavoastră aţi pus capăt relaţiei?

– Practic, da. După cum vedeam eu lucrurile, nu prea aveam de ales.

– Vă mulţumesc, doamnă Dennis, a spus Hemmerson. Nu mai am întrebări.

– Doamnă Garrett, martorul vă aparţine, a spus Lomax.

În loc să se ridice, Terry a pus prima întrebare stând pe scaun.

– Doamnă Dennis, unde o făceaţi de obicei cu Conrad Birch?

– Obiecţie! a strigat Hemmerson. Încearcă să creeze o imagine proastă a martorului!

– O să reformulez, a spus Terry. S-a ridicat şi a trecut în faţa mesei apărării.

– Doamnă Dennis, unde vă consumaţi aventura cu domnul Birch?

A răspuns, deşi nu foarte tare:

– De obicei în hoteluri.

– Mă scuzaţi, puteţi vorbi mai tare?

Gabrielle Dennis i-a aruncat o privire sfidătoare lui Terry.

– Am spus, de obicei în hoteluri.

– Puteţi să ne daţi numele unuia dintre ele?

Fără să se gândească, a spus:

– Wall Street Inn.

– Aţi plătit vreodată pentru cameră?

– Nu, Conrad făcea lucrul acesta.

– L-aţi văzut vreodată plătind cu cartea de credit?

– Nu l-am văzut niciodată plătind. Ştiu că plătea. Noi doar...

Terry a întrerupt-o.

– Nu doreaţi să fiţi văzuţi împreună în public. Înţeleg. Deci nu v-a văzut nimeni niciodată împreună, corect?

– Eram discreţi, da.

M-am uitat la Victor, care citea ceva de pe BlackBerry. Terry s-a uitat la ceas. A făcut lucrul acesta intenţionat.

– Acum, doamnă Dennis, haideţi să vorbim despre despărţirea dumneavoastră de Conrad Birch. Aţi declarat că v-a spus că nu vroia să-şi părăsească soţia, aşa este?

– Da.

– V-aţi enervat?

– Am fost supărată.

– Aţi fost cumva mai mult decât atât?

Hemmerson a obiectat. Vroia să ştie unde dorea să ajungă Terry. La fel vroia şi Lomax. A rugat-o să treacă la subiect.

– Permiteţi-mi să spun lucrurile altfel, spuse ea. Doamnă Dennis, vă consideraţi temperamentală?

– Mă înfurii uneori, dacă la asta vă referiţi.

– Nu, mă refer la faptul că dacă cineva v-ar descrie ca având ieşiri din când în când, aţi spune că este o afirmaţie adevărată?

S-a gândit puţin la întrebare.

– Nu, nu cred că ar fi.

Terry a încuviinţat.

– V-ar surprinde atunci faptul că Conrad Birch i-a spus clientului meu că aşa sunteţi?

– Nu, de fapt nu m-ar surprinde.

– De ce nu?

– Conrad avea tendinţa de a exagera. Uneori chiar mintea. Avea o aventură, până la urmă.

– Înţeleg, spuse Terry, uitându-se la juriu, în special la femei. Deci cineva care are o aventură ilicită este mai probabil să nu spună adevărul. E interesant, căci şi dumneavoastră aveaţi o aventură ilicită.

– Dar...

– Cel puţin, asta susţineţi aici. Terry o întrerupsese. Spuneţi-mi, doamnă Dennis, cu ce vă ocupaţi?

– Sunt actriţă.

Terry a făcut o pauză. Răspunsul oferea o şansă neaşteptată. Implica faptul că cineva putea să joace un rol.

– În momentul de faţă lucraţi?

– Nu.

– Când aţi lucrat ultima oară?

– Ei bine, sunt şi chelneriţă.

– Înţeleg. Dar dacă ne rezumăm la actorie, când aţi fost plătită ultima dată pentru asta?

– Poate acum şase luni. A fost pentru o reclamă.

– Cât despre alte roluri, este vreunul în care să vă fi putut vedea? Hemmerson a obiectat.

– Suntem într-o sală de judecată sau pe canalul Bravo?

Lomax a fost de acord.

– Continuaţi, doamnă Garrett. E târziu.

Faţa lui Terry s-a luminat. Era de parcă Lomax ar fi spus cuvintele magice.

– Sunt de acord, domnule judecător, este târziu. Având în vedere lucrul acesta şi surpriza pe care am avut-o cu acest martor, aş vrea să cer o amânare până luni dimineaţă.

Lomax s-a uitat la ceas. Ceasul de perete era în spatele lui. Era cinci fără zece. Destul de târziu pentru o zi plină, părea să fi gândit.

– Curtea se retrage până luni dimineaţă la ora nouă.

Gabrielle Dennis a coborât, iar restul oamenilor din sală şi-au strâns lucrurile şi s-au ridicat de pe scaune. Terry a venit spre mine şi Victor.

– Ţi-a răspuns la e-mail? l-a întrebat pe Victor.

– Da. Se apucă imediat de treabă.

M-am uitat la amândoi.

– Ce începe? Cine este „el"?

– O să vezi, spuse Victor.

Numele lui era Anthony Magnetti, dar Victor îi spunea „Magnetul". Motivul era simplu, mi-a explicat. Tipul putea să afle aproape orice informaţie despre cineva de pe computer. Sau, mai bine spus, din computerul oricui altcuiva.

– Există hackeri şi există Magnetul, mi-a spus Victor. Părea să nu-şi dea seama că vorbeşte despre tip ca un copil care vorbeşte despre un supererou.

Bărbatul care a apărut în biroul lui Victor după ce ne-am întors de la tribunal sigur nu avea să inspire nişte benzi desenate. Anthony Magnetti, zis şi Magnetul, avea în jur de un metru şaizeci şi cinci şi cel puţin o sută treizeci de kilograme. Tipul era ceva între şoarece de bibliotecă şi rocker. Ochelarii negri şi groşi contrastau cu geaca neagră de piele, de biker. Şi mai avea şi o coadă de cal care-i atârna pe spate.

– Magnetul a sosit! exclamă Victor, ridicându-se de la birou. Cei doi s-au îmbrăţişat ca doi vechi prieteni.

Victor a făcut prezentările.

– David, el este Magnetul.

– Anthony Magnetti, spuse el, întinzându-mi mâna.

– Salut, Anthony, am spus, dând noroc. David Remler.

Victor s-a întors la birou puţin.

– O clipă, să o chem pe Terry.

Terry a venit din biroul ei, unde îşi verificase e-mail-ul.

– Salut, Anthony, spuse ea. De când sunt aici am avut trei cazuri şi trei întâlniri cu tine. Oamenii o să înceapă să vorbească.

– Grozav. O să-ţi pot spune ce zic – un amic de-al meu mă învaţă să înregistrez convorbiri.

Terry a dat mâna călduros cu Magnetul şi ne-am aşezat toţi.

Din momentul în care Victor i-a scris primul e-mail, Magnetul fusese ocupat să caute orice putea găsi despre martorul-surpriză. Gabrielle Dennis, femeia care susţinea că fusese amanta lui Conrad Birch.

– Bun, zise Terry. Posibilităţile sunt următoarele. Ori spune adevărul, ori e o escroacă...

– Sau mai bine zis un implant, spuse Victor.

Magnetul a pus caſeaua pe masă şi a dat o pagină din carneţelul său.

– Operaţia lui Gabrielle Dennis de mărire a sânilor a fost făcută aici în Manhattan acum patru ani, pe 4 ianuarie, de Dr Rueben Stolzmier, şi a costat şase mii patru sute optzeci şi şapte de dolari.

Nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

– Anthony, cum de-ai aflat lucrul acesta?

S-a uitat la mine:

– Crede-mă, nu vrei să ştii.

Terry a continuat:

– Mai este o a treia posibilitate, şi anume Gabrielle Dennis încearcă să-şi relanseze cariera. S-a întors spre Magnet. Anthony, care-i treaba cu sala de fitness?

A mai dat o pagină din notiţele sale.

– Ea şi Birch au ſost amândoi membri în aceea perioadă. Gabrielle Dennis mergea mult mai regulat decât Conrad Birch.

– Şi de câte ori au ſost în acelaşi timp? întrebă Terry.

– Doar de optsprezece ori de la data pe care mi-aţi dat-o.

– Bine, deci Gabrielle Dennis şi Conrad Birch se poate să se fi cunoscut aşa cum susţine ea, spuse Victor.

– Sau aşa a aflat despre el, spuse Terry. Anthony, ce ştii despre Wall Street Inn? Sau despre alte hoteluri?

– Birch avea patru carduri de credit și un card de la firmă. Pe nici unul dintre ele nu apare vreun hotel din Manhattan.

– Poate a plătit cash. Cardurile de credit pot fi o probă de infidelitate, spuse Victor. Nu spun asta în cunoștință de cauză.

– Bineînțeles că nu, răspunse Terry.

La naiba. Din nou. Sentimentul acela sâcâitor că ar fi ceva între Victor și Terry.

– Dar banii fetei? întrebă Terry.

– Care bani? spuse Magnetul cu un zâmbet superior. Gabrielle Dennis dă un nou înțeles expresiei „actriță care se luptă". Are un singur cont de cecuri la Chase, de pe care în ultimii trei ani a scos de trei ori peste limită. Nu au avut loc plăți în contul ei și nici un fel de creștere constantă a depunerilor în perioada în care pretinde că a fost cu Birch.

– A avut ceva probleme cu legea? a întrebat Terry.

Magnetul a dat din cap.

– Nimic. Nu mai are mașină de cinci ani, deci nu are nici măcar o amendă pentru parcare.

Victor s-a ridicat și s-a dus spre fereastră.

– Deci, ce am auzit de fapt este că nu există nimic suspicios de pe o parte, dar pe de altă parte...

Terry a intervenit.

– Nu există nimic în mărturia ei de azi ce să nu fi putut auzi la televizor sau să fi citit în ziare.

Magnetul și-a luat cafeaua.

– Ați verificat raportul de autopsie al lui Birch pentru a vedea dacă avea alunițe sau alte semne particulare despre care ați putea s-o întrebați?

– M-am gândit la asta, spuse Terry. Am verificat și nu avea.

Victor s-a întors.

– Mai e ceva, Magnetule? întrebă el.

– Am verificat toate lanțurile de farmacii. A avut o rețetă pentru Xanax acum un an și a luat de trei ori, dar cine nu are, nu? A mai căutat prin însemnări. Mai e ceva, a spus. Nu este chiar o bombă, dar te face să te întrebi care este adevărata ei motivație.

– Ce anume? întrebă Terry, îndreptându-se în scaun.

– Lista de telefoane, spuse Magnetul. Acum două zile, Gabrielle Dennis a dat trei telefoane la EpicOne Media.

– Despre cine sau ce vorbim? am întrebat.

– Scuze, David, spuse Victor așezându-se din nou. EpicOne Media sunt cei care publică *National Tabloid*. Nu mai era nevoie de nici o explicație. Ziarul despre care vorbeau făcea ca *Enquirer* și *Star* să pară ca *Times* și *Journal*. O maimuță cu o tastatură ar fi fost mai precisă decât ei.

– Ideea că încearcă să-și vândă povestea dăunează credibilității, a spus Terry. Dar nu dovedește că povestea este falsă.

– Cum am spus, nu credeam că este chiar o bombă.

– Deși nu e chiar prost ca muniție, spuse Victor.

S-a uitat la ceas și apoi la Terry. Aceasta a încuviințat.

– Cred că acum te putem lăsa să pleci, Anthony, a spus Terry.

Magnetul s-a ridicat din fotoliu gâfâind puțin. Când am dat mâna, i-am mulțumit pentru efort. Victor l-a mai îmbrățișat încă o dată, iar Terry s-a oferit să-l conducă.

– Mă întorc imediat, spuse ea.

Victor și cu mine ne-am așezat din nou după ce au plecat.

– Ți-am spus că a lucrat pentru CIA și pentru Mossad? Din câte știu, Magnetti nici nu este numele lui adevărat. S-a ridicat și s-a dus spre bar. Vrei ceva de băut?

– Nu, sunt bine așa, am mințit. Puține lucruri păreau mai bune decât un pahar în momentul acela. Din fericire, unul dintre acestea era sunetul stiloului meu care bifa o nouă zi din calendarul meu mental cu „cât de mult a trecut de când nu am mai băut".

Terry s-a întors. S-a așezat, și-a scos pantofii și și-a pus picioarele pe măsuța de sticlă.

Victor a terminat de turnat ceea ce, evident, ar fi fost și alegerea mea – bourbon – și ni s-a alăturat.

– Deci, la ce ne gândim? întrebă Terry.

– Șansele sunt cincizeci-cincizeci ca Gabrielle Dennis să spună adevărul, spuse Victor. Deși, dacă minte, aș paria că luni o faci să se dea de gol.

– Există un mare semn de întrebare, spuse ea.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Cele două secretare ale lui Victor.

– Putem pleca, Victor? întrebă blonda.

Victor a încuviințat.

– Da, mulțumesc, le-a spus. Să aveți o seară bună.

I-au urat și ele același lucru înainte de a se întoarce și a pleca.

Când nu mai puteau auzi, Terry a glumit.

– *Chiar* îți trebuie două secretare, Victor, sau este mai mult ideea de putere masculină?

– Cu siguranță este puterea masculină, spuse el, zâmbind. Uneori o singură femeie pur și simplu nu este îndeajuns. A început să râdă.

– Bineînțeles! exclamă Terry.

Victor și cu mine ne-am uitat amândoi la ea. *Poftim?*

– Tocmai mi-am dat seama ce trebuie să fac eu luni, spuse ea.

Terry s-a ridicat de pe scaun, și-a frecat tâmplele și a început să ne explice.

Când a terminat, Victor a spus un singur lucru:

– Voi doi ce naiba mai căutați la mine în birou când ar trebui să faceți repetiție?

Luni dimineață, Terry s-a ridicat și l-a informat pe judecătorul Lomax că nu mai avea întrebări pentru Gabrielle Dennis.

– În schimb, domnule judecător, aș dori să-l chem ca martor pe Dr David Remler.

Oare o va face sau nu?

– Da, am răspuns, cu mâna dreaptă ridicată. Adevărul și numai adevărul.

Lomax mi-a făcut semn să mă așez. Terry s-a apropiat de mine și, în ciuda expresiei sobre, a reușit să mă asigure din priviri că totul va fi bine.

– M-ați implorat să vă chem să depuneți mărturie, Dr Remler, nu-i așa? începu ea.

Am zâmbit așa cum trebuia să o fac.

– Nu știu dacă v-am implorat, am spus. Mai bine zis v-am *rugat insistent.*

Replica a provocat chicoteli amuzate în sală.

– Oricum ar fi, a spus Terry, eu nu aveam nici o intenție să vă chem să depuneți mărturie. Vreau să spun că am văzut cu toții acele filme TV în care acuzatul nevinovat este întors pe toate părțile de avocații iscusiți ai acuzării.

– Obiecție! sări Hemmerson. Este o caracterizare grosolană.

– Faptul că clientul meu este nevinovat sau că dumneavoastră sunteți iscusit? a spus Terry.

– Destul, doamnă Garrett, interveni Lomax.

– Îmi cer scuze, domnule judecător. Terry a făcut câțiva pași spre

juriu, continuând să vorbească cu mine. Ideea pe care vreau să o scot în evidență este că până vineri credeam că am făcut o treabă destul de bună în dovedirea nevinovăției. De aceea am luat decizia de a nu vă cere să depuneți mărturie. Dar atunci a apărut acea femeie, pe nume Gabrielle Dennis. A făcut o pauză. Ați mai văzut-o vreodată, Dr Remler?

– Nu, nu am mai văzut-o.

– Nu există nici o posibilitate ca ea să fie femeia care v-a fost pacientă – cea care susținea că este Samantha Kent – nu-i așa?

– Nu, nu este aceeași femeie.

– Deci, văzând-o pe Gabrielle Dennis spunând vineri că a avut o aventură cu Conrad Birch în perioada în care acesta vă spusese că are o relație... ei bine, probabil că ați fost șocat, a spus. Dacă Gabrielle Dennis nu este pacienta care v-a înscenat totul, atunci pe cine ar trebui să credem? Pe dumneavoastră sau pe ea?

Terry părea că vrea să-l încuie pe propriul ei client. De aceea răspunsul meu a picat la țanc:

– De fapt, cred că cea mai logică alegere ar fi să ne credeți pe amândoi.

Terry s-a uitat la mine mirată.

– Cum adică?

– Cred că acuzarea mi-a făcut o favoare. M-au tratat de parcă aș fi mințit de la bun început. Dar cu Gabrielle Dennis au demonstrat că spuneam adevărul despre Conrad Birch, anume că el chiar era adulterin.

– Da, spuse Terry. Dar ei încearcă să sugereze că, din moment ce această amantă nu este Pacienta misterioasă, atunci ați mințit.

M-am uitat la Terry.

– De fapt, singurul lucru pe care a reușit acuzarea să-l demonstreze este că *una* dintre amante nu a fost pacienta mea, am răspuns eu calm.

– Ce vreți să sugerați, Dr Remler?

Mi-am amintit de sfatul pe care mi-l dăduse Terry. *Vorbește de parcă ai fi la o conferință de psihologie, David, nu într-o sală de judecată.*

– Ca psiholog, am început eu, am întâlnit exemple, atât de bărbați, cât și de femei, care aveau mai multe relații extraconjugale în același timp. De aceea, în cazul lui Conrad Birch nu sunt surprins de evenimentele de vineri.

Terry și-a încrețit buzele și a dat din cap.

– Deci, cu alte cuvinte, din moment ce nu eşti bărbatul unei singure femei, cine poate spune că eşti bărbatul unei singure *amante?*

– Exact, am spus. Dar este important faptul că cel puţin pacienţii pe care i-am tratat eu nu sunt deloc dispuşi să recunoască lucrul acesta.

– De ce credeţi că se întâmplă aşa?

– Cred că este vorba de o graniţă socială. Deşi îi blamăm pe cei care au aventuri, ajungem să îi acceptăm ca fiind ceva obişnuit. Dacă auzim că cineva şi-a înşelat partenerul nu suntem foarte şocaţi.

– Dar ideea...

– A două aventuri simultan? Stigmatul este mai mult decât dublu.

– Dar Conrad Birch v-a cerut sfatul. V-a spus despre aventura lui. Vreţi să spuneţi că stigmatul acesta l-ar fi împiedicat să vă spună că mai avea o aventură?

– Răspunsul scurt este da, am răspuns. Deşi în cazul lui Conrad Birch trebuie să ne aducem aminte scopul vizitei lui. Era preocupat de terminarea relaţiei cu o femeie care avea uneori ieşiri violente. Vina nu a fost niciodată subiectul discuţiei.

– Dar din nou, acuzarea susţine că aţi inventat întreaga poveste până la însemnările despre pacientul dumneavoastră, scrise acum aproape doi ani. Ce părere aveţi despre asta?

– Înseamnă nu numai că am avut extrem de multă răbdare în plănuirea crimei, ci şi că am fost foarte norocos. Am ghicit cumva că Conrad Birch avea o aventură.

Terry s-a dus din nou spre juriu. De data aceasta a mers de la un capăt la celălalt şi s-a întors – de parcă ar fi fost al treisprezecelea jurat.

– Cu alte cuvinte, spuse ea, nu sunteţi numai psiholog, dar şi, incredibil, membru al Reţelei Prietenilor Clarvăzători.

Cei din sală au început să râdă. Terry s-a uitat la judecătorul Lomax.

– Nu mai am alte întrebări.

Înainte ca ea să aibă timp să se întoarcă la locul ei, Hemmerson era în picioare şi lansase prima întrebare.

– Dr Remler, spuneţi-mi, cuţitul folosit pentru înjunghierea lui Conrad Birch de mai bine de cincizeci de ori, cui îi aparţinea?

– Dacă mă întrebaţi dacă îl aveam în momentul crimei, răspunsul este nu.

– Nu asta am întrebat. A fost cuţitul dumneavoastră, da sau nu?

– Da.

– Da, era cuțitul dumneavoastră, a repetat Hemmerson. Și scrisoarea care susține că relația dintre Conrad Birch și dumneavoastră era mai mult decât una doctor-pacient și semnată de Conrad Birch – semnătură pe care nimeni din această sală nu o pune la îndoială – unde a fost găsită?

– Mi s-a spus că a fost găsită în apartamentul meu, am răspuns.

– Mă scuzați, Dr Remler, vreți să spuneți că scrisoarea nu a fost găsită de poliție în apartamentul dumneavoastră? întrebă el.

– Nu vreau să spun nimic. Scrisoarea a fost găsită în apartamentul meu.

– Nu negați nici faptul că vă aflați la locul crimei, corect?

– Corect.

– Că alibiul care susține că nu sunteți criminalul este acela că erați acolo pentru a ajuta un pacient – o femeie a cărei existență nu o puteți dovedi, corect?

Am încercat să-mi mențin calmul.

– Da, așa este.

A fost rândul lui Hemmerson să se îndrepte spre juriu.

– Dacă înțeleg corect, acum vreți să ne faceți să credem că Conrad Birch era un Don Juan al Manhattanului, că avea un harem întreg.

– Nu asta am spus.

– Aveți dreptate, ați sugerat că avea mai mult de o aventură în același timp. Este un argument foarte convenabil, nu credeți?

Terry a obiectat.

– Sunt speculații, domnule judecător.

– Se admite, spuse Lomax.

– Retrag, replică Hemmerson. Adevărul este că nu puteți demonstra că Conrad Birch era încurcat cu mai mult de o femeie la fel cum nu puteți demonstra că Pacienta misterioasă există. Sunteți de acord cu mine?

– Sunt.

– Dr Remler, știți că din cele o mie șapte sute optzeci și patru de înjunghieri raportate în New York anul trecut, o mie șapte sute trei au fost comise de bărbați?

– Nu, nu știam asta.

– Cu toate acestea, susțineți că o femeie l-a înjunghiat pe Conrad Birch, corect?

– Da.

– În ciuda faptului că peste nouăzeci și cinci la sută dintre înjunghieri sunt comise de bărbați.

– Nu, nu în ciuda faptului. Am explicat doar ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Conrad Birch – versiunea mea a ceea ce s-a întâmplat.

– Da, ați făcut lucrul acesta, Dr Remler. Și este o versiune *de necrezut*. S-a întors spre Lomax. Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Întrebare: când este un meci nul la fel de bun ca o victorie?

Răspuns: când ți-o spune avocatul.

Asta speram. Terry părea destul de sigură.

Luaserăm împreună un taxi spre centru. Terry se ducea la birou, iar eu acasă.

Pe măsură ce treceam pe lângă clădiri fără să le văd, nu-mi dădeam seama cum putea Terry să fie atât de optimistă după mărturia mea. Sigur, reușisem să mă descurc destul de bine când mi-a pus ea întrebările. Mă pregătise bine, iar eu reușisem să țin minte replicile. Dar mie orice urmă de optimism mi-a dispărut când m-a interogat Hemmerson. Am avut senzația că tipul m-a desființat.

– Nu chiar, spuse Terry. Ți-a dat cu probele peste nas, dar nu mai era nimic nou de aflat. Juriul a auzit deja totul.

– Cum rămâne cu statistica despre bărbați și înjunghieri?

– Se poate să fie reală, dar e în avantajul nostru. Ție ți s-a înscenat totul. Pacienta ta misterioasă a ales o metodă care aruncă suspiciunea asupra ta și o îndepărtează de ea. Este un nou punct pe care trebuie să-l includ în pledoaria finală.

– Presupun că ai dreptate.

– Cu siguranță. Mai mult, partea bună este că Hemmerson nu a vorbit prea mult despre ideea mai multor amante. A abordat puțin problema, dar nu a atins latura psihologică pentru că știa că nu este pe teren propriu. Asta înseamnă că juriul ia în considerare ipoteza foarte *plauzibilă* ca Birch să fi avut mai mult de o singură amantă.

– Deci Hemmerson nu m-a desființat?

– Poate doar te-a scuturat un pic. Dar și tu ai marcat câteva puncte. De aceea am spus că este un meci nul. Și, să fim realiști, un meci nul este la fel de bun ca o victorie.

M-am uitat la ea.

– Am înțeles până la „să fim realiști", am spus.

– E vorba de aşteptări, David. Când juraţii îl urmăresc pe un procuror încolţindu-l pe acuzat, vor să vadă o lovitură decisivă. Trebuie să fie ori albă, ori neagră. Ori eşti nevinovat, ori vinovat, în ambele cazuri, verdictul trebuie să fie unanim. Ţinându-i piept lui Hemmerson, se pare că el a dat greş.

Am vorbit despre proces preţ de vreo treizeci de străzi. Am decis să schimb subiectul.

– Asta ai vrut întotdeauna să faci? Să practici dreptul?

– Am ştiut că vreau să mă fac avocat de la doisprezece ani.

– Se pare că îţi aduci aminte momentul exact.

– Da. Atunci l-am văzut pe Paul Newman în *Verdictul.*

Am început să râd.

– Ce ciudat!

– De ce?

– Pentru că eu am vrut să mă fac psiholog după ce l-am văzut pe Judd Hirsch în *Oameni obişnuiţi.*

– Ce chestie, spuse Terry. Doi tineri uşor de impresionat care au lăsat Hollywoodul să le dicteze viitorul.

– Mai uimitor este că amândoi ne-am urmat visul.

– Poate tu. Eu mai am până atunci.

– Ce vrei să spui?

– Planul cel mare era să reprezint oamenii săraci, a spus.

– Ce s-a întâmplat cu planul tău?

– Nimic. Este încă acolo – doar că revizuit. Oricât de mult vreau să-i ajut pe cei cu venituri mici, mi-am dat seama că nu vreau să trăiesc ca cei pe care i-aş reprezenta. Aşa că planul meu revizuit este să fac bani vreo zece ani. Aşa aş avea îndeajuns de mulţi bani pentru a-mi plăti facturile, până la adânci bătrâneţi.

– Sunt impresionat.

– Nu e cazul. Încă nu mi-am îndeplinit planul.

– O vei face.

Terry mi-a aruncat o privire recunoscătoare. Îmi mulţumea sincer. În momentul acela nu eram avocat şi client.

Taxiul a oprit în faţa clădirii Chrysler.

– Este momentul să fiu genială, spuse Terry. Se referea la pledoaria finală.

– Cât ai scris din ea? am întrebat.

– Aproape două treimi.

– E bine. Eşti aproape gata.

– Da, cu excepţia faptului că treimea care a mai rămas este partea care trebuie să-i convingă pe cei doisprezece juraţi să spună „nevinovat". Floare la ureche.

M-am dus acasă, iar în noaptea aceea m-am culcat fără să fi băut nimic. La opt fără un sfert a doua zi dimineaţă, a sunat telefonul.

– Alo?

– David, sunt Terry. Avea o voce îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu sunt sigură, a spus. Am primit un telefon de la judecătorul Lomax acum cinci minute. Vrea să ne întâlnim toţi avocaţii în biroul lui la nouă şi jumătate. Şi a spus în mod special să fii şi tu acolo.

– Ce motiv crezi că are?

– Nu am nici cea mai vagă idee. L-am sunat pe Victor să-l anunţ şi nici el nu ştie nimic. Tot ce a spus Lomax a fost că s-a întâmplat un lucru foarte neobişnuit.

PARTEA A IV-A

Unsprezece

Biroul judecătorului. Fix nouă și jumătate. Toată lumea era prezentă. Mă întâlnisem cu Terry și Victor pe culoar.

– Ce credeți că o să se întâmple? am întrebat.

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Terry.

Victor s-a uitat la ceas.

– Nici eu. Dar e timpul să aflăm.

Am intrat la judecătorul Lomax. Ușa era deschisă și am intrat toți trei. Lomax nu se afla acolo, dar Hemmerson și cei doi procurori care îl asistaseră, un tânăr și o femeie, ședeau deja și-l așteptau.

– Salut, Glenn, a spus Victor.

– Neața', Victor. Neața', Terry.

Hemmerson s-a întors spre mine și-a dat ușor din cap. Am luat loc pe canapeaua de lângă biroul lui Lomax.

Judecătorul Lomax a intrat. Într-o mână avea o cană de cafea, iar în cealaltă un dosar roșu care nu prevestea nimic bun. S-a așezat la masa plină de hârțoage și a început să facă loc dosarului.

– Suntem toți prezenți? a întrebat cu capul în jos, dând la o parte niște hârtii.

– Da, a spus Hemmerson.

– Da, a spus și Terry.

Lomax a ridicat privirea. Ochii lui cercetau și imediat a devenit clar pe cine căuta. Acuzatul. Când m-a văzut, am încercat să-i citesc expresia, dar bătrânul avea privirea unui jucător de pocker. A apăsat un buton al telefonului și s-a aplecat spre speaker.

– Eunice, vrei să intri, te rog?

O femeie subțiratică și grizonată a intrat în birou cu un aparat de stenografiat. S-a așezat în spatele lui Lomax.

– Vreau să existe transcrierea întâlnirii noastre din cauza naturii neortodoxe a ceea ce se va întâmpla şi a impactului pe care-l va avea asupra cazului. A pus mâna pe dosarul roşu.

Ce naiba are acolo?

După ce i-a aruncat lui Eunice o privire peste umăr, Lomax a început.

– Acuzatul, Dr David Remler, este aici în prezenţa avocaţilor săi. Este prezentă şi echipa acuzării. S-a întors spre mine. Dr Remler, vreau să ne faceţi o descriere fizică a femeii despre care susţineţi că v-a fost pacientă. Aţi declarat că s-a prezentat a fi Samantha Kent, corect?

– Da, am răspuns. Deşi l-a început îşi spunea Sam.

– Şi descrierea fizică? a întrebat Lomax.

– Avea în jur de un metru şaizeci şi cinci. Slabă. Părul blond îi trecea puţin de umeri dacă îl avea desfăcut, am spus.

În momentul acela Lomax a deschis dosarul roşu. Foarte puţin. Şi-a strecurat mâna şi a scos ceva de acolo. O fotografie color Polaroid. A ridicat-o spre mine.

– Dr Remler, aceasta este femeia pe care aţi descris-o?

– Domnule judecător! a exclamat Hemmerson. Cu tot respectul cuvenit, ce naiba se întâmplă?

– O să vă lămuriţi în câteva minute, spuse Lomax.

M-am aplecat şi am studiat fotografia. Era o femeie stând la colţul unei străzi pe timp de zi. Era slabă, de înălţime medie, cu părul blond până la umeri. Totul corespundea descrierii Pacientei misterioase, cu excepţia unui singur lucru. Nu era ea.

– Nu, am spus. Nu este acea femeie.

– Sunteţi sigur? întrebă Lomax. Uitaţi-vă bine.

Deja o făcusem.

– Da, sunt sigur că nu este ea.

Îmi puteam da seama că Victor şi Terry nu ştiau cum să reacţioneze, deşi dezamăgirea părea să fie cea mai logică. Dacă femeia din fotografie ar fi fost Pacienta mea misterioasă, apărarea mea ar fi luat o întorsătură în avantajul lor.

Hemmerson a zâmbit mai mult neîncrezător. Fără îndoială însă acuzarea scăpase de o lovitură.

Dar staţi. Mai urma ceva.

Lomax a pus fotografia la loc în dosarul roşu şi a scos alta. De data aceasta nu era o fotografie Polaroid. Era o poză pătrată, mai mare. A

ridicat-o la fel cum a făcut şi cu prima. Mă uitam şi nu-mi venea să cred.

Evrika. Ea era. Pacienta misterioasă. Slabă, de înălţime medie, cu părul blond până la umeri. Doar că de data aceasta era cu siguranţă ea. Falsa Samantha Kent. Deşi fotografia fusese făcută noaptea, era destul de multă lumină în jur. Purta o rochie neagră lungă şi un şal roşu pe umeri.

– Dr Remler? a încercat Lomax încă o dată. Dr Remler?

Trebuia să spun ceva măcar pentru ca Eunice să poată scrie. Transcrierea trebuia să ateste oficial ceea ce toţi care mă priveau ghiciseră deja.

– Ea este. Cu siguranţă este ea, am spus.

Şocul de a vedea acea fotografie m-a făcut să-mi dau seama unde fusese făcută. Era acolo, stând sub felinarul din faţa treptelor de la Muzeul Metropolitan de Artă. Petrecerea Societăţii Kesper. Ceea ce însemna...

– Ce este, Dr Remler? întrebă Lomax. Privindu-mă fix.

Cu siguranţă îmi văzuse expresia feţei – o privire care sugera faptul că puneam lucrurile cap la cap în minte. Se pare că ştia exact la ce mă gândesc.

Pacienta misterioasă nu era singură. Lomax a dezvăluit că ce îmi arătase nu era decât jumătate din fotografie. Cealaltă jumătate fusese împăturită. Cu o singură mişcare, fotografia a devenit completă. Pacienta misterioasă şi cu mine. Stând unul lângă altul.

Cum a făcut Lomax rost de ea? A fost cu siguranţă prima întrebare din mintea tuturor. Circumstanţele luau o altă întorsătură.

Hemmerson nu mai zâmbea. Rândul lui Victor şi Terry. Dezamăgirea de pe feţele lor se transformase acum în imaginea unei minunate oportunităţi. Apărarea Dr David Remler luase o întorsătură mai bună.

– Domnule judecător, vă cer o explicaţie! a început Hemmerson.

– În primul rând, calmaţi-vă, spuse Lomax. În al doilea rând, vreau să ascultaţi ce am de spus fără să mă întrerupeţi. S-a uitat şi la Victor şi Terry. E valabil pentru toată lumea.

– Când m-am întors la birou ieri după ce procesul a fost întrerupt, mă aştepta un plic de la FedEx. Judecătorii nu deschid de obicei lucruri pe care nu le aşteaptă. Cu toate acestea, la expeditor era trecută Facultatea de Drept a Universităţii din New York, unde ţin nişte cursuri, aşa că am deschis plicul. Înăuntru erau o fotografie şi un bilet scris

la maşină. Lomax a scos o bucată de hârtie din dosar. Era o singură propoziţie, care spunea: „Doctorul Remler spune adevărul."

A continuat:

– Bineînţeles, conţinutul plicului m-a făcut să mă gândesc bine, în primul rând din cauza expeditorului. Sau cel puţin expeditorul pe care îl credeam eu. Am început să sun câţiva oameni de la facultate, dar nici unul dintre ei nu ştia nimic despre plic. Nici nu au putut să depisteze pe nimeni din campus care să-l fi trimis. Atunci am sunat la FedEx. Conform numărului de identificare, plicul fusese trimis de undeva din oraş. Expedierea fusese plătită cu bani gheaţă. În afară de asta, nu au putut să-mi spună nimic. Aşa că nici acum nu ştiu cine a trimis plicul.

– Mă scuzaţi, domnule judecător.

Lomax s-a uitat la Hemmerson cu o privire rece.

– Ce am spus eu despre întreruperi?

Hemmerson şi-a cerut scuze şi Lomax a continuat.

– Lăsând la o parte că expeditorul este anonim, prima problemă pentru mine, care se referă la proces, sunt consecinţele pe care le poate avea faptul că am văzut această fotografie. Sunt sigur că acesta era motivul pentru care domnul Hemmerson dorea să mă întrerupă. I-am arătat Dr Remler două fotografii. Cu toate acestea, am spus că în plic nu era decât una. Motivul pentru am făcut acest lucru este simplu, deşi neconvenţional. Înainte de a lăsa să se iţte o teorie a conspiraţiei, legea cere ca eu să pornesc de la premisa că Dr Remler este nevinovat. De asemenea, trebuie să pornesc de la premisa că nu a avut nimic de-a face cu trimiterea acestei fotografii. Dar dacă este aşa, deşi nu mă pot baza pe asta ca o dovadă, este cuvântul Dr Remler. Lomax a luat prima fotografie pe care mi-a arătat-o. Cea făcută cu un Polaroid. De aceea mai există şi o altă fotografie. Cu alte cuvinte, trebuia să controlez într-un fel.

Tipul mă pusese la încercare.

– Ieri, nu la mult timp de la primirea plicului, am rugat-o pe Eunice să meargă pe stradă cu un aparat de fotografiat la minut pe care-l avem aici la birou şi să facă o pozâ unei femei care se potrivea cu descrierea făcută de Dr Remler presupusei sale paciente. În felul acesta îmi puteam da seama dacă Dr Remler, un om a cărui libertate este în cumpănă, este sau nu un oportunist. Lomax s-a oprit şi a examinat puţin instantaneul. Apropo, cred că Eunice a făcut o treabă foarte bună.

M-am uitat la Eunice în momentul în care primea complimentul lui Lomax. A zâmbit foarte uşor.

– Acum aţi văzut cum am folosit această fotografie şi pe cea primită. Aţi văzut de asemenea şi reacţia Dr Remler. Pentru unii dintre voi, acţiunile mele ar putea să nu corespundă cu ideea pe care o aveţi despre prerogativele unui judecător. Voi lăsa ambele părţi să-şi exprime opinia, dar vă rog să ţineţi minte un lucru. Din punct de vedere legal, mi-am făcut temele.

Judecătorul s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a pus mâinile la ceafă. Era un mesaj al trupului echivalent cu „Să vedem ce aveţi de spus."

Hemmerson a fost primul. A pus întrebare după întrebare. Întrebarea-cheie a fost aceasta:

– De unde ştim că nu v-a trimis fotografia acuzatul însuşi sau una dintre persoanele care îl reprezintă?

Terry mi-a făcut semn să-mi ţin gura. În timp ce instinctul îmi spunea să mă apăr, aveam cea mai bună persoană care să mă apere. Judecătorul.

– Deşi se poate pune problema dacă nu cumva Dr Remler şi/sau apărătorii lui au trimis fotografia, atunci se impune întrebarea de ce au aşteptat până acum? Căci dacă vă uitaţi mai atent, veţi vedea că nu a fost făcută recent. De fapt, a fost făcută cu multe luni în urmă. Cam în perioada în care a fost arestat Dr Remler.

– Există vreo dată imprimată?

Lomax a dat din cap negativ.

– Atunci de unde ştiţi lucrul acesta?

– Pentru că se întâmplă să fiu un fan al lui Mark Rothko, a spus. Vedeţi pata aceea roşie din fundal? Este bannerul pentru expoziţia lui Rothko. Ştiu pentru că am fost la ea – în octombrie anul trecut.

Astfel Mark Rothko a devenit artistul meu preferat din toate timpurile. Hemmerson, depăşit de situaţie, a lăsat această problemă la o parte şi a trecut la alta.

– Domnule judecător, chiar şi aşa, prerogativele dumneavoastră vă permit să nu luaţi în considerare acest plic.

– Într-adevăr, a răspuns Lomax. Problema este însă cu două tăişuri. În primul rând, cineva ştie că am primit plicul. Dacă aleg să nu îl iau în seamă, nu înseamnă că ceilalţi o vor face.

Hemmerson s-a uitat cruciş.

– La cine vă referiţi?

– La presă, pentru început. De unde știm că nu vor primi același plic? Și atunci?

Lui Hemmerson nu îi venea să creadă.

– Cum puteți lăsa amenințarea unor dezvăluiri în mass-media să vă dicteze acțiunile?

Lomax a dat din cap.

– Nu presa mă îngrijorează. Am spus că sunt două aspecte ale problemei. Al doilea aspect mă îngrijorează. A ridicat fotografia din nou. Dacă femeia a fost într-adevăr pacienta Dr Remler, înseamnă că este încă în libertate. La naiba, chiar dacă nu i-a fost pacientă, este tot acolo. Doar dacă o găsim vom ști sigur. Fie că este martor, suspect sau o persoană inocentă, trebuie să o găsim. Dacă o ignorăm nu va dispărea.

Cu asta i-a închis gura. Hemmerson părea acum panicat.

– Sugerați ce cred eu că sugerați?

– Da, voi suspenda procesul. Este nevoie de o nouă investigație a poliției. S-ar putea să vrea să înceapă prin a-i arăta această fotografie Samanthei Kent. Cea adevărată. Poate o recunoaște pe femeie.

– Și dacă se dovedește că toată povestea nu a fost decât o păcăleală – sau mai rău, o încercare disperată de a preveni verdictul de vinovăție, atunci ce facem? întrebă Hemmerson.

– Atunci o luăm de la capăt, răspunse Lomax.

– Dar nu vă dați seama? Apărarea va avea de câștigat în ambele situații.

– E ciudat, a intervenit Terry, evident fără să mai reziste. Credeam că aici este vorba de justiție, nu de cine câștigă și cine pierde. Nu câștigi dacă pui persoana nepotrivită după gratii.

Victor și-a dres vocea.

– Domnule judecător, nu știu ce intenții aveți în legătură cu demiterea juriului, dar vreau să mai așteptăm cel puțin două zile.

– Pentru ce?

– Pentru ca Samantha Kent să vadă fotografia înainte ca presa să afle de suspendarea procesului, spuse Victor. Nu mi-ar plăcea ca această femeie misterioasă să afle ceva înainte să o identificăm.

Avea dreptate și judecătorul știa.

– Înțeleg, spuse acesta. Acuzarea are ceva împotrivă?

Hemmerson și-a frecat tâmplele.

– Cu tot respectul cuvenit, pe lista mea de probleme legate de caz, aceasta este cea mai puțin importantă.

– Deci nu aveţi nimic împotrivă, spuse Lomax. S-a prefăcut că tuşeşte. Nu mă simt foarte bine. S-a întors spre Eunice. Vrei te rog să-i comunici grefierului că şedinţa de azi se amână din motive medicale?

Nu era chiar o sărbătorire în seara aceea, deşi avea toate semnele. Râsete, glume, băutură şi chiar un toast.

– Pentru Fotograful fantomatic! a spus Victor, ridicând paharul.

Am băut cu toţii pentru asta. Băutura mea s-a nimerit să fie o Coca-Cola dietetică. Alături de mine, Terry şi Victor veniseră şi Parker cu Stacy. Ne aflam într-un bar de pe strada Hudson.

Ascultându-l pe Victor, nu puteam să nu repet cuvintele în minte. *Fotograful fantomatic.* Am făcut speculaţii în legătură cu cine ar fi putut să facă poza. Şi *de ce?* Nu aveam nici o îndoială că cel care i-o trimisese lui Lomax dorea să mă ajute, dar era greu de crezut că acesta fusese motivul pentru care fusese făcută fotografia. Atunci care era motivul urmăririi mele în felul acesta? Sau oare eu eram cel urmărit?

Evident, nu eram singurul care îmi puneam astfel de întrebări. Din momentul în care am plecat de la tribunal în dimineaţa aceea, Terry şi Victor au fost la fel de nedumeriţi. Până la cină, lista celor perplecşi îi includea pe Parker şi pe Stacy.

– Cum a reacţionat Hemmerson la evenimentele de azi? întrebă Parker.

– Nu prea bine, răspunse Terry.

– Parker, ar fi trebuit să vezi cum a intervenit Terry spre final, a spus Victor. A fost superb. A ridicat paharul. Pentru Terry Garrett şi pentru munca ei extraordinară în cazul „Poporul vs. Dr David Remler".

– Noroc! Noroc! am spus cu toţii. În timp ce dădeam noroc, nu am putut să nu mă uit la modul în care a strâns-o Victor pe Terry de umăr. A fost cea mai analizată strângere din istorie. Era de natură sexuală? Doar prietenească? Sexuală deghizată în prietenească?

Mă holbam la umărul lui Terry – de după strângere – când am simţit ceva. Erau ochii ei. Se uita la mine cum mă uitam la umărul ei. Am ridicat privirea şi ochii ni s-au întâlnit. A zâmbit uşor şi eu m-am uitat în altă parte, ca un şcolar timid.

Am continuat să vorbim, să spunem poveşti şi să râdem. Stacy l-a convins pe Victor să facă o sponsorizare în numele firmei lui pentru centrul de criză al femeilor. În plus, Terry s-a oferit să ajute muncind ca voluntar.

După ce am glumit pe seama faptului că el și Stacy ar trebui să plece înainte să se răzgândească cineva, Parker s-a uitat la ceas.

– Serios, s-a făcut târziu. El și Stacy s-au ridicat și ne-am luat la revedere.

Am rămas doar trei. Am continuat să ne simțim bine. Situația nu părea deloc ciudată, dar aș minți dacă aș spune că nu exista o parte din mine hotărâtă să nu-i lase singuri pe cei doi.

De fapt, Victor a fost cel care ne-a lăsat pe mine și pe Terry singuri. A zărit pe cineva cunoscut în partea din față a barului. După cum a spus el, „un vechi prieten de la facultatea de drept".

– Mă întorc imediat, ne-a spus.

Atunci am rămas doar noi doi.

– Apropo, nu suntem, a spus Terry.

– Pardon?

– Hai, te rog, Victor și cu mine. Nu suntem împreună.

– Bine, poate că eram puțin curios, am recunoscut. De ce îmi spui lucrul acesta, că tu și Victor nu sunteți împreună?

– M-am gândit că vrei să știi. Se pare că am avut dreptate. Deși acum dacă stau să mă gândesc, dacă Terry Garrett s-ar căsători cu Victor Glass, nu ar trebui să-mi cumpăr alte prosoape cu monogramă.

– Chiar ai prosoape cu monogramă?

– Nu.

– Și nici nu îmi pari genul de persoană care să ia numele soțului.

– Aici te înșeli.

– Da?

– Măcar pentru copii. O mămică și un tătic ar trebui să aibă același nume de familie.

– Deci îți dorești copii?

– Da. Te superi dacă îți pun o întrebare personală?

– Dă-i drumul.

– Tu și soția ta vă doreați copii?

Imediat ce a terminat de rostit întrebarea, a regretat. Din cauza expresiei mele. Nu puteam să îmi ascund disconfortul.

– Ar fi trebuit să știu, a spus. Îmi pare rău.

– Nu trebuie, am spus. Am respirat adânc. Doar că în momentul în care a murit soția mea, era însărcinată în luna a patra.

Terry și-a dus mâna la frunte.

– Doamne, David, nu am...

– Sincer, e în regulă. Nu aveai de unde să știi.

Cu toate acestea se simțea îngrozitor. Ochii au început să i se umple de lacrimi.

– A fost o tâmpenie din partea mea.

– Haide, Garrett. Nu începe să-mi plângi de milă! Expresia i-a provocat un zâmbet.

– E mai bine, am spus. Eram pe punctul de a mai spune ceva pentru a destinde atmosfera când s-a întâmplat să mă uit în jos la mâna mea. Ca să vezi, nici măcar nu simțisem. Mâna ei era peste a mea.

– Scuze, a spus, ridicând ușor mâna. A fost o prostie din partea mea.

– Și dacă aș spune că nu?

A clipit încet.

– Atunci ți-aș aduce aminte că ești clientul meu. E la fel ca la tine cu pacienții tăi. Nu trebuie să se întâmple nimic.

M-am pleoștit.

– Mie aproape mi s-a întâmplat.

– Pacienta misterioasă? A fost altceva. Practic, ai fost sedus. Știa că va funcționa deoarece erai vulnerabil pentru că ți-ai pierdut soția. A profitat de tine sentimental.

Ultima propoziție a lui Terry a provocat un flashback. Tipul acela. Teoria lui. Tangibil versus intangibil – adevărata diferență dintre bărbați și femei. Îmi aduceam aminte atât de bine de el. Nathan uitându-se la mine fără să mă creadă, la petrecerea Cassandrei Nance. Întrebarea lui. *Poți să spui sincer că nici o femeie nu a profitat emoțional de tine?* Cred că nu mai puteam.

– Cu toate acestea, i-am spus lui Terry, mă simt ca un tip patetic care se îndrăgostește de toate femeile care îi oferă puțin din timpul lor.

Și-a dat ochii peste cap.

– Grozav, lucrul acesta mă face să mă simt foarte specială.

– Știi ce vreau să spun. Pe lângă asta, tu mi-ai spus că nu te interesează.

Un zâmbet ușor.

– Nu am spus niciodată asta.

– Zău?

– Scoteam în evidență circumstanțele relației noastre.

– Vrei să spui, avocat și client.

– Exact, spuse ea.

– Ai dreptate, am răspuns. Ar fi o greşeală. Dar poate că singura greşeală este momentul.

– Poate. Însă nu mă pot gândi la asta – sau mai bine spus la tine în felul acesta – şi să te reprezint în acelaşi timp.

– Atunci s-a rezolvat problema, am spus. Eşti concediată. Am râs înainte de a putea să creadă că vorbesc serios. Ce zici de asta? Facem o înţelegere. Când se termină toată povestea asta, şi să sperăm că nu voi merge la închisoare, luăm cina împreună.

– Cred că avem o înţelegere, a spus.

Am întins mâna.

– Atunci s-o pecetluim cu o strângere de mână.

Terry s-a uitat înspre bar şi şi-a pus mâna în mâna mea. Când am strâns, m-a tras spre ea.

– Ce faci?

– Profit de o ocazie, a spus.

Eram faţă în faţă, la câţiva centimetri distanţă. Terry s-a aplecat şi ne-am sărutat. Eram şocat că tocmai făcuse lucrul acesta. Dar nu puteam să fiu mai fericit de atât.

– Îţi dai seama că şeful tău este la cinci metri mai încolo?

– Sunt perfect conştientă de lucrul acesta, a spus.

Ne-am uitat amândoi la Victor, care era cu spatele la noi. „Prietenul de la facultatea de drept" s-a dovedit a fi o tânără blondă superbă.

Terry a ridicat din umeri.

– S-au dus prosoapele mele cu monogramă.

Doisprezece

Purgatoriu. Nu găseam nici un cuvânt care să descrie mai bine starea în care mă aflam. O uşurare care încerca să fie mai mare decât teama. Oricât de bine era că nu mai trebuia să merg la tribunal, nu puteam să nu mă gândesc că ar fi mult mai greu dacă ar fi trebuit să mă întorc. Prioritatea numărul unu: să nu sper prea mult.

Să revin la viaţa mea dinainte: aceasta era prioritatea numărul doi. Iar pentru a face acest lucru trebuia să mă întorc la muncă. Să nu mă mai gândesc la problemele mele concentrându-mă pe problemele altora. Adevărul era că îmi lăsasem toţi pacienţii să aştepte.

Din cauza aceasta mulţi au decis să renunţe la mine. Deşi erau mul-

te lucruri de la care cetățenii New Yorkului se puteau abține, o ședință săptămânală la terapeut nu era unul dintre ele. Așa că în momentul în care doctorul a fost plecat, au făcut și ei același lucru.

Pe de altă parte, cei care au rămas au dat dovadă de o încredere mai mare în mine decât înainte și m-am ales chiar cu câțiva pacienți noi. Ca să vezi. În ciuda faptului că programul meu de ședințe era ca un șvaițer plin de găuri, ca la începuturile activității mele, mă bucuram că nu erau și mai multe găuri.

Joi, la ora patru, am ridicat privirea pentru a o vedea pe Mila intrând în birou. La țanc. În loc să ne întâlnim în fiecare marți la ora cinci, cum o făceam înainte, m-a întrebat dacă putem să facem o schimbare. Dorea de asemenea să ne vedem săptămânal un timp, pentru că de când fusesem plecat de la birou se strânseseră foarte multe facturi și alte treburi.

– Nici o problemă, i-am spus Milei. Când vrei să ne întâlnim?

– Ce zici de joi la ora patru?

– Sună bine.

Motivul ei nici că putea fi mai transparent de atât, dar nu îmi păsa. Mila se gândise că dacă umplea ora în care avusesem ședința cu Pacienta misterioasă ar fi în interesul meu. Poate că așa era.

I-am făcut semn cu mâna.

– *Rád tě vidím,* am spus.

A dat din cap aprobator.

– Și mie îmi pare bine să te văd, a spus.

De când depusese mărturie la proces, Mila se simțise oribil. Își dorise atât de mult să mă ajute, iar faptul că nu reușise acest lucru o dăduse peste cap. Mai rău, cu întrebările manipulatoare ale lui Hemmerson, mărturia ei dăunase cazului.

După ce am asigurat-o pe Mila de nenumărate ori că nu făcuse nimic rău, sentimentul de vină a început să mai scadă. Era în stare să mă întrebe despre proces fără să se emoționeze. Până în momentul în care i-am spus că procesul a fost suspendat. Nu puteam să-i opresc lacrimile de fericire când a auzit acest lucru.

– Și acum ce o să se întâmple? a întrebat.

– Mai întâi poliția o să-i arate fotografia Samanthei Kent pentru a vedea dacă o recunoaște pe femeie. Evident, noi sperăm să o facă.

– Și dacă nu?

– Atunci poliția va trimite fotografia presei. Va apărea în toate ziarele locale și pe toate posturile TV. Sunt șanse să o recunoască cineva.

– Așa ar trebui.

– Bineînțeles, una este să aflăm cine e. Prinderea ei s-ar putea să fie altceva, am spus. S-ar putea să se afle undeva departe.

M-am uitat la ceas. Mi-am dat seama că era a doua zi consecutiv că nu aveam vești de la Terry. Îmi spusese că mă va suna de îndată ce poliția se va duce la Samantha Kent. Urmau să-i arate fotografia în noul ei apartament. Nu era de mirare că se mutase la o nouă adresă, având în vedere ce se întâmplase în vechea casă.

Între timp, aveam de semnat câteva cecuri cu Mila. Pe lângă acestea, erau și câteva cărți pe care trebuia să le semnez. *Pendulul uman* devenise o carte importantă pentru colecționari. E destul de înfricoșător să mă gândesc cât de mulți ar fi vrut să merg la închisoare. Un verdict de vinovăție ar fi sporit mult mai mult valoarea unui exemplar semnat decât o achitare.

La cinci fără un sfert, Mila a plecat din birou. În timp ce îmi strângeam lucrurile, a sunat telefonul.

– Ce bine, ești încă acolo. Era Terry.

– Începusem să mă întreb dacă...

– Da, știu. Se pare că lucrurile au durat mai mult decât ne așteptam.

– Dar i-au arătat fotografia Samanthei Kent, nu?

– Da, a văzut-o. Nu a recunoscut-o pe femeie.

– La naiba, am spus. Și de ce a durat atât de mult?

– Prietenii tăi, Trentino și Lopez, au hotărât să o arate și unor vecini din vechiul cartier și colegilor lui Birch. Nu am putut să spun nimic.

– Nu, mi se pare normal.

– Din păcate, nimeni nu a recunoscut-o pe Pacienta misterioasă.

– Și acum?

– O să vezi fotografia ei diseară la știrile de la unsprezece. Nu m-ar mira dacă ar fi știrea principală.

– Pot să te întreb ceva stupid?

– Nu, David, tu nu o să apari în fotografie.

– De unde știai că asta vreau să te întreb?

– Intuiție feminină, a răspuns. Fotografia va fi îndoită ca atunci când ne-a arătat-o Lomax prima oară. Singura diferență este că va fi mărită și va fi mai clară.

– Poliția va face lucrul acesta?

– La insistenţele noastre, da. Trentino şi Lopez sunt în continuare convinşi că tu eşti vinovatul şi că eşti cumva în spatele acestei poveşti. Dar începând de mâine telefoanele vor începe să sune.

– Chiar crezi?

– O să vezi. Publicul adoră urmăririle. Răpitori, trăgători de elită, orice. Pentru că în cazul de faţă este o femeie – şi încă una frumoasă – nu face decât să transforme totul într-un subiect sexy.

Am încheiat conversaţia convenind să vorbim a doua zi dimineaţă. Ultimul lucru pe care mi l-a explicat Terry a fost modul în care poliţia avea să formuleze totul pentru presă. Pacienta misterioasă nu avea să fie numită „posibil suspect", ci se va spune că „autorităţile cred că ar putea deţine informaţii importante în legătură cu moartea lui Conrad Birch". Da, cum ar fi de ce l-a omorât.

În seara aceea, stând acasă pe canapea, am dat pe ştirile locale. Era o fotografie pe tot ecranul a Pacientei misterioase şi un număr de telefon la care se putea suna.

M-am dezbrăcat de culcare, legănându-mă cu gândul că acesta era începutul sfârşitului. Un sfârşit fericit. Atunci am primit telefonul.

– Ţi-a fost dor de mine, David? Stăteam în picioare, încremenit. Era Pacienta mea misterioasă. Noaptea târziu şi mă suna din nou. Doar că de data asta părea mult mai trează. Pentru că mie cu siguranţă mi-a fost dor de tine.

Vroiam să ţip şi să blestem, să-mi dau drumul la furie. Mă folosise ca pe un prost, iar eu jucasem rolul foarte bine. De aceea am rămas calm. Pentru că mi se oferea o ocazie minunată – să aflu câte ceva despre falsa Samantha Kent. Şi să înregistrez totul.

Reportofonul pe care îmi sugerase Parker să-l cumpăr era chiar în sertarul noptierei. L-am luat şi l-am ridicat la urechea mea, lângă receptor. Am apăsat butonul şi înregistram.

– Bănuiesc că ai văzut ştirile din seara aceasta, am spus.

– Oh, haide! a spus. Doar nu o să ţipi la mine.

– E tentant.

– Dar lasă-mă să ghicesc, psihologul din tine spune să nu faci asta, nu-i aşa?

– Ceva de genul acesta.

– Da, am urmărit ştirile de noapte, spuse ea cu un oftat. Trebuie să-ţi spun, dacă ştiam că sunt fotografiată, aş fi zâmbit mai mult.

– Mă îndoiesc însă că acum zâmbeşti.

– David, ori eşti mai deştept decât credeam eu, ori eşti foarte norocos. Cred că e vorba de a doua parte.

– Spune-i cum vrei. Fapt rămâne că o să-ţi fie destul de greu să faci cumpărături la magazinul din cartier mâine.

– Ştiu, ce păcat, a spus râzând.

– Chiar ţi se pare amuzant?

– De ce, ţie nu ţi se pare?

– De fapt, într-un fel, cred că e un pic ironic, am spus. Să ţi se facă o înscenare şi să fii salvat de o fotografie.

A chicotit.

– Asta crezi că se întâmplă? Că eşti *salvat?*

– Să punem lucrurile altfel: în momentul acesta prefer să fiu eu decât în pielea ta.

– Nu aş fi aşa de sigură, David. Viaţa e plină de surprize. Oamenii nu ştiu niciodată atât de mult cât cred că ştiu.

– Începând de la numele tău real, în cazul meu. Ai putea să rezolvi problema asta acum.

– Cum, să distrug tot misterul?

– Măcar spune-mi un lucru. De ce eu? De ce mi-ai înscenat mie totul?

– E uşor. Crimă unu la unu. Cea mai bună cale de a-ţi acoperi urmele este de a-i conduce pe toţi spre altcineva. Şi cine *merita* acest lucru mai mult decât psihologul îngâmfat care l-a întors pe Conrad împotriva mea?

– Despre ce vorbeşti?

– Ştii despre ce vorbesc. Glasul i-a devenit şoptit şi grav. *Terapeutul meu crede că această relaţie e distructivă. Terapeutul meu crede că ar trebui să-i pun capăt şi să încerc să îmi salvez căsnicia.*

Acum aveam revelaţia. Suspiciunea mea s-a dovedit a fi adevărată; Pacienta misterioasă era amanta. Sau cel puţin una din două amante, dacă un anumit martor spusese adevărul la proces.

Ce îmi spunea ea mi se părea uimitor şi totodată cunoscut. Conrad Birch făcuse ceea ce mulţi făcuseră înaintea lui – se dezbărase de sentimentul de vinovăţie pentru o decizie dificilă punând-o pe seama psihologului. Bietul pacient neajutorat. Împins de la spate. Era un lucru foarte obişnuit în profesia mea.

Pacienta mea misterioasă nu era singura care îmi făcuse o înscena-

re. Conrad Birch făcuse şi el lucrul acesta, iar împreună făcuseră treabă bună.

A continuat.

– Spune-mi, David, cum e să ai atât de multă putere asupra vieţilor oamenilor?

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

– Nu. Eu pur şi simplu ţi-am dat puţin din propriul medicament. Am văzut cum lucrezi, îţi aduci aminte?

– Ce anume? Că am încercat să te ajut, sau cel puţin persoana care pretindeai că eşti?

– Te jucai de-a Dumnezeu, şi încă unul care se autoserveşte, replică ea prompt. Te dai la toate pacientele tale vulnerabile?

– Nu făcea parte din planul tău? Să mă faci să mă simt atras de tine?

A chicotit din nou.

– Da, făcea parte din plan, dar a funcţionat din cauza unui alt lucru pe care îl ştiu – că eşti fie prea arogant, fie prea ignorant pentru a lua în calcul consecinţele muncii tale. Sfaturile sacrosancte pe care le dai când stai în biroul tău confortabil, la adăpost de lumea reală. De aceea nu ai avut nici un fel de problemă să-i spui lui Conrad ce i-ai spus.

– Nu l-am întors împotriva ta, am insistat. M-a folosit ca scut. Încerca să scape uşor. Nu i-am spus niciodată lucrurile acelea.

Din nou un chicotit.

– Îmi place la nebunie faptul că te aştepţi să te cred.

– Preferi să-l crezi pe tipul care te-a părăsit şi s-a întors la soţia lui? Mai gândeşte-te, am spus. Poţi să-mi spui cu mâna pe inimă că nu te-a minţit niciodată până atunci?

– M-a minţit de multe ori. De aceea l-am ucis.

M-am uitat la reportofonul din mână, la banda care se învârtea.

– Aşa este. Te-a minţit. Poate de mai multe ori decât ştii tu, am spus. Ai urmărit procesul, nu-i aşa? Nu a răspuns. S-a prezentat o altă femeie care spune că a fost amanta lui. Dacă spune adevărul, înseamnă că te-a minţit foarte mult.

– Un motiv în plus pentru a-l omorî.

– Cu toate acestea încă îl crezi pe el şi nu pe mine?

– Aşa se pare, nu?

– Dar despre... m-am oprit. Mi-am dat seama că încercam să dau un argument raţional unei persoane care întruchipa iraţionalul. Ce rost

ar fi avut? Aveam ce îmi trebuia. Recunoscuse totul. Iraționalul, da. Dar imediat mi-a trecut prin cap gândul: *După ce a fost atât de deșteaptă, oare poate să fie atât de proastă?*

A fost de parcă mi-ar fi citit gândul.

– Deci, ai prins totul?

– Totul?

– Nu ești bun jucător de poker, David. Ai înregistrat conversația, nu-i așa?

– Nu, am mințit. Aș fi vrut să o fac.

A râs.

– Chiar și atunci când minți, tot spui adevărul.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Cum ți-am spus, viața e plină de surprize. Mai vrei una? A făcut o pauză. Nu am terminat încă. Mai întâi m-am ocupat de Conrad. Acum e timpul pentru târfa aia de nevastă la care s-a întors. În seara asta moare. *Clic.*

Cam atât cu păstrarea calmului. Ultima dată când vorbisem la telefon cu femeia asta, îmi spusese că îl omorâse pe Conrad Birch. Se poate să fi mințit când a spus că este căsătorită cu el, dar spusese adevărul în legătură cu partea cu crima. Acum îmi spunea că Samantha Kent este următoarea.

Amenințarea era reală. La fel de reală cum era și ea. Lucru pe care caseta avea să-l demonstreze odată pentru totdeauna. Am apăsat pentru a derula și am așteptat câteva secunde cu sufletul la gură. Am apăsat butonul play și am așteptat să aud cuvintele ei. Ce am auzit însă era doar un fluierat ascuțit pe fond de fâșâit.

Cuprins de panică, am derulat și mai mult. Am auzit același sunet, nimic din conversația noastră. Am verificat bateriile, volumul. Am scos caseta și am pus-o din nou. Nu mai aveam soluții. *Chiar și atunci când minți, tot spui adevărul.* Îi spusesem că nu înregistrasem conversația. Credeam că mint. Nu o făceam. Adevărul era că nu înregistrasem nimic.

Și se asigurase de lucrul acesta. Cum o făcuse nu știam.

Îmi pusesem întrebarea: după ce a fost atât de deșteaptă, putea să fie atât de proastă? Răspunsul era nu. Eu eram cel care nu puteam să mă simt mai prost.

– Nouă-unu-unu urgențe, a spus operatorul.

În momentul în care am sunat, m-am întrebat: ce naiba aveam să

spun? Că viaţa unei femei fusese ameninţată de altă femeie, doar că nu ştiam de fapt cine este a doua, ca să nu mai vorbesc de adresa primeia?

Am închis şi m-am dus fuga în bucătărie, unde notasem numărul de acasă al lui Terry. M-am uitat la ceas. Era trecut de miezul nopţii. După ce a sunat de patru, cinci ori, Terry a răspuns. Dormea şi abia se trezea când am început să-i povestesc ce se întâmplase. Era complet trează când am terminat de povestit.

– Stai lângă telefon şi te sun eu înapoi. A închis.

Terry se apucase rapid de treabă. Cu toate acestea, nu mă simţeam foarte uşurat. Viaţa cuiva era în pericol şi doar atât puteam face pentru a o ajuta. Mai rău, dacă deja era prea târziu? Dacă Samantha Kent era deja moartă?

M-am aşezat pe pat. Au trecut cinci minute. M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de căpătâiul patului. Au trecut douăzeci de minute. M-am uitat la telefon şi l-am implorat să sune. Nu a sunat. Trecuse o jumătate de oră fără să aud nimic de la ea. M-am gândit că era un motiv destul de bun ca să o sun. Am format şi am aşteptat. Nu a răspuns. A intrat robotul telefonic. Se dusese la apartamentul Samanthei Kent.

Am înlăturat gândul – de fapt teama – că Terry ar fi putut face prostia de a se duce acolo singură. Am lăsat un mesaj pe robot, pentru orice eventualitate.

În sfârşit, a sunat telefonul. Am răspuns într-o clipă.

– David, sunt Terry. Sunt la apartamentul Samanthei Kent, a spus. Vino aici.

– Unde este?

– Numărul o mie treizeci pe Park Avenue, la colţul cu strada Optzeci şi cinci.

– Terry, ce s-a întâmplat?

– O să-ţi explic când ajungi. Vino cât de repede poţi şi adu şi reportofonul. A închis înainte de a mai apuca să spun ceva.

De la două străzi distanţă de blocul Samanthei Kent am văzut luminile roşu-albastre ale maşinilor de poliţie şi m-am gândit la ce putea fi mai rău. Luminile erau de la două maşini de poliţie. Când am coborât din taxi, Terry şi cu mine ne-am văzut aproape simultan. Era în hol; o puteam vedea prin uşile de sticlă. Înainte de a apuca să intru, a ieşit ea şi m-a luat de mână, trăgându-mă deoparte.

– Veşti bune şi veşti proaste, a spus. Vestea bună e că nu s-a întâm-

plat nimic. Nu a încercat nimeni s-o ucidă pe Samantha Kent în noaptea asta.

Am respirat ușurat.

– Și vestea proastă?

– Același lucru. Nu a încercat nimeni să o omoare pe Samantha Kent și înăuntru sunt doi inspectori care cred că tu ai inventat totul.

– Trentino și Lopez cred că am inventat asta? Cum pot crede că am inventat apelul telefonic?

– La fel cum cred că tu l-ai omorât pe Conrad Birch, a spus. Ai adus caseta?

– Da. Am băgat mâna în buzunar și am scos reportofonul. După cum ți-am spus, probabil a folosit ceva – un dispozitiv, poate – pentru că știa că nu pot s-o înregistrez. Nu se aude decât un fluierat ascuțit.

Am apăsat butonul play ca să asculte și Terry. M-am uitat la fața ei când a auzit sunetul.

– A făcut ceva, cu siguranță.

– Ai idee ce?

– Nu știu, dar, în general, unde este voință există și un dispozitiv.

– Poate cei de la poliție ar putea avea idee.

A dat din cap.

– Deocamdată caseta asta este doar pentru noi doi. E singura copie. Nu le dai niciodată polițiștilor singura copie.

– Totuși trebuie să o verificăm, nu crezi?

– Sigur. Mâine îl chemăm pe Magnet să se ocupe de ea. Dacă nu își poate da seama ce s-a întâmplat cu caseta, trebuie să cunoască pe cineva care să știe.

I-am dat caseta.

– De ce nu puteai să-mi spui la telefon ce s-a întâmplat?

– Scuze pentru asta, a spus. Când te-am sunat, Trentino și Lopez trăgeau cu urechea. Nu vroiam să audă nimic, bun sau rău.

– Cum de ai luat contact cu ei doi?

– Nu eu. Victor.

– L-ai sunat?

– Nu a fost nevoie. Era în pat lângă mine.

Am înghețat. Terry a început să râdă.

– Vai, ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut. *Da*, l-am sunat pe Victor – imediat după ce am terminat de vorbit cu tine. Am vrut să sune el la poliție.

– De ce?

– Pentru că el poate să alarmeze pe cineva mult mai bine decât mine. De fapt, este sus în apartamentul Samanthei Kent şi încearcă s-o convingă să accepte protecţia poliţiei.

– Crezi că are nevoie?

– Probabil că nu. Având în vedere că fotografia ucigaşei a apărut la ştirile nopţii, probabil se îndreaptă spre un loc îndepărtat. Dar cu toate acestea, mai bine mai sigur decât să-ţi pară rău.

– De acord.

– Da, doar că doamna Kent refuză protecţia.

Eram pe punctul de a întreba de ce, dar ştiam de ce. *Eu* eram motivul.

– Crede că i-am omorât soţul.

– Da, ideea cu Pacienta misterioasă nu a prins deloc la ea, spuse Terry glumind. De-aia a şi refuzat protecţia.

– Chiar şi aşa, poliţia nu poate s-o protejeze oricum?

– Nu fără acordul ei. Dacă ar face ceva, ar fi să stea cu ochii pe tine.

– Să-i lăsăm.

A zâmbit.

– Trebuie să dai o declaraţie. Să le spui ce s-a întâmplat, mai puţin partea cu înregistrarea conversaţiei.

– Dacă mă întreabă dacă am făcut asta?

– Dacă o fac, spune-le că da. Te vor întreba dacă ai caseta la tine şi poţi să le spui că nu. Terry s-a bătut peste buzunarul unde pusese caseta. În felul acesta nu vei minţi. În momentul acela voi interveni eu şi le voi spune că trebuie să facem o copie înainte să le-o dăm.

Două secunde mai târziu a ieşit Victor.

– Aici eraţi, spuse. S-a uitat la Terry. Ai caseta?

– Da.

– O să îi dăm de cap mâine, a spus. Cred că Magnetul ne poate ajuta.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, a spus Terry. Ai avut noroc în a o convinge pe Samantha Kent să accepte protecţia poliţiei?

– Nu vrea deloc, a spus Victor. Deşi femeia a vrut să depună o plângere pentru hărţuire, David.

– E ridicol, spuse Terry nevenindu-i să creadă.

– Fără glumă. Deşi prietenii noştri inspectori au luat lucrul acesta în considerare. Apropo, dacă mai stăm mult aici, vor crede că punem ceva la cale. S-a întors înspre intrare. Haideţi.

Terry şi cu mine l-am urmat pe Victor în holul clădirii, unde ne aşteptau Trentino şi Lopez. Păreau extrem de nefericiţi.

– Să terminăm repede, spuse Trentino cu o expresie încruntată.

– Dacă vreţi să terminăm foarte repede, putem sări peste asta, a spus Victor cu un zâmbet sarcastic.

Lopez s-a uitat urât la mine.

– Adică să ne prefacem că telefonul nu a existat?

– Da, e bine, a spus Terry. Pentru că în mod sigur nu vreţi să dezvăluiţi faptul că ţineţi cu cineva în cazul acesta, nu-i aşa?

Stăteam şi mă uitam cum sar scântei. Ştiam că este târziu. Am început să le spun lui Trentino şi lui Lopez ce s-a întâmplat. Telefonul şi ce s-a vorbit – faptul că ea dorea să o ucidă pe Samantha Kent şi de ce îmi înscenase totul.

În timp ce inspectorii ascultau, iar Trentino lua notiţe, nimeni nu a chicotit. Nici măcar o singură expresie de neîncredere.

Când Lopez m-a întrebat dacă băusem înainte de a primi telefonul, nici Terry nici Victor nu au intervenit. Am răspuns negativ şi asta a fost tot.

Atunci s-a dezlănţuit iadul. Mai întâi s-au deschis uşile liftului, deşi nu acesta a fost primul lucru pe care l-a auzit toată lumea, ci mai curând ţipetele, ţipetele ei.

– Ticălosule!

Samantha Kent venea cu degetul îndreptat spre mine, ţipând, spunând că sunt un ucigaş. Purta un halat lung, iar în picioare nu avea decât şosete. A ţipat.

– Jur că o să te omor!

Trentino şi Lopez au oprit-o înainte să ajungă la mine. Ţipătul a devenit din ce în ce mai tare. *Protecţia poliţiei? Ha! Singura protecţie de care am nevoie este împotriva ta!*

Eram şocat. Toţi eram. Samantha Kent cea stăpână pe sine, stoică, din sala de judecată, căzuse pradă emoţiilor. Evenimentele din acea noapte o făcuseră să clacheze.

Trentino şi Lopez au început s-o împingă înapoi spre lift. A dispărut în el împreună cu ei şi s-a lăsat din nou liniştea.

Am mers pe jos spre casă. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de spaţiu. Am încercat să mă concentrez să-mi dau seama de ce aveam nevoie. Răspunsuri. Mai mult decât până acum, Pacienta misterioasă mă lăsase cu multe întrebări. De ce sunase? De ce mi-a spus ce mi-a

spus? De ce a zis că avea să o omoare pe Samantha Kent în acea noapte şi nu a făcut-o?

Având în vedere faptul că fotografia ei fusese difuzată la ştirile locale, era puţin probabil ca ucigaşa noastră să rămână în oraş. Poate că ameninţarea împotriva Samanthei Kent era menită doar să-mi aducă aminte cât control avea asupra mea Pacienta misterioasă. Chiar şi în absenţa ei, rămâneam pionul ei.

Gândul la acest cuvânt mi-a adus aminte de zilele de la Universitatea Columbia şi de unul dintre profesorii mei, Dr Alvin Wexler.

Pasionat jucător de şah, Dr Wexler folosea jocul ca metaforă pentru aproape orice. Speranţele noastre, visele, temerile puteau fi mai bine înţelese dacă înţelegeam mai bine şahul.

În timp ce mă apropiam de apartamentul meu, m-am trezit amintindu-mi ceva ce-mi spusese Dr Wexler. Luasem o notă mică la analiza unui studiu de caz căruia credeam că i-am găsit rezolvarea. L-am abordat pe Dr Wexler, dorind să ştiu de ce nu primisem o notă mai mare.

– E simplu, mi-a spus. Nu ai văzut decât ce era în faţa ta.

Când l-am întrebat ce vrea să spună, m-a întrebat dacă jucam şah.

– Puţin, am minţit.

– Şahul se joacă de fapt în mintea ta şi nu pe masa din faţa ta, a spus el. Dacă joci numai ce vezi, nu o să câştigi niciodată. Ideea este că pentru a excela în şah şi în orice alt domeniu, trebuie să-ţi imaginezi. Trebuie să vezi dincolo de ce se află în faţa ta. S-a uitat atent la mine. Cu alte cuvinte, domnule Remler, lucrarea ta a demonstrat doar că ai citit cazul. Dar cei care au luat notă mai mare au demonstrat şi altceva. Că au citit *în interiorul* cazului. Şi-au folosit capul şi au văzut dincolo de faptele prezentate.

Am împins uşa rotativă şi am intrat în hol. Trecând pe lângă portarul care dormea tun, am intrat în lift şi am apăsat butonul pentru etajul meu. În tot acest timp, eu mă uitasem la tabla de şah. Era momentul să încep să-mi folosesc capul.

Treisprezece

Ceva mai mult de paisprezece ore. Atât a durat. Din momentul în care am ieşit din lift până am luat hotărârea crucială.

Primele trei le-am petrecut furând doar atât somn cât să reușesc să rezist la birou – șase ședințe pe care nu îndrăzneam să le anulez. Abia la sfârșitul zilei am reușit să găsesc un răspuns. Un mare răspuns, de fapt. Din nou mi se înscena ceva.

Pacienta mea misterioasă chiar avea intenția de a o ucide pe Samantha Kent. Nu mințise decât în privința momentului. Avea de asemenea intenția de a mă face pe mine suspectul principal. Din nou. Noaptea trecută nu era decât un fel de a crea decorul. Sună. Eu dau alarma. Vine toată lumea. Nu e nimeni acolo. Toată lumea pleacă acasă.

Acestea erau faptele. Aceasta era tabla de șah – era acolo pentru ca toată lumea să o vadă. Doar că de data asta eram pe urmele jocului ei. Am văzut următoarea mutare. Era cea în care Samantha Kent e găsită moartă... și toată lumea mă caută pe mine.

Nu, mi-am spus. Nu voi lăsa să se întâmple lucrul acesta. Tot timpul făcusem ce se aștepta. Mintea rigidă și corectă a unui psiholog. De aceea am fost o pradă ușoară. Eram atât de previzibil. Doar că de data aceasta îmi venise o idee nebunească. Ceva ce în mod normal nu aș face niciodată. Și tocmai de aceea m-am hotărât s-o fac.

Am format numărul de la birou. Telefonul a sunat de vreo șase ori până a răspuns cineva.

– Bulevardul Park o mie treizeci, a spus bărbatul.

– Da, salut, sunt de la Florăria Fiorillo de pe Madison, am spus. Avem de făcut o livrare pentru unul dintre locatari, numele ei este Kent... Samantha Kent. Îmi puteți spune dacă este acasă acum?

Întrebarea l-a descumpănit puțin. Și-a dres vocea.

– Eu sunt portarul. Orice aveți pentru ea, puteți aduce la mine și mă voi asigura să-i parvină.

– Clientul meu a insistat să fie livrat personal.

– Nu dăm informații despre rezidenții noștri.

– Sigur, înțeleg, am spus. Totuși, uite care-i treaba. Clientul a dat trei sute de dolari pentru buchet și nu vrea să zacă acolo. Așa că spune-mi dacă este acasă și trimit imediat pe cineva și de acolo îl duci tu.

Un oftat greu.

– Da, este aici, a spus el.

Era tot ce trebuia să știu.

Următorul telefon l-am dat la Hertz. Pentru că era vineri seară însemna că nu aveam șanse foarte mari. În cincisprezece minute și la

un tarif ridicol de zi mă aflam la volanul unui Hyundai Accent alb hârbuit.

Destinaţia mea, Park Avenue o mie treizeci. Acasă la Samantha Kent. Unde ştiam că este. Restul era simplu. Să găsesc un loc de parcare peste drum de blocul ei, care să-mi ofere vedere spre intrare. Apoi să stau, să mă uit şi să aştept.

De fapt, nu a fost niciodată simplu să găseşti un loc de parcare în Manhattan. Pentru cel pe care l-am găsit a trebuit să stau parcat pe rândul doi patruzeci de minute, cu luminile de avarie aprinse. Maşina care a plecat era chiar cea pe care o blocam.

Cu motorul oprit, am dat un telefon de pe mobil portarului. Şansele ca Samantha Kent să fi plecat cât am fost eu pe drum erau mici, dar trebuia să mă asigur că era încă acolo. Era.

Planurile mele pentru weekend fuseseră stabilite. Dacă Samantha Kent pleca, o urmăream. Dacă nu, stăteam pe loc. În orice caz, trebuia să mănânc, dar eram în capitala lumii în materie de livrări. Cu câteva explicaţii la telefon, puteam mânca orice-mi doream.

Totuşi, am mâncat uşor. Ultimul lucru pe care-l vroiam era să caut o toaletă în timp ce Samantha Kent se hotăra să iasă. Sau, mai rău, când Pacienta misterioasă se hotăra să apară. Eram gata să pariez că va veni să o omoare pe Samantha Kent.

După opt ore în Hyundai se instalase acea durere articulară provocată de nesomn, pe lângă plictiseală. Cel mai rău era că începeam să mă întreb ce naiba făceam.

Pe de o parte eram încăpăţânat, iar pe de altă parte, aveam un presentiment. În mare parte, eram acolo pentru că dacă nu aş fi făcut asta, nu aş fi făcut nimic.

Răsăritul. Cu el a venit şi unul dintre riscurile pe care le luasem în calcul. Un pui de somn. Două ore pentru a încerca să elimin efectele celorlalte doisprezece. Cuvântul „revigorat" nu a fost primul care mi-a trecut prin cap când m-am trezit. Cu toate acestea, eram într-o formă destul de bună pentru a merge mai departe.

La nouă şi jumătate a oprit un taxi. Taxiurile erau ciudate. Era destul de greu să vezi cine cobora din ele. Mi-am întins gâtul să văd cine era noul sosit. Era un bărbat. M-am uitat cum...

Am văzut-o cu colţul ochiului. Mergând înspre intrare. Ochelari de soare mari. O geantă mare de umăr. Un trenci lung cu guler înalt. Tipa se uita drept înainte. Discretă. Incognito.

Nimeni nu ar fi recunoscut-o. Inclusiv eu. Dacă n-ar fi fost un lucru. Șapca. A echipei Yankees. Gri. Aceeași șapcă pe care o purtase la prima ședință. Pacienta misterioasă venise să-și facă treaba. Și eu urma să o opresc.

Am dus mâna spre portiera mașinii și am găsit mânerul orbește. Am dat buzna afară din mașină, cu privirea fixată pe ea în timp ce se îndrepta spre intrarea clădirii. Era singurul lucru pe care îl vedeam. Până când a fost prea târziu.

Parcă aveam ochelari de cal. De fapt ar fi trebuit să mă uit după mașini. Am auzit un scrâșnet de roți și apoi totul a devenit încețoșat. Botul camionetei, impactul, drumul. Când am deschis din nou ochii, eram întins pe spate și mă uitam spre cer. Apoi a urmat durerea, urcând de la genunchi spre coapse. Vreo doi oameni au venit în grabă, întrebându-mă dacă eram în regulă. Dar nu îi auzeam. O altă persoană a venit lângă mine, întregind cercul din jur. Un tânăr, șoferul camionetei.

Privirea mea împăienjenită a coborât de la chipul lui în jos, la ceea ce purta. Era o salopetă, cu „Maxine's Bouquet" scris pe piept. Ironia ironiilor. Fusesem lovit de un florar.

Am văzut persoana care stătea lângă el. Portarul de la clădirea Samanthei Kent ieșise să vadă ce s-a întâmplat. Ca și ceilalți, se uita în jos și aștepta să mă mișc. Vederea lui a îndepărtat ceața din capul meu într-o clipită. Femeia cu șapcă de Yankees. Pacienta misterioasă. Era în drum spre apartamentul Samanthei Kent. Iar eu nu eram. Cel puțin deocamdată.

Cât ai spune „pește", m-am ridicat în picioare. *Aleluia.* Nu chiar. Poate arăta ca o minune, dar nu se simțea la fel. Durerea era înfiorătoare, cu toate acestea am trecut pe lângă oameni și am intrat direct în clădire.

– Hei! am auzit în spatele meu. În timp ce toată lumea vroia probabil să știe unde merg, era un singur om care *trebuia* să știe. Portarul. Am ajuns în hol între un sprint și un șchiopătat.

Am ajuns la lift și am apăsat butonul sus. Spuneți-i noroc, dar ușile s-au deschis imediat.

Am aruncat o privire peste umăr. Portarul se îndrepta direct spre mine. Am apăsat butonul pentru ultimul etaj și ușa a început să se închidă. În ultima secundă, am văzut privirea portarului care ajunsese prea târziu. Era foarte supărat.

Liftul a început să urce. Un moment pentru a-mi trage răsuflarea – și pentru a-mi da seama ce dureri mari aveam. Ușa liftului s-a deschis.

Am văzut un hol pătrat, decorat simplu. Nu era nimeni acolo. Am ieșit din lift și am ascultat. Erau două apartamente, față în față. Pentru că nu am auzit nimic, m-am dus spre stânga, când am auzit o bușitură în spate. M-am întors pe călcâie și m-am grăbit spre ușa opusă.

O să fie încuiată. Dar nu era. Am întors clanța și am intrat. Am auzit un țipăt gutural. Horcăituri și ca un zgomot de dorință de a lua aer. Venea de pe culoarul din fața mea. Am trecut pe lângă bucătărie și sufragerie cât de repede am putut. Zgomotul – lupta – devenea din ce în ce mai tare pe măsură ce mă apropiam. Până când era chiar în fața mea.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost cuțitul. Lama lungă de oțel ridicată în aer și îndreptată în jos. Tremura. *Ele* tremurau. Stând una în fața celeilalte, Samantha Kent și Pacienta misterioasă. Aveau brațele întinse, încleștate la coate, dar numai picioarele Samanthei Kent se pliau. Era pe cale să piardă lupta.

Fă ceva, David. Cu capul în jos, m-am repezit ca-ntr-un placaj de rugby. Șapca i-a zburat. La fel și ea. În timp ce ne rostogoleam și ne îndreptam spre podea, am încercat să zăresc cuțitul. Căzuse? Era încă în mâna ei? Nu l-am văzut.

Nu am văzut nici peretele. M-am izbit în el. După ce fusesem lovit de camionetă, senzația a fost de agonie. Cuțitul era pe jos cam la un metru distanță. Dar la fel era și Pacienta misterioasă. S-a rostogolit spre stânga, apoi spre dreapta, năucită de impact.

Ia cuțitul, David. M-am împins în perete și apoi în genunchi. Eram ametit. Camera se învârtea. Stai – erau *două* cuțite în fața mea. Câte două lucruri din fiecare, vedeam dublu. Două cuțite – unul adevărat, celălalt nu. Cât de convenabil. Din păcate, falsa Samantha Kent știa care este cel adevărat.

Trupul ei întins l-a apucat cu mâna. N-o puteam opri. A început să se ridice. Ca un boxer care se clatină, am făcut același lucru. Vedeam iarăși câte un lucru din fiecare. Pacienta misterioasă stătea în fața mea cu cuțitul strâns în mână.

A fandat, dar nu a fost o fandare.

A fost un glonț care a străpuns-o. Tras de un pistol ținut strâns de mâinile Samanthei Kent.

Trupul femeii care îmi fusese pacientă a devenit rigid. Apoi s-a mu-

iat. A căzut pe podea şi a început să-i curgă sânge din stomac. A fost supt ca un burete de covorul crem şi pentru prima dată am observat că eram în camera de zi.

Pacienta misterioasă era moartă.

Imediat după ce Samantha Kent a apăsat pe trăgaci şi probabil mi-a salvat viaţa, s-a prăbuşit. M-am gândit că poate fusese înjunghiată în timp ce încerca să se apere şi din cauza sângerării căzuse. Dar când m-am apropiat grăbit de ea, nu am văzut nici un pic de sânge. Am bănuit că a leşinat.

– Stai!

La naiba, suna atât de cunoscut. Încet, m-am întors cu faţa spre cei doi poliţişti care aveau armele îndreptate spre mine, am ridicat încet mâinile – şi le-am ţinut acolo.

În spatele poliţiştilor erau doi asistenţi medicali. Crezuseră cu toţii că aveau de-a face cu un accident, un bărbat lovit de o maşină. Nu se aşteptau să ajungă acolo şi să afle de la portar că bărbatul şonticăind se hotărâse să dea iama la ultimul etaj. Bineînţeles, nimic nu se compara cu focul de armă pe care l-au auzit când au ieşit din lift.

Iată-mă. O femeie moartă, una inconştientă şi eu. *Vă pot explica, domnilor poliţişti...*

Din fericire, nu a fost nevoie. În timp ce unul dintre asistenţi a confirmat decesul Pacientei misterioase, celălalt i-a dat cu săruri la nas Samanthei Kent. Şi-a revenit. Era cu siguranţă zdruncinată, slăbită şi puţin ameţită. Dar mai era într-un fel. Recunoscătoare.

Samantha Kent s-a ridicat cu grijă în picioare. În timp ce începeau să-i curgă lacrimi pe obraji, s-a îndreptat spre mine. Am lăsat braţele în jos în timp ce poliţiştii lăsau armele. Femeia care ţipase că dorea să mă omoare venea acum să mă ia în braţe.

– Mulţumesc, a spus încet.

Am îmbrăţişat-o.

– *Eu* îţi mulţumesc.

A strâns puţin mai tare şi era cât pe ce să leşin din cauza durerii din cutia toracică. Asistenţii mi-au spus clar că în viitorul imediat mă aşteaptă spitalul şi aparatul de radiologie. Dar şi mai repede poliţiştii doreau să ştie ce se întâmplase.

Am intrat într-un birou, departe de imaginea sordidă a morţii întinsă pe covor. Acolo Samantha Kent s-a străduit să dea o explicaţie. Începând cu telefonul pe care îl primise cu o zi înainte.

Era din partea unei femei care susținea că lucrează la departamentul de Resurse Umane de la firma lui Conrad Birch. Femeia spusese că avea nevoie de semnătura soției pe niște documente pentru ca să poată fi plătite ultimele dividende ale lui Birch, patru sute unu de mii. S-a oferit să vină la apartamentul Samanthei Kent a doua zi dimineață pentru că nu stătea foarte departe. A fost stabilită ora. Nouă și jumătate, sâmbătă dimineață. În felul acesta, Pacienta misterioasă a putut intra.

– Părea atât de normală când am deschis ușa, a spus Samantha Kent. Am condus-o în camera de zi și m-am oferit să fac cafea. Au podidit-o lacrimile. Nu am reușit să ajung nici în bucătărie.

Ceea ce a făcut-o să se întoarcă a fost ceva ce ea a descris ca un foșnet.

– Nu a fost tare, dar nu știu de ce, m-a făcut să mă uit peste umăr. Slavă Domnului că am făcut-o.

Când s-a întors, a văzut-o pe femeie scoțând un cuțit mare din geanta de umăr.

– Apoi următorul lucru pe care l-am văzut a fost că se repezea spre mine. Samantha Kent s-a cutremurat, retrăind parcă acea clipă. Mai departe totul este în ceață. Cumva am reușit să-i apuc brațul când încerca să mă înjunghie. Din reflex, bănuiesc. Nu am avut timp de gândire.

A descris modul în care încercase să se lupte cu femeia. Și-a adus aminte că i-a trecut prin minte că va muri.

– Nu eram la fel de puternică ca ea. Nu știam cât mai puteam să-i fac față. Și atunci... Nu a mai putut să termine propoziția.

Am terminat-o eu pentru ea.

– Cred că atunci am apărut eu.

Polițiștii s-au întors spre mine. Până în acel moment nu făcuseră legătura.

– Tu ești psihologul ăla, a spus unul dintre ei, cu degetul îndreptat spre mine. M-am uitat la celălalt polițist, care se uita la Samantha Kent. Nu a spus nimic, dar mi-am dat seama la ce se gândea. *Iar tu ești soția tipului ăluia care a fost omorât.*

Punând lucrurile cap la cap, s-au întors spre camera de zi, unde cei doi asistenți îi ajutau pe tipii de la morgă. Aproape la unison, au pus aceeași întrebare.

– Și ea este...?

Am dat din cap.

– Da, am spus. Ea era. Pacienta mea misterioasă.

Am început să le explic cum s-a întâmplat să fiu acolo. Auzindu-mă vorbind, mi-am dat seama cât de greu era de crezut. Când am terminat, privirile erau nepreţuite. Ştiau că spun adevărul. De ce ar inventa cineva aşa ceva?

Unul dintre poliţişti a făcut o glumă în acest sens şi pentru prima dată toată lumea şi-a permis să râdă. Râsul îmi provoca o durere cumplită şi nu puteam să ascund lucrul acesta.

– Trebuie să te duci neapărat la spital, a spus Samantha Kent.

Poliţiştii au fost de acord, spunând că vor completa raportul mai târziu. I-au chemat pe asistenţii medicali din camera de zi, care au venit în birou.

– Ar trebui să mergeţi şi dumneavoastră, doamnă Kent, a spus unul dintre ei.

Nici nu a vrut să audă.

– Sunt bine, a spus. Ce vreau de fapt, domnilor poliţişti, este să vă răspund dacă mai aveţi vreo întrebare. Apoi vreau să-mi fac bagajele, să mă mut la un hotel în apropiere şi să-mi contactez agentul imobiliar. Vrea cineva să cumpere un apartament?

Tonul ei, calm, dar totuşi hotărât, nu lăsa nici o urmă de îndoială că era bine. Deşi fusese la un pas de moarte, cel mai evident lucru era că dorea să lase în urmă nu doar evenimentele din dimineaţa aceea, dar şi pe cele care duseseră la acestea. Îşi pierduse soţul şi trebuise să asiste la un proces pentru omucidere în care infidelitatea acestuia fusese discutată deschis. Dacă pentru a-şi vedea de viaţă trebuia să apese pe trăgaci şi să o ucidă chiar ea pe asasina lui, atunci aşa să fie. Un lucru era cert sigur, eram extrem de recunoscător că deţinea o armă.

– Îmi pare rău, domnule, este obligatoriu. Acesta a fost răspunsul la expresia de pe faţa mea când am văzut o targă adusă în apartament pentru mine. M-am urcat şi i-am lăsat pe asistenţi să mă lege.

– Îmi puteţi face o favoare? i-am spus unuia dintre tipii care mă duceau spre ambulanţă. Vezi Hyundai-ul alb de acolo, poţi, te rog, să scoţi cheile din contact?

– Nici o problemă. O şi încui, da?

– Sigur, mulţumesc, i-am spus.

Radiografia de la Spitalul Lenox Hill a arătat trei coaste rupte.

– Vă dau un sfat, a spus doctorul care m-a consultat. Evitaţi clubu-

rile de comedie, masajul thailandez şi luptele pentru titlul la categoria mijlocie.

– Nu se poate face nimic?

– Nimic ce corpul să nu facă mai bine şi mai repede de unul singur.

– Dar ceva pentru durere?

– Pentru asta pot să fac ceva. Aşteptaţi aici şi o să vină o asistentă să vă aducă o reţetă pentru calmante.

„Aici" era o zonă din camera de gardă ascunsă după nişte perdele. Mi-am dat seama că trebuie să sun câţiva oameni să-i anunţ ce se întâmplase. Atunci mi-am dat seama că îmi uitasem mobilul în Hyundai. Bine că era încuiată.

Nevoia de a-i cere unei asistente un telefon a dispărut imediat când am auzit o voce cunoscută.

– Îl caut pe Dr Remler...

– Intră, Parker.

Stacy era în spatele lui. Au intrat după perdea.

– Ce naiba a fost în capul tău? a întrebat Parker, glumind doar pe jumătate.

Stacy m-a sărutat pe frunte.

– Eroul meu! a spus ea emoţionată.

Le-am povestit ce se întâmplase. Abia le venea să creadă. Am întrebat de unde au auzit.

– M-a sunat Terry, a spus Parker. Trebuie să apară din clipă în clipă.

– De unde a aflat?

– Un prieten reporter de-al lui Victor monitoriza banda poliţiei căutând ceva pentru ziarul de mâine. Aşa a aflat. L-a sunat pe Victor, care joacă golf în Connecticut. Victor a anunţat-o pe Terry.

De parcă ar fi auzit, Terry a băgat capul de după perdea.

– Slavă Domnului! Era evident că era mai mult decât avocatul meu în momentul acela şi m-am uitat la Parker şi la Stacy care se făceau că nu observă.

Am spus din nou toată povestea, pentru Terry. Pe Parker şi Stacy nu i-a deranjat. Tot le venea greu s-o creadă. Şi mie. Una e să crezi că reuşisem să intru în mintea Pacientei misterioase. Şi alta să constaţi că avusesem dreptate.

– Deci, până la urmă, cine era ea? a întrebat Terry.

Fusesem scos din apartamentul Samanthei Kent înainte de a se stabili acest lucru.

– E de presupus că avea un act de identitate la ea, am spus. Sau poate că nu.

– Oricum, vom afla în curând, a spus Terry. O să dau niște telefoane puțin mai târziu.

O parte din mine își dorea să dea acele telefoane imediat. Cealaltă parte mă liniștea că după ce am așteptat atât de mult, încă puțin nu mă va ucide. O alegere interesantă de cuvinte având în vedere dimineața prin care trecusem.

Așa că pentru ceva vreme Pacienta misterioasă avea să rămână tot un mister. Diferența fiind că acum eram sigur că nu mai putea face nimic. Era un sentiment minunat pe care îl puteam rezuma în două cuvinte. Șah-mat.

Mai era o singură problemă. Ceva ce nu știam.

Nu era un singur joc în desfășurare.

PARTEA A V-A

Paisprezece

Numele ei era Haley Morgan. Treizeci şi doi de ani. Singurul copil al lui Adam şi Shirley Morgan. Amândoi decedaţi. Locuia singură într-un apartament în Chelsea. Avusese câteva roluri mărunte ca actriţă şi făcuse ceva modelling, mai ales pentru cataloage. În restul timpului – adică mare parte din timpul ei – lucra ca secretară pe la diverse firme. Acesta a fost cârligul. Cu vreo doi ani în urmă, fusese desemnată să lucreze câteva luni la o firmă de investiţii de pe Wall Street. Aceeaşi firmă la care lucra Conrad Birch.

Sfârşitul poveştii. Cel puţin pentru presă. În cele douăzeci şi patru de ore de când plecasem din spital – şi în pauzele dietei cu calmante şi somn – am trecut totul în revistă.

– Dar mai e ceva, nu?

M-am uitat de partea cealaltă a mesei şi am văzut-o pe Terry reacţionând la întrebarea mea cu un zâmbet cunoscător. Două zile după eveniment, ieşisem la cina convenită „când se termină toată povestea asta".

– Da, mai e ceva. Presa nu a pus mâna pe raport, încă. Două arestări. Una pentru posesie de cocaină, cealaltă pentru că a furat formularele de reţetă ale unui doctor, a spus. Lucrul trist este că Haley Morgan era o fată deşteaptă. Absolvise la Vassar.

– Toate detaliile astea le-ai aflat de la Magnet? am întrebat.

– Nu, din dosarul ei de la poliţie. După cum îţi poţi imagina, tipii de-acolo sunt cam cu coada-ntre picioare. Cu cât ne dau mai multe informaţii, cu atât sunt mai puţine şanse să le dăm peste nas în public.

– Există vreo şansă să mai auzi veşti de la Trentino şi Lopez?

– Aceeaşi şansă ca şi tine, a spus. Undeva între foarte puţin şi deloc. Apropo. Victor zicea că o să te sune. Ai vorbit cu el?

– Da, un telefon de felicitare. Mi-a spus că am avut curaj, iar eu i-am spus că „prostie" mi se pare un cuvânt mai potrivit. Am căzut de acord asupra lui „tenace". A fost o problemă de semantică până la urmă. Cum a spus şi Victor, a contat rezultatul.

– I-a scris Samanthei Kent un bilet în numele firmei. Cred că a fost un gest frumos.

– Sunt de acord. Ce scria în bilet?

– Nu ştiu. Era cât pe ce să nu-l primească. Victor l-a trimis şi a aflat că nu mai stă în acel apartament. După puţină muncă de lămurire, portarul i-a spus că s-a cazat la Drake.

– A spus ceva în legătură cu un hotel. Nu poţi s-o învinovăţeşti.

Restaurantul se numea *Blue Water Grill* şi se afla în Union Square. Muzică jazz live şi fructe de mare proaspete. Eu am comandat mahi-mahi, iar Terry a ales homar. M-a informat despre ultima discuţie cu Magnetul. Îl întrebase cum a reuşit Haley Morgan să prevină înregistrarea conversaţiei. Terry mi-a explicat:

– Se numeşte sprayer. Un mic dispozitiv care emite unde de înaltă frecvenţă şi împiedică înregistrarea magnetică a oricărei transmisii prin fibră optică. Anthony mi-a spus că deşi sunt relativ noi, se pot cumpăra de pe internet.

– Ce nu se poate? Cu toate acestea, mi se pare ciudat că Haley Morgan ştia despre acest dispozitiv, ba chiar avea unul.

– Mai e ceva, spuse Terry. Se pare că Anthony a cercetat-o pe cont propriu pe Haley.

– Şi ce a descoperit?

– Probabil o mai bună înţelegere a motivaţiei. Acum un an, Haley a făcut un avort.

Ar putea explica de ce Haley îl ura atât de mult. De asemenea, de ce făcuse din copil piesa de rezistenţă a înşelăciunii ei.

Şi totuşi.

– Se poate să nu fi fost copilul lui Conrad, am subliniat eu.

– Există şi posibilitatea asta, spuse Terry. Dar este mult mai probabil să fi fost copilul lui.

– E un lucru pe care Samantha Kent nu trebuie să-l afle niciodată.

Ni s-au luat farfuriile şi masa a fost curăţată de firimituri. Un gest simbolic, probabil, din moment ce eu şi Terry ne-am dat seama atunci că trebuia să fie o întâlnire şi nu o sesiune de informare.

Nu mai era avocatul meu. Eu nu mai eram clientul ei.

Conversaţia s-a mutat din trecut în viitor. Noi doi.

Terry a adus vorba despre statutul meu de văduv. Nu avea nici un fel de problemă să discutăm despre legătura mea emoţională cu altcineva, şi ceea ce ar fi putut fi un câmp minat pentru relaţia noastră s-a dovedit a fi o experienţă extraordinară. Pentru prima dată puteam să vorbesc despre Rebecca fără să intru pe pilot automat. Îi povesteam lui Terry despre singurul eveniment din viaţa mea care mă afectase mai mult decât oricare altul.

Uitându-mă la ea cum asculta şi apoi punea întrebările potrivite, mi-am dat seama că înţelegea că toate astea făceau parte din mine. Ştiam că în sfârşit eram gata să-mi continui viaţa.

Am ţinut-o pe Terry de mână cât am mers puţin după ce am plecat de la restaurant. Nu i-am dat drumul în taxiul care ne-a dus la mine. Ne-am sărutat în lift. Ne-am sărutat în faţa uşii.

Stăteam faţă în faţă în dormitor.

– Nu am mai făcut asta de câţiva ani, am spus.

A început să-mi desfacă nasturii de la cămaşă. Eu am început să-i desfac bluza. Mi-a desfăcut cureaua, zicând:

– Vreţi să-ţi fac o schemă?

I-am desfăcut fermoarul fustei.

– Nu, mecanismul mi-l aduc aminte. Cred că la nuanţe am cam ruginit.

Şi-a dus mâinile la spate şi şi-a desfăcut sutienul. I-a căzut pe umeri.

Era frumoasă. Splendidă. Şi-a lipit uşor trupul de al meu şi mi-a şoptit la ureche.

– Cred că o să fie bine.

Faptele s-au aflat şi au început să reapară – oamenii din trecutul meu nu foarte îndepărtat care se ţinuseră la distanţă. Foştii pacienţi care doreau să se întoarcă. Vecinii de bloc care nu mai trebuiau să se uite în altă parte când treceau pe lângă mine. Mai era şi stimata mea agentă literară, Debra Walker Coyne. Sincer să fiu, ea nu avusese nici o problemă în a-mi vorbi pe parcursul întregului chin. Îmi telefonase să vorbim despre afaceri şi de fiecare dată mă întreba cum merge şi îşi exprima sprijinul. Cu toate acestea, nu puteam să nu mă mă gândesc la faptul că se gândea: Vinovat sau nevinovat, avea să iasă o carte bună.

Ne-am întâlnit la *Grill Room* de la *Four Seasons*. Masa ei preferată.

– Deci, ce face autorul cel mai vândut şi acum cu adevărat faimos? a întrebat Debra, ridicându-se să mă sărute pe obraz.

Deşi nu aveam să scriu memorii din închisoare, următorul meu proiect tot avea să aducă un avans substanţial. Conştient de factura juridică de şase cifre ce mă aştepta, am acceptat invitaţia ei la prânz în acea zi de vineri.

– Îmi pare bine să te văd, Deb. M-am aşezat şi mi-am desfăcut şervetul.

S-a aplecat înainte.

– Ştiam eu că nu aveai cum să înjunghii pe cineva de peste cincizeci de ori, a spus ea direct. De aceea următoarea ta carte trebuie să fie despre această experienţă.

– Nu sunt sigur că este un lucru de pe urma căruia vreau să mă chivernisesc.

Ca şi cum ar fi schimbat subiectul, dar rămânând de fapt tot la el, m-a întrebat despre unii dintre cei implicaţi. Inspectorii, avocaţii mei, văduva îndurerată. Cel mai mult era interesată de Haley Morgan, Pacienta mea misterioasă.

I-am spus ce ştiam, nu foarte multe. Chiar mai puţin, având în vedere că am ţinut pentru mine partea cu avortul lui Haley.

Debra s-a încruntat.

– Ai aflat măcar dacă poliţia a descoperit ceva acolo unde locuia?

– Ce anume?

– Dacă vrei să ştii adevărul despre o femeie, tot ce trebuie să faci este să-i umbli în şifonier.

– Nu cred că este o opţiune.

– Poate că da, poate că nu. Dar ar trebui să afli ce a găsit poliţia. Pun pariu că i-au scotocit apartamentul, a continuat Debra. Femeia acesta aproape că ţi-a distrus viaţa, David. Măcar din punct de vedere profesional, nu eşti deloc curios în legătură cu ea?

Am comandat şi am mâncat, iar Debra a continuat să mă preseze să scriu despre încercarea prin care trecusem. Pentru că a plătit nota piperată, m-am gândit că puteam măcar să-i promit că mă mai gândesc.

După ce ne-am luat la revedere, am luat-o pe jos pe Park Avenue. *Măcar din punct de vedere profesional, nu eşti deloc curios în legătură cu ea?*

Cu cât mergeam mai mult, cuvintele Debrei îmi răsunau în cap. Îmi pusese o întrebare bună. Şi eu îmi pusesem aceeaşi întrebare. De mai multe ori. Doar că de fiecare dată refuzasem să răspund.

De data asta nu am mai făcut la fel. Oricât de mult îmi doream să o las în urmă pe Haley Morgan și să-mi continui viața, acum mi-am dat seama că nu puteam. Poate că era moartă, dar fie că-mi plăcea sau nu, impactul ei era încă viu. Și nu trebuia să fii om de știință ca să-ți dai seama de ce. Nu, trebuia să fi psiholog.

Haley mă alesese și mă făcuse victima ei. Furia incredibilă pe care o simțeam din cauza aceasta îmi bloca orice sentiment pe care l-aș fi putut avea pentru ea. Acum că nu mai era, furia începea să dispară. Începeam să simt regret.

Măcar dacă ar fi fost pacienta mea cu-adevărat. Măcar dacă Haley Morgan ar fi venit la mine în calitate de Haley Morgan. Poate că nu ar fi putut fi ajutată. Tot ce știam era că nu voi afla niciodată cu certitudine. Și tocmai acest lucru mă măcina acum. Pentru că vroiam să știu mai mult. Până atunci, în mintea mea răsunau și alte cuvinte. *Nimeni nu poate avea mai mult control asupra vieții tale decât tu.*

Ce se întâmplase cu mine din momentul în care Haley intrase în biroul meu dovedise contrariul, ca să fiu blând. Sigur, la suprafață, îmi recăpătasem controlul. Dar undeva în adânc simțeam că acel control e slab. La fel de slab ca și puterea mea de a o înțelege pe Haley.

Era *în continuare* Pacienta mea misterioasă – și până când schimbam acest lucru, avea să fie întotdeauna o parte din mine care să mă facă să mă simt neajutorat.

Am ajuns la o intersecție unde semaforul era roșu. Cum stăteam acolo așteptând, am văzut câteva bănci în fața unei clădiri de birouri. Pe una dintre ele ședeau doi bătrâni care se uitau la ceea ce era între ei. O tablă de șah.

Am scos mobilul și am format numărul lui Ethan Greene de la procuratură.

Ethan Greene s-a uitat la mine de parcă aveam trei capete.

– Îți dai seama ce îmi ceri? Eram într-un bar de lângă Rockefeller Center.

– Da, am spus. O favoare.

– Nu, îmi ceri să încalc legea.

– Este o mică încălcare.

– De când ai devenit expert în probleme juridice?

– De când m-ai târât la tribunal să te ajut să câștigi cazul.

Ethan a luat o gură de bere.

– Presupunând doar că te ajut să intri în apartamentul ei, ce ai de gând să faci?

– Vreau doar să mă uit pe acolo să văd dacă găsesc ceva care m-ar putea ajuta să înțeleg mai bine motivele pe care le-a avut femeia asta.

– Cuvintele ei nu au fost de-ajuns pentru tine?

– Am sentimentul că mai e ceva.

– De fapt îmi spui că ai o bănuială?

– Nu chiar o bănuială. Am stat destul de mult cu ea, am spus.

– Da, când pretindea că este altcineva.

– Îmi dau seama de asta, dar trebuie să cred că anumite lucruri despre ea – cea adevărată – s-au strecurat. Vreau doar să știu care sunt acele lucruri.

– Și dacă te înșeli? Dacă nu mai e nimic de aflat?

– Dacă asta găsesc, bine, am spus. Faptul că nu știu nimic mă deranjează.

– Bine, a spus Ethan. Dar nu ai obținut cheia de la mine. O vei avea, dar eu nu o să o ating.

I-am mulțumit din suflet și l-am întrebat când o voi primi.

– Mâine, maxim două zile.

A doua zi dimineață, puțin după ora nouă, am auzit un ciocănit tare la ușă. Am deschis și am văzut un curier cu bicicleta. M-a întrebat dacă sunt Dr Remler. I-am spus că da. Mi-a dat un plic mic și a plecat. În plic erau două chei și o adresă. Una dintre chei era de la intrarea în clădire a lui Haley, iar cealaltă de la apartament.

Taxiul m-a lăsat pe strada Optsprezece, între bulevardele Nouă și Zece. Am deschis ușa grea de sticlă și am intrat de parcă aș fi locuit acolo. M-am îndreptat spre scări. Când am ajuns la etajul doi, am văzut o rețea formată din bandă galbenă. Mesajul era clar: nu vă apropiați. Rapid, am scos o pereche de mănuși de cauciuc din buzunar. Nu că cineva ar fi avut motive să ia amprente. Chiar și așa, le-am pus.

M-am apropiat de ușa lui Haley, m-am strecurat prin banda galbenă și am introdus cheia în broască. Cu o singură răsucire am intrat în apartament. Era o mică garsonieră.

Stăteam în mijlocul camerei și am făcut o rotație completă de trei sute șaizeci de grade. Un pat, o bibliotecă, un scrin, o canapea și o bucătărie. Haine împrăștiate, reviste și câteva cărți. Numai romane, mai mult lecturi ușoare.

Am verificat dulapul lui Haley. Valize şi cutii de pantofi umpleau raftul de deasupra locului pentru haine.

Am început să mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o cu Ethan. *Şi dacă te înşeli? Dacă nu mai e nimic de aflat?*

Cuvânt cu cuvânt, mi-am amintit răspunsul meu. *Dacă asta găsesc, bine. Faptul că nu ştiu nimic mă deranjează.*

M-am întrebat dacă aş putea să plec acum fără să mă uit înapoi? Spre surprinderea mea, răspunsul a fost *da.*

Am respirat adânc şi m-am îndreptat spre uşă. Aveam de gând să plec pur şi simplu. Dar am mai aruncat o privire în urmă.

Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că eram în avion.

Semnul cu centura de siguranţă s-a aprins şi căpitanul a anunţat că începeam să coborâm. Temperatura în Atlanta, a spus cu calmul tipic, era de douăzeci şi două de grade.

În drum spre aeroport dădusem un telefon de pe mobil, spunând că sunt un vânzător de produse. Am întrebat-o dacă o cheamă Evelyn Stark. Mi-a spus că da. Mi-a mai spus şi că nu era interesată de nimic din ce aş putea vinde, şi a închis.

Obţinusem ce vroiam. Confirmarea. Faptul că era Evelyn Stark. *Mama naturală a lui Haley.* Haley fusese într-adevăr adoptată, aşa cum îmi spusese. Doar că atunci când îmi spusese lucrul acesta era în calitate de Samantha Kent.

Totul devenise clar cu ajutorul unei felicitări. O felicitare cu flori şi cuvintele „Pentru fiica mea" pe copertă. Era pusă într-un plic galben, al cărui colţ se vedea de sub o cutie de bijuterii de pe scrinul lui Haley. Când m-am uitat de la un metru şi ceva, abia se vedea. Când m-am uitat de la uşa apartamentului, era ca un neon.

Mesajul dinăuntru era scurt.

Pentru fiica mea, Haley.

Înseamnă atât de mult pentru mine faptul că m-ai găsit după atâţia ani. Îţi mulţumesc pentru că m-ai iertat. Nu voi spune nimănui ce mi-ai povestit.

Cu dragoste, Evelyn.

Imediat, mi-am adus aminte de conversaţia pe care am avut-o cu Haley despre mama sa, cum i-am spus că dacă ar contacta-o ar fi un

lucru bun. Din nou, un sfat adevărat pentru o situație adevărată într-un context mincinos. Dar ce m-a uimit a fost ideea că era un astfel de paradox la mijloc. Căldura reîntâlnirii cu mama ei naturală în perioada uciderii cu sânge rece a lui Conrad Birch. Să nu mai vorbesc de faptul că mi s-a înscenat mie totul.

Apoi mai era și ultimul rând al felicitării. *Nu voi spune nimănui ce mi-ai povestit.* Oare Haley discutase cu ea ce făcuse? Părea destul de greu de crezut. Dar și faptul că îmi ascultase sfatul părea greu de crezut. Tot ce știam sigur era că plecam din apartamentul lui Haley cu aceeași dorință ca în momentul în care ajunsesem. Cu dorința de a ști mai multe.

Direcția spre care trebuia să merg era chiar în colțul din stânga sus al plicului:

Ms Evelyn Stark, 114 Traeger Mill Road, nr. 114, Griffin, CA 30224.

După trei ore și ceva de zbor într-un avion al companiei Delta, am închiriat o mașină de la aeroportul din Atlanta. Cu ajutorul hărții gratuite de la ghișeu, am ajuns în Griffin. Un angajat de la benzinărie m-a îndrumat spre casă, o mică fermă.

Ea a deschis ușa.

– Doamnă Stark, numele meu este Dr David Remler. A fost de ajuns o privire pentru a-mi da seama că femeia care stătea în fața mea într-o rochie albastră decolorată și uzată avea uitătura aspră a unui om căruia nu mai avea de ce să-i fie teamă pe lumea asta. Era femeia care o dăduse spre adopție pe Haley Morgan. Doamnă Stark, sunt aici în legătură cu fiica dumneavoastră, Haley.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

– Ce fel de doctor?

– Sunt psiholog.

– Haley nu mi-a pomenit nimic despre un psiholog. Este pacienta dumneavoastră?

Timpul prezent. Nu știa că Haley era moartă.

– Doamnă Stark, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste foarte tristă.

O privire rece care mă fixa în timp ce îi spuneam. Inițial nu a avut nici o reacție. Stătea fără să clipească. În sfârșit, a întrebat când s-a întâmplat și unde.

– Săptămâna trecută în Manhattan, am spus. A dat din cap și nu a mai spus nimic. I-am spus că îmi pare rău și a dat din nou din cap.

– Mă duc să fac niște cafea.

A făcut un singur pas și a căzut. Am prins-o la timp și s-a agățat de mine de parcă aș fi fost barca ei răsturnată. A început să plângă, înfundat cu fața lipită de cămașa mea.

– Haideți, să stăm jos, am spus. Am cărat-o practic spre o canapea dintr-o încăpere cu lambriu de lemn, din dreapta.

După câteva minute, Evelyn Stark a început să se liniștească. Știam că va dori să afle detalii despre moartea fiicei sale. Trebuia să schimb povestea, dar nu puteam lăsa multe lucruri deoparte. Conrad Birch a devenit mai puțin o victimă, și mai degrabă un ticălos.

Am decis să îndrept conversația mai mult spre viața lui Haley și nu spre moartea ei. Motivația mea nu era sută la sută altruistă. Căutam unele răspunsuri pentru mine.

– Deci ați cunoscut-o pe Haley, am spus.

– Abia anul trecut.

Mi-a povestit că întotdeauna se gândise la fata ei. A vrut să o caute, însă știa că dacă le era dat să se întâlnească într-o bună zi, Haley trebuia să fie cea care iniția întâlnirea. Și așa a făcut.

– Toamna trecută m-a sunat, a spus Evelyn. Câteva săptămâni mai târziu, a venit în vizită. Nu am avut prea multe zile fericite, dar aceea a fost una dintre ele.

– A spus ceva despre faptul că avea o aventură cu un bărbat căsătorit?

– Nu.

– Părea nervoasă din cauza unui anumit lucru?

– Nu neapărat.

Cu fiecare mișcare a capului lui Evelyn, deveneam din ce în ce mai dezamăgit. Fusesem atât de sigur că trebuie să o găsesc pe această femeie și că trebuie să vorbesc cu ea, atât de sigur că aveam să aflu ceva de la ea.

– Doamnă Stark, despre ce ați vorbit cu fiica dumneavoastră?

– Am vorbit despre o grămadă de lucruri, încercând să recuperăm timpul pierdut. Se pare că a fost crescută de o familie bună. A fost la colegiu și mi-a spus că a avut și prezentări de modă. Era foarte drăguță. Evelyn s-a oprit. Vreți să vedeți o fotografie?

– Ce fotografie este aceasta?

Mi-a explicat că Haley venise cu aparatul de fotografiat și făcuseră niște poze cu ajutorul butonului aceluia pe care îl poți programa. O săptămână mai târziu, Haley îi trimisese o copie a uneia dintre fotografii.

Evelyn s-a ridicat de pe canapea şi s-a dus spre un raft de cărţi încărcat. A luat o cutie mică de pe raftul de sus.

– O ţin într-un loc special, a spus.

A deschis cutia şi a scos o fotografie. Mi-a dat-o şi am văzut două femei zâmbind, o mamă şi o fiică reunite, stând pe canapeaua pe care stăteam eu acum.

– E foarte drăguţă, doamnă Stark, am spus. Eram pe punctul de a-i da înapoi fotografia când am îngheţat. Atunci am văzut. O dată imprimată pe colţul din dreapta jos. Aceeaşi dată în care Conrad Birch fusese înjunghiat de peste cincizeci de ori. Noaptea pocnitorilor.

Am întrebat-o pe Evelyn dacă data era corectă. Poate aparatul fusese programat greşit şi calendarul nu era corect.

– Nu, a spus, uitându-se la poză încă o dată. Atunci a fost Haley aici. În noaptea dinainte de Halloween. Îmi aduc aminte pentru că a doua zi, înainte de a pleca, s-a dus la magazin şi a cumpărat bomboane ca să am ce le da copiilor.

A doua zi?

– Vreţi să spuneţi că Haley a dormit aici?

– Da, de ce?

Capul mi se învârtea. Dacă Haley era în Georgia, nu putea să fie şi în Manhattan. De fapt, cine a spus că a fost? Cu siguranţă nu ea. Ar fi putut să mă sune de oriunde în noaptea crimei. Acum totul avea sens. Haley Morgan nu lucrase singură.

– Doamnă Stark, trebuie să vă cer o favoare, am spus, încercând să rămân calm. Trebuie să împrumut această fotografie o zi.

– Unde o duceţi? a întrebat.

– Acasă în Manhattan. Vă promit că o voi trimite înapoi luni. Nu părea foarte convinsă.

– Nu e vorba că nu am încredere în dumneavoastră, dar...

– Nu, înţeleg, am spus. Dar nu v-am spus de ce îmi trebuie fotografia. O voi arăta poliţiei.

– De ce?

– Pentru că cred că dovedeşte faptul că fiica dumneavoastră nu a omorât pe nimeni.

Schimbarea expresiei de pe chipul ei spunea totul. Reprezentam un fel de reabilitare a lui Haley. Nu contează faptul că fotografia demonstra că fiica ei fusese complice la crimă şi nu criminalul propriu-zis.

– Promiteţi să mi-o trimiteţi înapoi?

– Da, doamnă Stark. Aveți cuvântul meu.

Mi-am cerut scuze din nou pentru că am fost cel care i-a adus asemenea vești proaste. Apoi am plecat grăbit de acolo. Cu fotografia în mână.

M-am grăbit spre aeroport. Aveam un avion de prins, dar, și mai important, trebuia să dau un telefon. Lui Terry. Urma să-i spun ce s-a întâmplat și ea să spună totul mai departe, începând cu poliția. Trebuiau să afle imediat că nu se încheiase cazul. Criminalul era încă liber. Ceea ce însemna că Samantha Kent putea fi încă o țintă.

Am luat mobilul și m-am uitat la ceas – șase și douăzeci și cinci. Am format numărul de acasă al lui Terry. A sunat de trei ori... de patru ori. *Haide, Terry, să fii acolo.*

Nu era. Am lăsat un mesaj pe robot să mă sune cât mai curând și apoi am încercat să o găsesc pe mobil. Nu răspundea acasă; nu răspundea pe mobil. *La naiba, unde e?*

Am încercat apoi la Victor. Am sunat acasă și pe mobil, dar nu am avut noroc.

Am mai condus un kilometru și ceva, gândindu-mă ce să fac. Următoarea mișcare ar fi fost să sun la poliție, poate chiar să dau de inspectorii Lopez și Trentino. Nu mă crezuseră niciodată. Acum trebuiau să o facă. Mă gândeam ce aveam să le spun. Că mă dusesem să o văd pe mama naturală a lui Haley și – îmi închipuiam deja fețele lor. Le auzeam întrebările. De ce o vizitasem pe mamă? De unde am aflat cine era și unde locuia? Trebuia să le dau anumite răspunsuri și în același timp să-l protejez pe Ethan.

Trebuia să mint.

Sau, mai bine, să o sun direct pe Samantha Kent. Va începe să intre în panică imediat ce aveam să-i spun. Dar aveam de gând să o calmez.

– Ce oraș, vă rog?

– Manhattan... hotelul Drake.

Am găsit numărul și am format, cerând camera ei. A sunat de opt ori până a intrat robotul. Am lăsat numărul meu de mobil și i-am spus să mă sune îndată ce putea. În momentul în care am închis mi-a trecut prin minte un gând oribil. Dacă partenerul lui Haley ajunsese deja la ea?

Cel puțin cei de la compania Delta erau acasă. Am sunat să rezerv un loc la următorul zbor spre New York.

– Este un zbor la ora şapte treizeci, dar până atunci e mai puţin de o oră, mi-a spus agentul.

Am închis şi mobilul meu a sunat.

– Alo?

– Dr Remler? Era Samantha Kent. Gândindu-mă că a sunat după ce a ascultat mesajul, am întrebat-o unde era.

– La Drake. Vorbeam pe cealaltă linie, a spus. E vreo problemă?

– Nu încă, am spus. Dar s-a întâmplat ceva. Este o poveste lungă, însă ideea e că Haley Morgan nu l-a ucis pe soţul tău.

A durat o secundă.

– *Ce?*

– În noaptea în care a fost ucis Conrad, Haley se afla în Griffin, statul Georgia. Acolo locuieşte Evelyn Stark – este mama naturală a lui Haley. Haley a stat la ea în acea noapte.

– De unde ştii?

– Pentru că tocmai vin din Georgia.

– Dacă nu Haley Morgan l-a omorât pe Conrad, atunci cine a făcut-o?

– Asta este întrebarea. Trebuie să fi lucrat cu cineva.

– Doamne, David. Femeia de la proces. Gabrielle Dennis.

Cealaltă amantă. Posibil. Căutătoare de publicitate frustrată, chiar dacă era ea ucigaşa sau doar complice. Lucrând cu Haley, venise şi se dăduse drept amanta pentru a îndrepta apărarea mea pe o pistă falsă.

– Ce vrei să spui? Ai vorbit cu ea?, am întrebat.

– M-a sunat ieri, spuse Samantha. Plângea şi mi-a spus că se simţea foarte prost din cauza celor întâmplate. A spus că vrea să-şi ceară scuze personal.

– Nu ai...

– Nu, i-am spus că nu se poate. Nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Numai că era foarte insistentă. Acum mi-e teamă.

– Ştie unde stai?

– Da, a spus, cu vocea tremurândă. Ce să fac? Este ultimul loc în care aş vrea să fiu.

Eram gata să-i spun să se ducă la poliţie, când am auzit un bip. Aveam un apel în aşteptare.

– Stai puţin, da?

Am mutat. Era Terry.

– Mergem la cină, da?

– Nu chiar, am spus. Unde eşti acum?

– Ies de la sala de gimnastică. De ce? Ce s-a întâmplat?

I-am spus totul cât de repede am putut. I-am spus şi că Samantha Kent era pe cealaltă linie.

– Este foarte speriată, am spus. Vroiam să-i spun să sune la poliţie.

Terry m-a întrerupt.

– Am o idee. Nu vreau să suni la poliţie până nu ajungi aici cu fotografia. Între timp, ea ar trebui să se ducă la mine acasă. Dă-i adresa şi spune-i că o să ajung şi eu acolo în cincisprezece minute.

– Bine, mulţumesc, am spus. O să vin direct la tine după ce aterizez.

Am vorbit din nou cu Samantha şi i-am spus planul. Apoi a trebuit să calc acceleraţia ca să prind cursa Delta de la şapte şi jumătate.

Câteva ore mai târziu, am ajuns acasă la Terry în West Village. Am sunat şi am auzit zgomotul uşii de la intrare deschizându-se. Apartamentul ei era la etajul trei, ultimul. Am urcat treptele două câte două.

Pe măsură ce mă apropiam de uşă, am văzut că fusese lăsată întredeschisă pentru mine. Am intrat în apartament şi am văzut-o pe Terry stând pe canapeaua ei din sufragerie. Am început să zâmbesc. Apoi totul a devenit negru.

Cincisprezece

– Nu puteai să laşi lucrurile aşa cum erau, nu?

Acestea au fost primele cuvinte pe care le-am auzit când am deschis ochii.

Erau rostite de Samantha Kent.

– Nu, trebuia să te joci de-a detectivul. Stătea la o măsuţă din bucătăria lui Terry. Cu picioarele încrucişate, cu o ţigară aprinsă în mână. Şi uite unde ai ajuns.

Pe podea, ca să fiu mai exact. Cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele legate cu bandă adezivă. Lângă mine se afla Terry, în aceeaşi poziţie. Pe frunte aveam o rană adâncă, cu sânge închegat. Nu ştiu cât stătusem leşinat.

– Deci, ce poţi să spui despre tine, David?

Era o întrebare retorică. Banda adezivă de pe gura mea asigura acest lucru.

Eram încă ameţit, dar puteam să pun cap la cap ce se întâmpla. Haley Morgan lucrase cu cineva. Un parteneriat uimitor. Amanta unui bărbat şi soţia pe care o înşela.

Am încercat să ridic capul să mă uit mai bine la Samantha. Mă dureau toate. Dacă ustensila de bucătărie de pe masa de lângă ea era un indiciu, primisem o lovitură puternică în cap cu o tigaie.

– Mămămă, am spus.

Era tot ce puteam face prin banda de pe gură. Dar asta era ideea. Să o fac pe Samantha să mi-o scoată. Împrumutam din psihologia negocierilor pentru ostatici. Mai întâi stabileşte un dialog.

S-a uitat la mine cu un zâmbet meditativ.

– Ai ceva de spus, David? Normal că ai. Atâtea întrebări. S-a aplecat. Nu ai de gând să faci ceva prostesc, să ţipi, de exemplu?

Am dat din cap.

Samantha s-a ridicat de pe scaun. Înainte de a veni spre mine, a luat totuşi tigaia. Pentru orice eventualitate. A apucat bucata de bandă şi mi-a smuls-o de pe gură. Un moment a stat acolo, ameninţându-mă cu tigaia. Dar nu ţipam. Nici de durere, nici după ajutor.

– Eşti bine? am întrebat-o imediat pe Terry.

A încuviinţat cu capul.

Samantha s-a aşezat din nou.

– Ce vrei să mă întrebi?

Am comprimat totul într-un singur cuvânt.

– De ce?

– Asta este întrebarea, nu-i aşa – de ce? De ce vroiam să-l văd pe Conrad mort? De ce am făcut aparent echipă cu femeia cu care mă înşela? Şi *de ce* ai fost tu cel căruia i s-a înscenat totul? S-a uitat la ceas. Oricât de mult mi-ar plăcea să stau aici şi să-ţi răspund, nu prea am timp.

Am aruncat o privire la mâinile şi picioarele mele legate.

– Amuzant, mă gândeam la acelaşi lucru.

– Un simţ al umorului morbid; îmi place. Şi Conrad era la fel.

– Înainte de a-l omorî.

– Da, înainte de a-l fi omorât.

– Şi toate astea doar pentru că te-a înşelat.

A tras un fum din ţigară.

– Crezi că a fost o crimă pasională?

– Ce altceva ar fi putut fi?

– Încearcă banii.

Nu înțelegeam. Ea era moștenitoarea unei mari averi.

– Te referi la vreo poliță de asigurare?

– Ai putea să-i spui așa, a spus. Problema este că a expirat la începutul anului trecut. Exact când împlineam zece ani de la căsătorie.

Acum înțelegeam. Vorbea despre un contract prenupțial. Evident, oricât de mult succes ar fi avut Conrad, conturile lui bancare nu se comparau cu averea familiei Kent.

– Nu exista nici o clauză pentru infidelitate? am întrebat.

– Ah, te referi la „clauza pentru băiat rău"? Da, era trecută acolo, dar nu mai era valabilă. Eu vroiam să o prelungesc peste zece ani, dar ăsta a fost prețul pentru a obține primii zece ani. Avocatul lui insistase pentru șapte.

– Cât avea de câștigat de pe urma ta?

– În jur de șaptezeci de milioane, a spus calm.

– Deci în loc să-i dai banii, ai preferat să-l omori?

– În primul rând vorbim de *șaptezeci de milioane de dolari*. În al doilea rând, Conrad era departe de a fi un tip simpatic. Dacă ar fi fost încă în viață, Haley Morgan ar fi fost de acord cu mine.

Acum intram în miezul problemei. Și pe măsură ce vorbeam, aveam șanse mai mari să mă gândesc la o metodă de a scăpa de acolo.

– Tu și Haley – un parteneriat ciudat, nu crezi?

– De fapt, a spus, în asta constă frumusețea. Întotdeauna există ceva mai periculos decât o femeie tratată cu dispreț. *Două* femei tratate cu dispreț.

– În cazul lui Haley, pentru că Birch rupsese relația, nu?

– Haley era furioasă și, în momentul în care a apărut la ușa mea, vroia să-mi întoarcă viața pe dos, dar singurul lucru pe care-l puteam face era să mă uit la ochiul ei vânăt. Conrad o lovise după ce s-a certat cu el.

– Pentru ce?

– Pentru medicamentul pe care i-l administrase în secret câteva zile după ce aflase că era însărcinată. Nemernicul. Știu că nu ești genul acela de doctor, dar poate ai auzit de mifepriston.

Auzisem. Era mai cunoscut sub numele de RU-486. *Dumnezeule!*

Samantha a continuat.

– Doctorul a găsit urme în sângele ei, imediat după ce a pierdut sarcina. Nu mai e nevoie să spun că era plină de dorință de răzbunare.

Bine.

– Dar crimă?

– Recunosc, acesta nu a fost primul ei impuls. De aceea i-am furnizat încă cinci sute de mii de motive pentru a merge până la capăt. Jumătate înainte, jumătate după, bani gheață. Erau foarte mulți bani pentru cineva care nu avea deloc – mai ales că amantul plecase.

– Și ce nu a mers? am întrebat. Haley a ajuns să vrea să te omoare pe tine.

– Nu, singurul lucru pe care îl dorea în dimineața aceea în apartamentul meu era cealaltă parte de bani. Firește, eu aveam alte planuri.

– Să o omori, adică.

Îmi puteam imagina. Samantha se repezea la Haley. Folosind un cuțit – arma uciderii lui Conrad – pentru a părea că a fost invers. Dar Haley a simțit ambuscada. S-a întors la timp. A urmat lupta. Și apoi am dat buzna eu.

Samantha a aplaudat.

– Ai salvat totul, David.

Acum îi puteam vedea chipul lui Haley. Îi puteam vedea ochii. Se uita fix la mine în momentul în care a luat cuțitul de pe covor. Eram sigur că vrea să se arunce asupra mea. Acum știam că nu era așa. Ce văzusem de fapt în acea fracțiune de secundă era o femeie prinsă în capcană.

În capcana unei promisiuni mincinoase.

Iar când glonțul i-a sfârtecat trupul o fracțiune de secundă mai târziu, Samantha s-a asigurat că așa o să rămână.

– Având în vedere ce mi-ai spus, că Haley era însărcinată, încep să cred că Birch nu m-a folosit niciodată ca scut în fața ei.

– Ai dreptate. Ea nu știa că Conrad fusese la psiholog. Dar eu știam.

– Cum?

– Am dat întâmplător de cecul pe care Conrad ți-l scrisese pentru prima ședință. Problema este că nu am mai văzut altul.

– Pentru că nu a mai fost nici o ședință.

– Exact. Doar că nu puteam fi sigură. Nu știam ce ai aflat. Dacă Conrad ar fi murit subit, nu-mi puteam permite să te prezinți singur și să mă implici pe mine. Oricum, și așa a spus destul de multe într-o singură ședință.

– Avea de gând să rupă relația.

– Nu, de fapt încerca să lase această *impresie*. Dacă aflam de aventura lui înainte să expire contractul prenupțial, avocații lui aveau să te cheme să depui mărturie despre starea lui mentală confuză. Poate că în loc de șaptezeci de milioane s-ar fi ales doar cu treizeci și cinci.

– Deci am fost folosit de toată lumea.

– Nu a fost nimic personal din partea mea. Nici măcar nu te cunoșteam.

– Ceea ce era perfect pentru planul tău.

– Da, dar asta pălea în comparație cu cartea ta. A râs. Ce premisă – oamenii buni făcând lucruri rele aparent fără vreun motiv anume. La naiba, David, e ca și cum ai fi căutat-o cu lumânarea.

– Deci nu ai avut nici un fel de problemă în a-mi înscena totul? A fost foarte simplu.

Samantha s-a uitat din nou la ceas.

– Mi-e teamă că am stat prea mult. Și-a frecat bărbia. Ce mă fac cu voi doi? Nu pot folosi pistolul acum, nu? Ar depista gloanțele. Un cuțit? Nu acum când Haley nu mai e prin preajmă.

S-a ridicat și a venit spre mine, cu banda adezivă în mână. Mi-a pus din nou o fâșie pe gură. S-a întors spre cuptor. Cu colțul ochiului puteam vedea o flacără albăstruie. A stins-o. Mirosul înțepător de gaze a început să umple bucătăria.

– Da, de data asta o să trebuiască să ne păstrăm mâinile curate. S-a dus la unul dintre dulapurile de jos și l-a deschis. A îngenunchеat și a scos de acolo o tavă pătrată de copt, din metal.

A pășit peste mine și Terry spre chiuvetă și a dat drumul la apă. Fredona în timp ce umplea tava cu apă.

Gazul, tava de metal, apa. Exista un singur loc spre care se putea îndrepta Samantha. Cuptorul cu microunde. A băgat tava înăuntru, a trântit ușa și a apăsat câteva butoane. Cuptorul cu microunde s-a aprins iradiind o lumină palidă.

Samantha ne-a privit cu un rânjet de om țicnit.

– Poftă bună, băieți.

A ieșit pe ușă. Plecase. Și în cinci sau șase minute eu și Terry aveam să facem același lucru. Eram prinși în mijlocul unei bombe cu ceas. Tava de metal urma să facă scânteie și să ia foc, transformând cuptorul cu microunde într-o oală sub presiune. Ajutată de apa care fierbea, închizătoarea ar fi cedat în cele din urmă și cuptorul ar fi explodat în camera plină de gaz. Boom.

M-am uitat la Terry. Nu puteam vorbi, dar trebuia să comunicăm. Mai mult, trebuia să gândim rapid. Trebuia cumva să ne eliberăm şi să plecăm din bucătărie. Atunci am văzut că face ochii mari. Se gândise la ceva şi încerca să-mi spună cu o mişcare din cap. S-a uitat din nou spre dulapul de lângă aragaz. Un corp vertical, pornit de la podea. Încerca să-mi spună că era ceva acolo.

Făcând o mişcare de rotire, am început să mă apropii de dulap. Cu mâinile la spate, m-am întins şi m-am lipit de dulap, atingând cu degetele uşa. Mânerul era însă prea sus. Mi-am înfipt unghiile în muchia uşii până am reuşit să o apuc. Am deschis-o. Înăuntru erau prosoape de bucătărie, detergent pentru cuptor şi staniol.

M-am întors spre Terry. *Ce caut?*

Şi-a rotit ochii. *Poftim?*

Staniolul. Rola de staniol. Mai exact, muchia metalică zimţată a cutiei. Cel mai bun lucru în loc de un cuţit.

Încercam să ajung la ea când am auzit o pocnitură şi m-am uitat în sus şi am văzut prima scânteie. Nu mai aveam timp.

M-am concentrat din nou pe rola de staniol. Se afla pe un raft, la jumătatea dulapului.

Am ajuns la ea şi am tras-o, ţinând de ea în timp ce mă rostogoleam spre Terry. A încercat să se apropie de mine la jumătatea distanţei. Eram spate în spate. Şi-a împins mâinile în spate, expunând cât mai mult din banda adezivă de la încheietura mâinilor ei. Am întors cutia cu muchia zimţată în jos, până au fost aliniate. Am început să tai. Deasupra noastră cuptorul cu microunde fornăia, pereţii simţind presiunea inexorabilă. Era vorba de câteva secunde.

Frenetic, am continuat să tai în timp ce Terry încerca din răsputeri să forţeze banda adezivă. Nu mergea îndeajuns de repede. Am lăsat jos cutia şi i-am apucat încheieturile, căutând pe pipăite banda. Dacă puteam să o sfâşii aveam o şansă. Dacă nu, eram morţi.

Am dat tot ce am putut. Tot ce aveam şi toate motivele pe care le aveam pentru a trăi. Până când banda a cedat. Mâinile lui Terry erau libere. S-a ridicat imediat în picioare şi a deschis un sertar. A scos o foarfecă şi a tăiat banda între gleznele ei, apoi s-a aplecat pe podea şi a făcut acelaşi lucru pentru mine. M-am uitat la cuptorul cu microunde; ceasul ticăia. Pe la încheieturi ieşea fum negru şi gros. Tava era toată în flăcări.

Cu un ultim efort, restul benzii a cedat şi am sărit în picioare. Am

fugit din bucătărie prin sufragerie şi ne-am îndreptat spre hol. Restul îmi amintesc ca prin ceaţă. Podeaua, pereţii, tavanul, toate s-au cutremurat. Zgomotul era asurzitor. Forţa exploziei ne-a lovit în spate, ridicându-ne de la podea. Dacă Terry nu m-ar fi tras de braţ în ultima clipă, am fi fost în flăcări.

Smucitura ne-a aruncat în baie. Printre pereţii zdruncinaţi şi cioburi de sticlă, probabil cada groasă din porţelan lângă care am căzut ne-a salvat. Eram plini de zgârieturi şi de vânătăi. Dar eram în viaţă.

Am ţinut-o pe Terry strâns în braţe. Trupurile ni s-au lipit şi ne-am privit fix în ochi.

– Mâmâmî, a spus. Aveam bandă pe guri. Am rupt amândoi benzile şi am alinat usturimea cu un sărut lung.

Exista o singură persoană care ştia că Haley Morgan nu îl omorâse pe Conrad Birch, şi aceasta era mama ei. Şi exista o singură persoană care ştia că ea ştie. Samantha. Îi spusesem numele, oraşul, statul – tot ce-i trebuia pentru a da de urma mamei. Aşa că după ce îşi luase la revedere de la mine şi Terry, Samantha se ducea fără îndoială în Griffin, Georgia, pentru a-i face o vizită lui Evelyn Stark. Se ducea să se asigure că secretul murea odată cu ea. Chiar în noaptea aceea.

Nu a ajuns niciodată în avion. Cu un singur telefon dat de Terry la poliţie, maşini de patrulă au fost trimise la aeroporturile Kennedy şi LaGuardia. Au prins-o pe LaGuardia.

După ce a fost prinsă, Samantha a avut dreptul să nu spună nimic, dar a ales să vorbească. Avocaţii ei nu aveau de gând să o oprească. Aveau să pledeze pentru nebunie şi, în ciuda premeditării, credeau că este cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Nu puteam să nu mă minunez de ce însemna lucrul acesta. Trebuia să fie imediat evaluată de un psiholog.

Nu mă întrebaţi cum am pus mâna pe caz. Dacă tot suntem la asta, nu-l întrebaţi nici pe Ethan Greene. Zilele în care avusese o datorie faţă de mine se terminaseră.

În cursul a două şedinţe, Samantha a reuşit să fie foarte deschisă. După spusele ei, nu avea nici un fel de remuşcare. Mai mult, credea că avusese dreptate să facă ceea ce făcuse. Şi ce făcuse era destul de nebunesc.

Samantha mi-a spus cum se strecurase din hotelul Ritz-Carlton din Boston, venise cu maşina în Manhattan şi plecase înapoi fără să fie de-

lectată. A fost o călătorie dus-întors făcută între momentul când dăduse telefon cerând să fie trezită și momentul când a primit telefonul de trezire.

Mai era vorba și de obținerea semnăturii lui Conrad de pe scrisoarea pusă în apartamentul meu. Îl prinsese într-un moment în care se grăbea să plece la serviciu și îi pusese în față un teanc de hârtii pentru semnat.

– Nu se deranjează să citească nimic, a spus. Își scrie doar numele și strigă: *Următorul!*

Mai era și Haley. În noaptea crimei a trebuit să facă un singur lucru. Să mă sune pe mine. Ceea ce nu i-a spus Samanthei a fost că se hotărâse să dea telefon din Griffin, Georgia. Poate că așa s-a întâmplat. Sau poate că a fost mișcarea iscusită a cuiva care nu are încredere în partenerul său. Vizita făcută mamei sale naturale pentru prima dată era un alibi perfect pentru Haley. În cazul în care se ajungea vreodată la așa ceva. Nu s-a ajuns. Doar pentru că nu ar fi trebuit să aibă deloc încredere în Samantha.

Ideea de a o pune pe Haley să mă sune după suspendarea procesului meu i-a aparținut Samanthei. Dispozitivul acela era al lui Conrad. Se pare că era paranoic în legătură cu afacerile lui discutate la telefon.

Amenințarea că o va omorî pe „curva la care s-a întors Conrad" o ferea și ea pe Samantha de orice suspiciune. Cel puțin așa i-a explicat ea lui Haley. De fapt, telefonul acela avea rostul de a o scăpa și a doua oară de acuzația de crimă. *Amanta lovește din nou.* Dacă exista vreo îndoială, Samantha știa că o să mă prezint bucuros și, pentru că doream să mă răzbun, aveam să spun despre telefonul pe care-l primisem.

Bineînțeles, faptul că am apărut atât de repede a fost o mare surpriză pentru ea. Nu avea habar că îi supravegheam apartamentul.

Cu toate acestea, a transformat un calcul greșit în avantajul ei. Mai mult, faptul că am apărut acolo în dimineața aceea i-a salvat viața. Efortul ei de a o ucide pe Haley a întâmpinat rezistență. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi intrat în apartament. Haley Morgan. Cu un cuțit. În camera de zi a Samanthei Kent.

Iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla.

Într-o dimineață mergeam de la birou spre magazinul de la colț, când a oprit lângă mine o limuzină. Pasagerul din spate m-a strigat pe nume. Era Arnold Kesper. Lăsase geamul fumuriu în jos și se uita la mine. M-am dus înspre mașină.

– Îmi pare bine să vă văd, Dr Remler.

– Şi mie, domnule Kesper.

– Pot să vă las undeva?

– Merg foarte puţin, am spus. Mă duc până la colţul străzii.

– În cazul acesta, pot să vă întârzii cu câteva minute?

A deschis portiera şi s-a dat la o parte. Am urcat.

A continuat.

– Dacă ne referim la călătorii, anul trecut a fost destul de plin. Mai întâi procesul rabinului şi apoi al dumneavoastră.

– Ce părere aveţi?

– Ce părere am? Sincer să fiu, la început am fost destul de indiferent. Vinovat sau nu, se pare că aveaţi de-a face cu aceeaşi premisă ca şi rabinul. Doi bărbaţi care doreau să fie crezuţi pe cuvânt. Doar că dumneavoastră nu l-aţi crezut pe rabin, nu-i aşa, David? Aşa că ar fi fost logic dacă nici eu nu v-aş fi crezut pe dumneavoastră.

– Domnule Kesper, nu sunt jignit dacă aţi avut îndoieli.

– Aţi avut dreptate; eu m-am înşelat. Omul minţea într-adevăr. Vinovat ca păcatul, mi se pare că aţi spus.

– Am ghicit, poate.

– Nu, aţi văzut lucrurile aşa cum erau, în timp ce eu le-am văzut aşa cum speram să fie. Viziunea dumneavoastră s-a dovedit a fi mult mai bună decât a mea. A făcut semn cu capul unei fete care a luat un plic de lângă ea şi mi l-a dat mie.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Ceva ce nu mai îmi trebuie.

Am deschis plicul. În el erau fotografii şi negativele lor. În toate fotografiile era aceeaşi persoană. Eu. Intrând la mine în birou. Luând un taxi din faţa clădirii unde locuiam. Ieşind de la Starbucks.

– Unul dintre avantajele bogăţiei, David, este că poţi să faci aproape orice vrei. Inclusiv să afli aproape totul despre aproape oricine. Sunt oameni care, dintr-un motiv sau altul, mă fascinează. Eraţi o astfel de persoană datorită rolului pe care l-aţi avut în procesul rabinului şi a cărţii pe care aţi scris-o. Am devenit curios să văd ce fel de om sunteţi cu adevărat.

– Adică dacă am ceva de ascuns?

– Acesta este unul dintre aspecte, da. Deşi vă asigur că nu sunt genul care dezgroapă morţi. Nu mă încântă să văd slăbiciunile oamenilor. De fapt, cred pur şi simplu că e mai bine să ştii decât să nu ştii.

– Cu alte cuvinte, vă conferă un soi de putere.

– Se poate spune şi aşa.

Stăteam acolo încercând să caut o reacţie potrivită. Vroiam să fiu furios, vroiam să-i spun lui Kesper cât este de arogant şi de lipsit de respect. Dar cel mai mult vroiam să-i mulţumesc. Pentru că ştiam ce făcuse.

Sub ultimul negativ era o imagine mărită a uneia dintre fotografii. Fusese făcută în seara petrecerii date de Societatea Kesper – Pacienta mea misterioasă şi cu mine stând în faţa Muzeului Metropolitan de Artă.

Am continuat să mă uit la fotografie, amintindu-mi noaptea aceea şi apoi de momentul în care am văzut-o pentru prima dată. În biroul judecătorului Lomax.

– După ce am aflat de biletul rabinului, indiferenţa mea faţă de cazul dumneavoastră s-a schimbat. Atunci m-am uitat încă o dată pe fotografiile pe care cerusem să fie făcute. Miracolul miracolelor, eraţi acolo cu femeia care se potrivea descrierii.

– De unde aţi ştiut că judecătorul Lomax va face ceea ce a făcut?

– Nu ştiam. Dar m-am gândit că dacă îi trimit lui fotografia era un bun început. După cum s-a dovedit, a fost singurul lucru de care a avut nevoie.

– Cu siguranţă a dat totul peste cap, am spus. Pentru acest lucru nu vă pot mulţumi îndeajuns. Am pus fotografiile la loc în plic. Am vrut să i le dau înapoi lui Kesper.

– Nu, sunt ale dumneavoastră dacă vreţi să le păstraţi. Sau să le aruncaţi. Eu nu mai am nevoie de ele. Ştiu ce fel de om sunteţi. Arnold Kesper a întins mâna. Am dat noroc. Noroc, David.

– Mulţumesc, am spus. Mulţumesc pentru tot.

Am apucat clanţa uşii.

– Ah, uitasem, a spus. Mai am ceva pentru dumneavoastră.

I-a făcut un semn fetei, care a deschis dosarul de lângă ea. A scos un plic mic şi mi l-a dat mie. Am început să-l deschid.

– De fapt, mai bine faceţi asta afară, a spus el.

– Ah... da, sigur. Am ieşit din limuzină, care a plecat imediat. Am văzut-o dispărând în trafic. Am deschis plicul. Înăuntru era un cec pentru Casa Crescent. Semăna cu cel de un milion de dolari pe care Arnold Kesper ni-l dăduse deja. Doar că acesta mai avea un zero în coadă.

Trei ani mai târziu. Sunt toate premisele să vorbesc despre un final fericit, dar iertați-mă pentru că nu îl numesc așa. Viața, cu toate miracolele ei, are un obicei urât de a ne reaminti că niciodată nu deținem *cu adevărat* controlul.

Sunt în continuare psiholog. Am din nou foarte mulți pacienți. Mila este în continuare *Mamka* mea.

Samantha Kent a fost condamnată la închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată. Nici unul dintre jurați nu a acceptat varianta nebuniei.

Spre consternarea Debrei Walker Coyne, agenta mea, nu am scris niciodată nimic despre ce mi s-a întâmplat. În loc de asta, l-am lăsat pe Kevin Daniels să redea povestea chiar din inima Hollywoodului. Trebuie să recunosc că a scris un scenariu destul de bun, pe care l-a cumpărat un studio.

Dar acum se pare că proiectul stă pe loc.

– Să pornim la drum, a spus noua mea mireasă.

În mod normal, faptul că Terry se îndrăgostise de un tip pe care îl reprezentase într-un proces de crimă ar fi fost un lucru foarte rău pentru cariera ei. Doar că ea întotdeauna a știut că își va schimba cariera. Acum un an a spus la revedere dreptului penal pentru a se ocupa de extinderea Casei Crescent în alte orașe. Datorită donației lui Arnold Kesper de zece milioane de dolari, au fost deja câteva inaugurări. Și mai urmau și altele.

Oricum, Terry nu va putea participa la următoarea, care are loc în Chicago peste câteva săptămâni. Nu poți zbura când ești însărcinată în peste șapte luni.

Nu știm dacă este băiat sau fată. Dar am ales numele. În efortul de a găsi un nume care să se potrivească ambelor sexe, am decis că se va numi Harper Lee Remler. Camera copilului este gata.

Ceea ce îmi aduce aminte de un ultim lucru. Acum ceva timp, Terry a găsit o cheie de la o cutie de valori. M-a întrebat ce am acolo și i-am spus povestea listei pe care prima mea soție, Rebecca, o făcuse când era însărcinată și pe care eu o găsisem după moartea ei. Terry m-a întrebat ce scria în listă și i-am spus. Încă o știam pe de rost.

Când m-a întrebat dacă vreau să aduc lista de la bancă, nu știam de ce o vrea. La două zile după ce am adus-o, am aflat.

Atunci am intrat în camera copilului și am găsit lista înrămată și pusă pe perete.

– Sunt lucruri pe care ar trebui să le învețe *fiecare* copil, a spus.

Să iubești.
Să râzi.
Să râzi din nou.
Să asculți și să înveți.
Să spui „te rog" și „mulțumesc".
Să ai opinii.
Să le respecți pe ale celorlalți.
Să fii sincer.
Să fii prieten.
Să fii tu însuți.

HOWARD ROUGHAN

Nu mulți oameni se pot mândri cu succesul lor datorat făcutului navetei zilnice, dar Howard Roughan spune că pentru el a funcționat. După ce a trăit zece ani în New York, s-a mutat cu soția în Connecticut, pentru a-și face o familie. „Adevărul este că nu voiam să avem un copil care să fie mai deștept și mai la curent cu moda decât părinții lui, de la vârsta de cinci ani", spune el, explicând mutarea. Partea proastă era că trebuia zilnic să facă naveta pentru a ajunge la serviciul lui de director de creație la o firmă de publicitate din Manhattan. Ca timpul să treacă mai repede, a început să-și facă însemnări pentru o poveste. „Am descoperit că eram destul de productiv. În tren este o liniște ciudată pe care nu o poți obține decât de la o mulțime de oameni care nu vorbesc între ei. Nu știu dacă a fost lucrul acesta sau mișcarea trenului, dar am început să scriu."

La un moment dat a trimis ceea ce scrisese unui agent literar, care a vândut cartea neterminată unui editor. Roughan și-a părăsit slujba și a continuat să scrie acasă – până când a avut o problemă cu romanul pe care îl scria. „Într-un weekend m-am gândit că trebuia să încerc să termin un capitol, dar nu ajungeam nicăieri, așa că m-am hotărât să fac ceva. Mi-am luat portofelul și laptopul, am mers cu mașina până la gară, m-am urcat în tren și am început să scriu. Bineînțeles că până la următoarea stație găsisem soluția." A continuat să facă călătorii în afara orașului până când a terminat cartea *The Up and Comer*, în care este vorba de un avocat de succes din New York care își trăiește viața pe muchie de cuțit.

Inspirația pentru al doilea roman, *Promisiune mincinoasă*, a venit în urma unei conversații cu o femeie care mergea la psiholog. „A vorbit despre importanța încrederii în terapia ei", își amintește. „Am început să mă gândesc la tot felul de subiecte. Dacă doctorul poate fi

de încredere și pacientul nu? Poate fi un psiholog prostit de cineva care pretinde că este altcineva? Înainte să-mi dau seama, aveam deja schița pentru *Promisiune mincinoasă.*"

Mai merge încă cu trenul? „Pentru că nu mai fac naveta, iar soția mea nu m-a lăsat să construiesc un vagon de tren adevărat în curte, acum am un birou în orașul unde locuiesc. Oricum, când mi se întâmplă, ca oricărui scriitor, să mă blochez, se știe că inventez o scuză pentru a lua trenul. De obiceiurile vechi scapi greu."